

Ърл Стенли Гарднър
Племенницата на сомнамбула

ГЛАВА I

Пери Мейсън крачеше из кантората си напред-назад с набръчкано от мисли чело, пъхнал палци в жилетката си.

— Казахте 14:00 ч, Джексън? — попита той помощника си.

— Да, сър, казах й да бъде точна.

— Вече петнадесет минути закъснение! — Мейсън погледна раздразнено ръчния си часовник.

Дела Стрийт, неговата доверена секретарка, вдигна очи от книгата пред себе си и попита:

— Защо не отказахте да я приемете?

— Защото искам да я видя. През главата на адвоката трябва да минат цял куп най-обикновени престъпления, докато попадне на нещо изключително. Естеството на този случай е такова и искам да се заема с него.

— Може ли някога убийство да бъде безинтересно? — попита Джексън.

— След като през ръцете ти са минали толкова много, мъртъвците остават без значение, а живите са, за които трябва да държим сметка.

— Но нали това все пак не е убийство? — отправи му недоумяващ поглед Дела.

— То е само догадка. Не желая да бъда повикан при свършен факт. По-добре е да бих могъл да го предотвратя. Обичам да се ровя из мотивите и омразата на хората.

Убийството е кулминационна точка на човешката омраза, както бракът е върховен момент на любовта, и на всичко отгоре омразата между хората е много по-силна от любовта.

— Много интересно... — промълви тя, като му отправи изпитателен поглед.

— Без да й отговори, Мейсън замислен поднови крачките си.

— Разбира се — продължи след малко той с механичната

монотонност на човек, мислещ гласно, — това, което трябва да се стори, е да се предотврати убийството, ако интуицията не ме лъже. Моят съдебен опит ме кара да гледам нещата и от друга страна; какъв странен случай ще бъде, ако сомнамбул извърши убийство, без да съзнава нищо от деянието си. Няма да има никаква злонамереност, никаква предумисъл.

— Но — изтъкна Джексън — трябва да убедите и съдебните заседатели, че клиентът ви е действувал точно така.

— Та племенницата не може ли да стори това? — спря се изведнъж Мейсън, широко разкрячен, отправил войнствен поглед към помощника си. — Не може ли тя да свидетелства, че спейки, вуйчо и е ставал от леглото, вземал е кухненския нож и си е лягал с него?

— Така е. Тя би заявила това.

— Е, добре, какво повече искате?

— Нейните думи може да не удовлетворят журито.

— Защо не? Нещо да не е в ред у нея?

— Тя е малко странна.

— Красива?

— Да. Има обаятелна фигура и, повярвайте ми, облича я така, че да я изтъква.

— На каква възраст е?

— Не повече от двадесет и три-четири.

— Разглезена?

— Да, бих казал.

Мейсън разтвори ръце в драматичен жест.

— Ако красиво двадесет и три годишно момиче с изящна фигура не може да седне на свидетелския стол, да сложи коляно върху коляно и да убеди заседателите, че вуйчо ѝ броди спящ, аз съм готов да преустановя практиката си още сега.

После той сви рамене, сякаш отпъждаше тази тема от главата си, и се обърна към секретарката.

— Друго ново, Дела?

— Мистър Джонсън моли да се заемете с делото за убийство срещу Флетчър.

— Абсолютно нищо не може да се направи — поклати глава Мейсън. — Това е предумишлено, хладнокръвно

извършено убийство. Няма база, върху която да се изгради защита за Флетчър.

— Мистър Джонсън твърди, че можете да се позовете на неписани закони, загуба на разсъдъка на емоционална основа и...

— По дяволите приказките му. Да допуснем, че жена му е имала някаква история с убийтия. Самият Флетчър е типичен женкар. Аз само съм го срещал миналата година поне половин дузина пъти из нощните заведения с червенокоси пламенни мадами по ръцете му. Тези негови разрушаващи семейството измислици са добра причина за развод, но не са никакво оправдание за убийство. Нещо друго?

— Да. Мирна Дюшен моли да сторите нещо за нея във връзка с един мъж, за когото била сгодена, а след като пипнал всичките ѝ спестени пари, офейкал. Сега разкрила, че бил мошеник.

— Колко е отвлякъл? — запита Мейсън.

— Пет хиляди долара.

— Нека се обърне към прокурора, не към мен.

— Прокурорът може да го подведе под отговорност и да бъде осъден, но това не ще върне парите ѝ. Тя се надява, че вие сте в състояние да го раздрусате здраво.

— — Но ти спомена, че е изчезнал, нали?

— Да, но тя го открила. Под името Джордж Питчърд, регистриран в хотел Палас и...

— Местно момиче ли е? — прекъсна я Мейсън.

— Не, дошла е тук от Рено, Невада. Проследила го.

Мейсън присви замислено очи и каза:

— Ето какво, Дела. Не ще спечеля никакви пари от мис Дюшен, защото за нея може да се направи само едно нещо и тя самата ще го направи много по-добре от който и да било адвокат. Предай ѝ такъв съвет, заедно с моите комплименти. Ако той е търсач на женски пари, ще използва нейните за по-голям улов, ще цели много по-тлъста плячка. Ще прахоса тези пет хилядарки, за да се наконти и създаде съответна обстановка около себе си. Нека го държи под постоянно наблюдение и в момента, когато заплете пипалата си около

някоя богата жена, да се намеси и го заплаши с разобличение.

— Но това няма ли да е изнудване?

— Естествено, ще е.

— Да допуснем, че бъде арестувана за това нещо?

— Тогава ще поема защитата ѝ и то не ще и струва ни пукнат цент. Боже мой, та на какво е заприличал светът, ако една жена не може да прибегне до насилие, когато тя самата е станала жертва на същото! Кажй ѝ...

Телефонът иззвъня. Дела Стрийт вдигна слушалката и след миг се обърна към Мейсън, като покри микрофона с длан.

— Тя е в чакалнята.

— Кажй ѝ да чака. В името на дисциплината ще я оставя да се върти пет минути... Не, проклятие, не ще го сторя. Искан незабавно да говоря с нея! Покани я. Дела, остани. Джексън, вие можете да поработите върху отговора на онзи случай от превозната компания.

С леден глас Дела Стрийт нареди на телефонистката.

— Предайте на мис Хамър, че е закъсняла с осемнадесет минути, но може да влезе.

Като мушна под мишница една пожълтяла папка, Джексън се измъкна тихо.

Миг по-късно вратата за чакалнята се отвори и пропусна млада руса жена, облечена в плетена спортна рокля, която очертаваше контурите на тялото ѝ така, сякаш бе по бански костюм. Тя се усмихна на Пери Мейсън и заговори така бързо, че думите излитаха от устата ѝ почти заедно.

— О! Така много съжалявам, че закъснях.

После премести погледа си от адвоката върху Дела Стрийт. Устните и продължаваха да се усмихват, но очите ѝ бяха хладни.

— Моята доверена секретарка мис Стрийт — представи я Мейсън. — Не я поглеждайте така! От това не ще спечелите. Тя присъствува при разговорите с клиентите и води бележки. Не е необходимо да се безпокоите, знае да държи устата си затворена. Седнете. Искала сте да ме видите във връзка с вуйчо си?

— Искате да остана без дъх, мистър Мейсън — засмя се тя.

— Нямам такова желание, а и не ви е необходимо толкова дихание, за да разказвате. Сядайте и започвайте!

Момичето понаклони леко глава на една страна, полупритвори очи, сякаш го преценяваше, и каза:

— Вие сте _Лъв_.

— Лъв?!

— Да, роден сте между 24-ти юли и 24-ти август, значи сте от зодията Лъв. Зодия на разпаленост, предприемчивост, магнетизъм. Направляван сте от слънцето. Имате солидно телосложение, печелите слава в опасности, но също сте способен на емоционални реакции...

— Забравете тези неща — прекъсна я Мейсън. — Не губете време да изброявате недостатъците ми. Ще ви отнеме целия следобед.

— Но това не са недостатъци. Това е блестяща зодия. Вие...

Мейсън се отпусна във въртящия се стол и отново я прекъсна.

— Името ви е Една Хамър? На колко сте години?

— Двадесет... двадесет и три.

— Значи ли това двадесет и три или двадесет и пет?

— Значи двадесет и четири, ако сте решили да бъдете точен — понамръщи се тя.

— Отлично! Решил съм да бъда прецизен. Искала сте да поговорите с мен заради вашия вуйчо?

— Да.

— Как се казва той?

— Питър Б. Кент.

— Възраст?

— Петдесет и шест.

— Живеете заедно в един дом?

— Да.

— Родителите ви са починали?

— Да. Той е брат на майка ми.

— От кога живеете под един покрив?

— От около три години.

— И сте загрижена за вуйчо си?

— За сомнамбулизма му, да.

Мейсън извади цигара от кутията върху бюрото си, почука я върху нокътя на палеца си, повдигна очи към Една Хамър и ѝ предложи.

— Искате ли една?

Тя поклати глава. Мейсън запали цигарата си и каза:

— Разкажете ми за вашия вуйчо.

— Не зная от къде точно да започна.

— Започнете от началото. Кога най-напред разбрахте, че ходи насън?

— Преди малко повече от една година.

— Къде?

— В Чикаго.

— Какво се случи?

Една Хамър се изви кокетно в креслото и отговори:

— С вашето бързане ще ме извадите от баланс. Бих предпочела да разказвам по свой начин.

— Карайте тогава.

Тя поизпъна плетената пола върху коленете си и започна:

— Вуйчо е великодушен, но ексцентричен човек.

— Продължавайте. Това не ми говори още нищо.

— Искам да ви обясня за жена му.

— Той е женен?

— Да, за едно адско същество.

— Тя живее с него?

— Не. Бе се заловила да получи развод, само че сега промени намерението си.

— Какво искате да кажете?

— Тя живее в Санта Барбара. Заведе дело за развод след началните му прояви на сомнамбулизъм. Твърдеше, че вуйчо Пит направил опит да я убие. Сега възнамерява да прекрати делото.

— Как така?

— Не зная. Хитра и умна е. Преследва богата издръжка.

— Явно не я обичате.

— Мразя я! Мразя земята, по която стъпва!

— От къде знаете, че ламти за издръжка?

— Нейното минало го доказва. По-преди е била омъжена за някой си Съли и го изцедила като лимон. Когато достигнал до състояние да не може да плаща издръжка и финансовите му работи затънали, заплашила го със затвор. Това алармирало кредиторите му. Банката си потърсила дълговете.

— Искате да кажете, че умишлено е заклала гъската, която ѝ снасяла златни яйца?

— Не го е сторила умишлено. Сигурно знаете какви са някои жени. Считат за престъпление мъжът да престане да ги обича и мислят, че законът трябва да го накаже за това.

— Какво стана след разоряването на Съли?

— Самоубил се, а тя се омъжи за вуйчо Питър и му откри дело за развод.

— Издръжка?

— Хиляда и петстотин долара месечно.

— Вуйчо ви е богат?

— Да.

— Колко време живяха заедно?

— По-малко от година.

— И съдът ѝ гарантира хиляда и петстотин месечно?

— Да. Тя, знаете ли, умее да се оправя. Успява да внуши нежно състрадание, а после за съдията е леко да бъде великодушен с парите на съпруга.

— Как се казва тя?

— Дорис.

— Действително ли вуйчо ви се е опитал да я убие?

— Положително не. Наблюдавала го по време на сомнамбулен транс как отишъл до шкафа и взел готварския нож. Тя изтичала до спалнята, заключила се и телефонирала на полицията. Пристигналите полицаи заварили вуйчо Питър по нощница пред спалнята да раздрусва дръжката на вратата с големия кухненски нож в ръка.

Мейсън избарабани лекичко с пръсти по ръба на бюрото и каза замислен:

— Така. Ако някога се стигне до разглеждане на обстоятелства, ще излезе, че вуйчо ви е правил опит да убие жена си, че тя се е заключила и повикала полицията и че той е

претендирал, че всичко това е вършил спящ, но съдът няма да му повярва.

Една Хамър издаде брадичката си напред и тонът ѝ стана предизвикателен.

— Е, какво от това?

— Нищо, но какво стана след този сомнамбулен епизод?

Лекарят посъветва вуйчо да промени изцяло обстановката. Той предаде работата в ръцете на партньора си и дойде тук, в Калифорния, където е било винаги постоянното му местожителство.

— И продължаваше нощните си разходки насън?

— Да. Бях разтревожена за него и го държах под наблюдение, особено при лунни нощи. Знаете, сомнамбулизмът е свързан с тях и се проявява активно специално при пълнолуние.

— Чела ли сте нещо по този въпрос?

— Да.

— Какво?

— Книга от д-р Саджър, озаглавена „Сомнамбулизъм и лунатизъм“. Той е германец. Четох я в превод.

— Кога?

— Имам книгата, чета я често.

— Предполагам вуйчо ви не знае, че отново ходи насън?

— Точно така, но знаете ли, снощи заключих вратата му и все пак той излязъл някак си. Когато на сутринта се промъкнах крадешком в стаята му, за да се убедя, че всичко е наред, видях под възглавницата да стърчи дръжка на нож. Грабнах го и не му казах нищо.

— Беше ли отворена вратата, когато влязохте?

— Да. Защо? Не бях помислила върху това по-рано, но трябва да е била отворена, защото влязох направо. По това време той беше в банята.

— По-нататък?

— Вуйчо ще ви посети всеки момент.

— Вие ли нагласихте това?

— Да. Отначало бях намислила да ви помоля да го поставите под лечение, без той да знае, но после... Днес по

обяд нагласих нещата така, че да се обърне към вас за консултация. Знаете, иска да се жени отново и...

— Отново да се жени?!

— Да, за медицинска сестра на име Люсил Мейз. Харесва ми много. Тя разбира добре нервните натури.

— На колко години е?

— Тридесет и четири или пет.

— Как познахте, че тя не е друг ловец на месечни издръжки?

— Понеже не е съгласна да се омъжи за вуйчо, докато не подпише документ, по силата на който се отказва от всякакви издръжки, разноски по адвокати при евентуално дело, а така и от правата си да наследи имуществото му. Заявява, че ако той иска да направи завещание, чрез което да ѝ остави нещо и да ѝ определи известна сума, каквато той желае, ще ги приеме. Това е всичко.

— Но този договор — каза бавно Мейсън — както широко е замислен, може да се окаже противоречив на общоприетите норми за бракосъчетанието. Ето защо преди брака е по-добре да се договорят само условията за женитба, а след това да се договорят имуществените отношения. Да се надяваме, че тя не ще промени сегашните си схващания и след церемонията, а?

— Съвсем сигурно. На нея може да се разчита. Не е покварена. Има и малко свои спестени пари, достатъчни, за да се издържа. Счита, че дори ако се случи нещо неприятно помежду им, което да ги раздели, тя не се страхува за своята издръжка, понеже има професия и винаги може да се върне към нея.

— Добре. Защо тогава вуйчо ви не се ожени за нея? Ако наистина е такава, каквато я рисувате, а и той ще я разбере, когато поживее с нея, може да ѝ остави, каквото пожелае.

— Вуйчо възнамерява — усмихни се Една Хамър — да ѝ прехвърли известно имущество веднага щом подпише желания от нея документ. Оставя я да мисли, че се лишава сама от правата си. Не иска да ѝ отнеме задоволството от жеста, който тя счита, че прави.

— Тогава какво го задържа? Защо не се ожени?

— Да... — тя се въртеше неловко под втренчения му поглед. — Дорис не им позволява.

— Защо не?

— Има намерение да забърка голяма каша. Ето, разводът не е още приключен и тя иска да обвини вуйчо, че е лъгал относно размера на имуществото си и още маса глупости. Ще претендира, че той психично не е в ред, склонен е към убийства и ще убие някого, ако не бъде поставен под опека. Ето какво цели: да бъде поставен опекун на богатствата му.

— И това тревожи вуйчо ви сега?

— То е само част. Има и други неприятности. Той може да ви разкаже за тях. Аз обаче ви моля да ми обещаете, че ще го поставите под лекарски грижи и...

Телефонът иззвъня настойчиво. Дела Стрийт се обади, послуша малко и като закри микрофона с ръка, каза:

— Току-що е пристигнал в чакалнята.

— Искате да кажете вуйчо?

— Да. Питър Б. Кент. Една Хамър подскочи.

— Не бива да узнава, че съм била тук. Ако някога ме срещнете отново, давайте си вид, че никога не сте ме виждали.

— Седнете — посочи Мейсън. — Вуйчо ви може да почака. Вие можете...

— Не, не! Не ще чака. Не го познавате. Ще видите.

— Само за миг чакайте! Има ли у вас някой, кого то вуйчо ви иска да убие?

Очите ѝ бяха отчаяни.

— Да, предполагам... О, не зная! Не ме питайте! Тя се завтече към изхода. Дела Стрийт повдигна глава от телефона и съобщи:

— Мистър Кент се отправя насам въпреки протестите на момичето от телефонния разпределител и всеки момент ще влезе тук.

Една Хамър тракна вратата зад себе си и в същия миг вратата откъм чакалнята се отвори с порив. На прага стоеше висок, слаб човек. Протестираща млада жена го държеше за полата на самото и почти пишеше:

— Не може да влизате! Не може да влизате!

Мейсън я смири с движение на ръка.

— Всичко е в ред, мис Смит. Позволете на мистър Кент да влезе.

Младата жена освободи уловеното сако. Високият човек прекоси стаята, кимна към Мейсън, игнорирайки секретарката, и се отпусна в креслото.

ГЛАВА II

Като редеше думите бързешком и нервно, Питър Кент произнесе:

— Съжалявам, че нахълтах така. Не мога да се въздържам. Нервен съм. Не мога да чакам. Когато искам нещо, искам го. Готов съм да заплатя всяка вреда, която съм причинил. Беше ми внушено да ви посетя. То се случи, когато обядвах с племенницата си. Тя е астроложка. Знае хороскопа ми наизуст. Може да разкаже всичко за моите съзвездия, а аз не вярвам ни думица от това.

— Не вярвате ли?

— Не, разбира се, не. Не мога обаче да избия тези боклуци от главата си. Може да го знаете по себе си. Представете си, че вървите по улицата и видите подпряна стълба. Ако не минете под нея, яд ви е на вас самия, че сте страхливец. Ако минете, започва да ви се върти в главата мисъл, дали не ще ви сполети беда. Действува на нервите ви. Фиксира мисълта ви върху този проблем.

— Да мина под стълба — изсмя се Пери Мейсън — не ме безпокои. Аз просто винаги плувам в опасности.

— Е, добре — забърза по-нататък Кент, — когато племенницата ми извести, че моят хороскоп показва да се консултирам с адвокат, чието презиме се състои от пет букви, нарекох всичко това глупост, но в същото време, проклет да съм, ако не започнах да премислям всички имена на адвокати, съставени от пет букви. Като прегледа отново положението на планетите, тя обяви, че името има някаква връзка със

строителен материал и дали не познавам някой адвокат на име _S-t-o-n-e_*. Не знаех такъв. Изведнъж вашето име изплува в мисълта ми**. Съобщих го на Една, която засия и отговори, че това сте точно вие. Брътвежи и глупости, но ето че съм тук.

[* Stone — на английски — камък — Б. пр.]

[** Мейсън (Mason) — на английски — зидар — Б. пр.]

Мейсън размени бърз поглед със секретарката си. И каква грижа ви води сега при мен?

— Жена ми бе готова да се разведе с мен в Санта Барбара. Сега промени намеренията си на сто и осемдесет градуса. Отказва се от развода и претендира, че съм луд.

— До къде беше стигнало бракоразводното дело?

— Обявен е декретът, който съдът издава преди окончателното решение.

Според закона на нашия щат след издаване на този декрет делото не може да бъде прекратено.

— Това показва, че не познавате Дорис — изпъшка Кент, като чупеше нервно дългите си пръсти. — Законодателят винаги покровителствува жената и Дорис умело се възползува от това положение. За нея женитбата е сделка и е изучила всички трикове. Съществува закон, според който съдът не може да произнесе окончателното решение, ако страните са се помирили. Дорис се готви да направи писмено изявление, че сме се помирили.

— Помирихте ли се наистина?

— Не, но ще претендира, че сме. Написа ми едно мелодраматично писмо. Постарах се да бъда учтив в отговора си и сега тя ще го използва като доказателство. Но това не е всичко. Подготвила ми е обвинение в измама, не зная каква точно. Знаете, заведе делото на основание някои неща, случили се в Чикаго, но е добавила в доста голяма степен и други, станали след пристигането ни в Калифорния.

— Делото е заведено в Калифорния?

— Да, в Санта Барбара.

— Колко време живее тя там?

— Когато дойдох от Чикаго, имах две имения в Калифорния. Едното е в Холивуд, където живея сега, а другото

в Санта Барбара. Тя прекара с мен няколко дни в Холивуд, а после отиде в Санта Барбара, където и заведе дело за развод.

— Как стои въпросът за жителството? Къде ви е постоянното местожителство?

— В Санта Барбара. В Чикаго имах значителни интереси от делови характер и прекарвах част от времето си там, но гласувах и поддържах жителство тук. Когато започна делото, Дорис заяви, че няма никакви пари, при все че разполагаше с ограбеното от двата и предишни брака. Успя да накара съда да и определи временна издръжка и пари за водене на делото. Прибира от мен хиляда и петстотин долара месечно и се развява наоколо. Сега, когато разбра, че искам да се женя наново, направи си сметка да докопа повече в замяна на свободата ми.

— Какво още? — попита Мейсън с най-обикновен тон.

— Влюбен съм.

— Да се плащат по петнадесет стотарки всеки тридесет дни би трябвало да бъде добро лекарство против тази болест.

Кент не отвърна нищо.

— Други неприятности? — осведоми се Мейсън с тон на лекар, който пита за допълнителни симптоми.

— Колкото искате. Партньорът ми например.

— Кой е той?

— Франк Б. Мадъкс.

— Какво не е в ред с него?

— Съдружници сме — бизнес в Чикаго. Трябваше да напусна твърде спешно.

— Защо?

— Лични причини. Здравето ми на първо място. Имах нужда от промяна на обстановката.

— А какво стана със съдружника ви?

Внезапно Кент изпадна в пристъп от спазми. Лицевата му мускулатура се сгърчи. Ръцете и краката му се тресяха. С усилие повдигна треперееща ръка към измъченото си лице, пое дълбоко въздух и с мъка се съвзе.

— Сега всичко е в ред. Само нервен гърч. Сполита ме, когато съм раздразнен.

Вперил в него твърд и нетрепващ поглед, Мейсън поде отново.

— Та думата беше за вашия съдружник?

— Да — каза Кент, като все още се бореше да се овладее напълно.

— Е, и какво?

— Намерих Франк Б. Мадъкс, един побъркан изобретател без стотинка в джоба, настанен в барака до задния двор на една плевня в най-бедния квартал на Чикаго. Имал изобретение за поправка на автомобилни клапани, за което твърдеше, че може да се пласира в сервизите. Нямам възможност даже да патентова тази машина. Моделът, който ми показа, бе изработен на ръка. Подкрепих го финансово и организирах фирма за производството му — Манифактурна компания Мадъкс. В нея аз бях необявен партньор. Работата се развиваше отлично и носеше печалби, когато лекарят ме посъветва да почивам. Оставих всичко в ръцете на Мадъкс и дойдох тук. От време на време той ме осведомяваше за състоянието на фирмата. Писмата му бяха винаги сърдечни. Един ден ми съобщи, че имал да разисква някои проблеми с мен и трябвало да ме посети. Отговорих му да тръгне веднага. Пристигна заедно с една личност на име Дънкън. Отначало го представи като свой приятел, а сега се оказа, че е адвокат — една шкембеста, с рунтави вежди стара лисица. Този тип ми заяви, че Мадъкс трябвало да получава и заплата, а не само печалбата като съдружник. Обвини ме, че съм писал някакво писмо до друг собственик на подобен патент, където съм декларирал, че не ще преча на неговата продукция. Това щяло да оцети стойността на нашия патент с милиони.

— С други думи вашият съдружник иска сега, когато производството ви е станало твърде печелившо, да го обсеби изцяло. Така ли?

— Не само това, но иска съвсем да ме разори, като дири компенсация за упоменатата мнима щета. Та това е нечувана наглост! И което ме вбесява още повече, е, че тази подла змия пристигна под благовидния предлог на приятелско посещение! Най-последно сторил съм толкова много за него!

Кент скочи от креслото и започна да снове бясно из стаята.

— Никога не пожелавайте парата. Тя убива вярата ви в човека. Хората се лепят по вас като морски паразити по коритото на кораб. Не се осмелявате да приемете никого по това, което е изписано на лицето му. Не вярвате никому, а недоверието ражда ново недоверие.

— Какво конкретно искате да сторя за вас? — прекъсна го Мейсън.

С две крачки Кент се оказа пред бюрото.

— Искам да стоваря всичките си грижи на вашите плещи. Елате у дома и ме отървете от Мадъкс и този дебелак, адвокатата му. След това идете в Санта Барбара и откупете свободата ми от моята бивша жена.

— Кога възнамерявате да сключите новия брак?

— Колкото може по-скоро.

— До каква сума мога да стигна с бившата ви съпруга?

— Платете ѝ седемдесет хиляди в брой.

— В допълнение на издръжката от хиляда и петстотин месечно?

— Не. Това да покрие всичко.

— Да предположим, че не се съгласи?

— Тогава... борете се... Тя ще ви заяви, че съм луд.

— Какво ви кара да мислите така?

— Когато напуснах Чикаго, ходех насън.

— Но това не означава, че сте луд.

— Грабнал съм готварския нож и съм опитвал да нахлуя в спалнята ѝ.

— Кога се случи това?

— Преди малко повече от година.

— Сега излекуван ли сте вече?

— Да, всичко... с изключение на тези проклети гърчове и пристъпи на нерви.

— Кога искате да дойда у вас?

— Тази вечер в 20:00. Доведете и добър лекар, който е в състояние да потвърди, че не съм луд. Звездите сочат, твърди племенницата ми, че това ще бъде добро начинание.

— Изглежда, вашата племенница — кимна бавно Мейсън — ви оказва голямо влияние — със звездите, искам да кажа.

— Тя само ги тълкува. Много е умна.

— Имате ли други роднини?

— Да, моят доведен брат Филип Рийз живее с мен: Между другото искам той да наследи цялото ми имущество.

— А вашата племенница?

— Тя не ще се нуждае от наследство. Човекът, за когото се омъжва, има много пари, достатъчни за двамата. Една, знаете, е малко разглезена и Харис, младежът, за когото се омъжва, счита, че бракът им ще бъде по-щастлив, ако той държи кесията.

— Да допуснем, че бракът им не стигне много надалеч, тогава?

— Тогава мога да променя завещанието си.

— Да не се окаже твърде късно? Кент събра замислено вежди.

— О, разбирам какво искате да кажете. Добре, в такъв случай не можем ли да изготвим завещание, в което да са фиксирани условията за онаследяване?

— Да, можем.

— Ето какво тогава. Искам Хелън Уорингтън, моята секретарка, да получи двадесет и пет хиляди долара. Тя винаги е била лоялна към мен и не желая да е задължена да работи, след като мен вече ме няма на този свят. Всичките други пари могат да послужат за основаване на предприятие, приходите от което да се изплащат на доведения ми брат до тогава, докато Една е в брак с Джералд Харис. В случай на развод и тя ще участва в събирането на печалбата.

— Вашият доведен брат знае ли за намерението ви да му завещаете цялото си имущество?

— Да.

— Да допуснем, че той не се окаже много очарован от промяната на завещанието в смисъла на това, което предложихте преди малко?

— О, не. Не мислех и да му оставям нещо друго освен само редовен приход. Самия него не го бива да инвестира пари.

— Защо? Да не пие?

— О, не, не това. Той е малко нещо особен.

— Искате да кажете в психическо отношение?

— Как да ви кажа? Той е нервен тип. Винаги твърде много загрижен за здравето си. Лекарят ми обясни, че той представлява това, което в медицината се схваща като хипохондрик.

— Разполагал ли е някога със собствени пари?

— Да — кимна Кент. — В миналото изживя известен нещастен финансов опит и се огорчи дълбоко, промени се някак си коренно, разбирате ли ме? Капиталовложенията му се оказаха толкова неудачни, че той е склонен да схваща като лична обида успехите на другите.

— Но от вашите не се обижда?

— Тъкмо обратно — доста много.

— Независимо от това той ще бъде облагодетелствуван от завещанието ви?

— Не го познавате. Рядък екземпляр! — усмихна се Кент.

Като си играеше с молива, Мейсън се взря замислено в него и попита:

— А що се отнася до бъдещата ви жена?

— Тя не ще получи ни цент. Моля ви да изготвите договор в този смисъл. Един, който тя ще подпише преди да се оженим, и друг — след това. Така единствено ще се чувствавам сигурен, че не встъпва в брак заради парите ми. Впрочем идеята е нейна. Отказва да стане моя съпруга, докато не уредя нещата така, че тя да не може да получи нищо от богатството ми било под форма на издръжка, било като наследство, ако умра.

Мейсън повдигна въпросително вежди, а Кент се засмя.

— Казано между нас, съветнико*, поверително мога да ви съобщя, че веднага след подписването на тези документи ще я обезщетя със значителна сума.

[* Официално обръщение към юриста в англосаксонския свят. — Б. пр.]

— Разбирам. А сега относно завещанието ви, осигуряващо на Една независим доход в случай на развод с Харис. То може да доведе тъкмо до такъв резултат, какъвто той иска да

избегне.

— Вашата мисъл ми е ясна. Изглежда, ще трябва пак да поговоря с Харис. Откровено казано, Една ми е била винаги главната грижа. Непрестанно бе обект на преследване от страна на зестрогонци, но аз ги отстранявах веднага щом ги разкриех, и ето че се появи Харис. Той ми изложи намеренията си в самото начало... Впрочем ще се срещнете с него тази вечер. Отложете работата около завещанието с няколко дни, съветнико, но пригответе тези документи, които моята невеста иска да подпише, и ги донесете довечера. Те ще бъдат нещо като проверка. Ако тя покаже готовност да се лиши от всички свои права като моя нас ледница, ще зная, че се свързва с мен по любов.

— Ясно — съгласи се Мейсън.

— Ще можете ли да пригответе документите за тази вечер?

— Ще мога, мисля.

С бърз жест Кент измъкна чекова книжка от вътрешния си джоб, попълни една страница с характерната за него припряност, откъсна листа и го подаде усмихнат на адвоката.

— Попийте го по-добре. Това е, че ви ангажирам.

Без нито дума повече той се обърна и напусна стаята.

Пери Мейсън се обърна с гримаса към Дела Стрийт.

— Ето какво се получи в стремежа ми да бъда етичен и да възпрепятствувам убийства — бракоразводно дело, което никак не ми се нрави; съвещание с долнопробно адвокатче, което е презрителна работа; и договор за уреждане на имуществени отношения, което е проклета чирашка служба.

Секретарката му хладнокръвно протегна опитна ръка, взе чека и каза:

— За всички тези дреболии тук виждам написани пет хиляди долара, които не могат да се открият никнещи по храстите.

Мейсън се усмихна и отвърна:

— За Кент мога да кажа само това — благороден човек. Заведи чека в банката, преди да съм променил решението си и съм му известил да си търси друг адвокат. Свържи се по

телефона с д-р Келтън, повикай Джексън и позвъни на Пол Дрейк от Детективска агенция Дрейк, като му предадеш, че имам работа за него.

— Смятате да прибегнете и до услугите на детектив? — попита тя.

— За мисис Дорис Съли Кент, и то в широка степен. Когато трябва да договаряш издръжка с професионална изнудвачка в брака, един грам информация е далеч по-ценен от килограм разговори.

Дела Стрийт измъкна списък с телефонни номера и започна да изпълнява поставените ѝ задачи със спокойната и ефикасна сигурност на човек, изкусен в работата си.

Пери Мейсън стоеше до прозореца, зареял замислен поглед в уличния поток под себе си. Изведнъж се извърна, изтегли едно от чекмеджетата на бюрото и извади бинокъл. Когато бе отново до прозореца, той го отвори, поднесе бинокъла до очите си и се наведе навън.

Дела Стрийт, без да е получила някакво нареждане, с отмерено движение постави слушалката върху вилката на телефона по средата на разговора и в следния миг моливът ѝ бе насочен към бележника, готова да записва.

С очи, приковани в бинокъла, Мейсън продиктува:

— 9 — R — 8 — 3 — 9 — 7. — Номерът бе вече в бележника на секретарката.

Мейсън сне бинокъла и затвори прозореца.

— Записа ли, Дела?

— Да. Какво означава това?

— Номерът на открит спортен зелен пакард, шофиран от жена в синя рокля, проследяваща нашия клиент Питър Б. Кент. Не можах да видя лицето ѝ, но ако краката ѝ не лъжат, има хубава фигура.

ГЛАВА III

Пери Мейсън говореше по телефона с д-р Келтън, когато Пол Дрейк се появи на вратата.

— Дела ми каза да дойда. Искал си да ме видиш? Мейсън кимна, посочи му Креслото и продължи на телефона.

— Какво знаеш за сомнамбулизма, Джим?... Добре, имам един случай за теб. Човекът не знае, че ходи насън. Много е нервен. Обикалял из къщата на бос крак с нож в ръка... Ще дойдеш с мен довечера да го видиш. Не се налага да вечеряме там, слава богу... Как, по дяволите, мога да знам дали ще забие нож в нас. Ще нощуваме там. Ще ти позвъня в 19:30.

Необходимо е да го изследваш, защото жена му иска да го обяви за невменяем... Е, да, понякога е така със съпругите... Предвижда се и хонорар, разбира се, но не се тревожи за парите, преди да си видял племенницата... Бих казал!... Ясно, ще мина да те взема от клуба. — Мейсън затвори телефона и отправи усмивка към Пол Дрейк.

Детективът, висок, слаб и флегматичен, се бе вече отпуснал в тапицираното с черна кожа кресло, излегнал се напреко, с гръб опрян на едната облегалка и крака, провесени върху другата.

— Сомнамбул, а? — произнесе провлачено той.

Мейсън кимна и попита на свой ред:

— Ти ходиш ли насън, Пол?

— Проклятие! Как е възможно? Та ти ми възлагаш толкова задачи, че не мога да мигна. Какво ще пожелаеш този път?

— Искам някои от твоите най-добри момчета да се заемат с мисис Дорис Съли Кент от Санта Барбара. Не поставяй още човек по следите ѝ, защото е хитра и не ми се ще да се издаваме. Засега ме интересува всичко около миналото ѝ, приятелите, финансите, морала, прахосничеството, местата, обитавани от нея, и бъдещите ѝ планове. Залове се също така с Франк Б. Мадъкс, изобретател и производител от Чикаго. В момента е тук, така че не се безпокойте за нищо друго освен за издирвания около бизнеса му в Чикаго. Потруди се още да разбереш кой е притежателят на зелен открит спортен пакард, номер 9R8397.

— За кога искаш всичко това?

— Колкото може по-бързо.

Дрейк погледна часовника си и каза:

— Добре. Прикрито ли да разследваме в Санта Барбара?

— Да. Не допускайте тя или приятелите ѝ да разберат, че е проучвана.

— Тръгвам — прозина се Дрейк и като измъкна дългата си фигура от креслото, се запъти към вратата.

След излизането му в кабинета влезе Дела Стрийт.

— Къде е Джексън? — попита Мейсън.

— Приготвя си багажа за Санта Барбара — усмихна се тя — с цел да открие точно в какво състояние е делото Дорис Съли Кент срещу Питър Кент. Позволих си свободата да прочета мислите ви и да дам разпореждания. Телефонирах в гаража да заредят колата му и да я докарат тук.

— Чудесно момиче! — засмя се Мейсън. — Някой ден ще река да повиша заплатата ти и току-виж, прочела си мислите ми и вече си го сторила. Телефонирай на съдебния чиновник в Санта Барбара. Уреди с някого от заместник-шефовете да остане след работно време. Кажу на Джексън да поддържа връзка с нас и ни уведомява за всичко.

Мейсън погледна часовника си и промълви замислено:

— До Санта Барбара има около сто мили. Джексън би трябвало да е там за по-малко от три часа. Кажу му да бърза.

ГЛАВА IV

Някъде в къщата часовник отмери 21:00.

Говореше Дънкън. Вече повече от петнадесет минути излагаше позицията на своя клиент. Мадъкс, човек с приведени рамене и високи лицеви ябълки, с навик да държи очите си фиксирани върху върха на обувките си, седеше умълчан. Кент нетърпеливо чупеше дългите си пръсти. Вдясно от него Хелън Уорингтън, секретарката му, седеше с готов молив. Когато часовникът отпя и последните си звуци, Дънкън спря. Мейсън се обърна към секретарката.

— Какво гласеше последната точка, мис Уорингтън?

Тя прелисти бележника си и зачете стенографирания куп от думи.

— ...и тъй като страните имат желание веднаж завинаги да уредят и уточнят делата на споменатото съдружие и всеки да освободи другия от всички и каквито и да било претенции, от всякакъв вид, естество или характер, които могат да се породят от каквато и да било причина...

— Това е точно пунктът, на който искам да наблегна — прекъсна я Дънкън настойчиво. — Моят клиент трябва да бъде освободен по отношение на онези претенции, които може да има като съдружник. Това освобождаване да покрие всички искания. Единствената цел на този компромис е да се уредят съдружническите дела. Сега моят клиент...

Мейсън го прекъсна нетърпеливо.

— Какви претенции има вашият клиент срещу Питър Кент, които да не са от съдружнически характер?

— Не зная да има такива — прие Дънкън.

— Тогава нищо не вреди да извършим генерално освобождаване.

Дънкън контрира с тон, в който личеше съмнение:

— Ако той няма никакви претенции, тогава защо ще е необходимо да правим такова освобождаване?

— Защото имам намерение да изясня нещата до дъно. Ако вашият клиент има някакви други претенции срещу Кент, нека ги заяви сега.

Дънкън почти изкрещя към Мадъкс.

— Не отговаряйте! Не! Оставете аз да водя разговора!

Мейсън въздъхна и взе един плик от папката, която лежеше пред Кент. Дънкън извади носна кърпа, сне очилата си и изтри стъклата им.

— Тук има писмо, подписано от Мадъкс — подаде го Мейсън. — Положително познавате подписа на клиента си. В това писмо е казано...

Дънкън бързо грабна плика, наведе назад глава, та да може да гледа през долния сектор на очилата, нагласи писмото на една протегнатата ръка разстояние от очите си, прочете го и колебливо го подаде обратно.

— Това е писано от моя клиент, преди да е имал пълното съзнание за законните си права.

Мейсън скочи от мястото си.

— Много добре! Но знайте, че никак не ми се нрави начинът, по който всичко се развива. Вашият клиент или ще подпише генерално освобождаване, или не ще получи и пукната пара. Ако вие с вашата игра на думи искате да го лишите от изгодно уреждане на нещата, продължавайте така.

Мадъкс повдигна очи от върха на обувките си, отпрати примигващ поглед към Дънкън, понечи да каже нещо, после се възпря и остана втренчен в адвоката си. Лицето на Дънкън почервеня от гняв, но доловил значението на Мадъксовия поглед, той се овладя и произнесе учтиво:

— Ще ни извините за минутка. Трябва да разговарям с клиента си.

Двамата станаха и напуснаха стаята.

Д-р Келтън, седнал малко по-назад от масата, така че да може да наблюдава поведението на Кент; с не пурата от устата си и въздъхна.

— Ех, вие адвокати!

— Заслужавам си го — каза раздражено Мейсън, — щом като се вмесвам в разправии по проклети договаряния. Моята специалност са убийствата. Защо, дявол да го вземе, нямах достатъчно ум да не изменям на принципите си!

Внезапно Кент изпадна в гърч. Започнал от ъглите на устата му, той постепенно обхвана цялото му лице. Нещастникът направи опит да повдигне ръка, но и тя трепереше. В следния миг цялото му тяло бе обхванато от спазми.

Внимателно следящи тресящата се фигура, очите на д-р Келтън се бяха превърнали в едва видими цепки. С голямо усилие Кент успя да се овладее и като изтри челото си с кърпа, се обърна към Мейсън.

— Не му давайте нито цент, ако не подпише вашето предложение. Той е изнудвач, един лаком...

Вратата се отвори и се появи главният слуга.

— Моля, мистър Мейсън, на телефона.

Мейсън го последва в коридора до звукоизолиран телефонен бокс.

— Да? — осведоми се той, като вдигна слушалката.

— Пол Дрейк е тук в кабинета с рапорт от Чикаго — чу се гласът на Дела Стрийт, — а Джексън тъкмо иска линия от Санта Барбара. Говорете с Пол, а след това ще ви свържа и с Джексън.

Мейсън чу изтракване, а после и гласа на Дрейк.

— Ало, Пери, успях да разкрия доста неща в Чикаго. Франк Б. Мадъкс се пържи в горещо масло. Той е организиран Манифактурна компания Мадъкс. Капиталът явно е дошъл от Питър Б. Кент. От нищо работата израсла до малко спретнато индустриално предприятие. Кент е стоял на заден план, а Мадъкс е ръководел всичко. Преди около два месеца е било заведено дело от вдовицата на Джеймс К. Фог. Тя твърди, че нейният мъж е изобретил машината, която се произвежда в предприятието на Мадъкс. Историята е дълга. Ще ти изложа само главното. Фог е бил на смъртно легло, болен от туберкулоза, когато Мадъкс, представящ се за искрен приятел, обещал да направи нещо за изобретението. Взел модела, извадил патент на свое име, а по-късно започнал и производството, без да съобщава нищо на Фог. Изобретателят умрял, като в последните си месеци не е живял с жена си. След смъртта му, като преглеждала някои стари книжа, тя открила достатъчно факти, за да се насочи по правилна следа. Разучила нещата и завела дело. Мадъкс дълго време се изплъзвал, но накрая тя успяла да получи разпореждане за докарването му в съда. Мъчила се да го открие, за да му бъде връчена призовка, но без успех. Детективската компания, която наех в Чикаго за проучването на Мадъкс, е наета също и от адвоката на мисис Фог за издирването му.

— Каза ли им къде е сега той?

— Не, но имам такова намерение. Съгласен ли си?

— Съвсем си прав. Разкажи им всичко. Могат да уредят връчването на призовката тук. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Отлично. Има и нещо друго. Зеленият пакард е собственост на Дорис Съли Кент, от Санта Барбара.

Гласът на Дела Стрийт се намеси в разговора.

— Един момент, шефе. Джексън е на линията. Сега ще го включа.

Гласът на Джексън трепереше от възбуда.

— Тук попаднах точно в гнездото на птицата.

— Какво има?

— Открих, че предварителният декрет на съда за развода е влязъл в сила точно преди една година, на тринадесети от сегашния месец. Хъдзън, Рейнолдс и Хънт са били адвокатите на мисис Кент. Със случая е бил натоварен Хъдзън. Тази сутрин тя го е освободила и е наела в Лос Анжелос друг адвокат, който да я представлява.

— Значи това решение е влязло в сила на тринадесети миналата година?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Проверих протоколите.

— Откри ли квартирата ѝ?

— Да. Тя е на 1325а Кабрило Стрийт.

— Чудесно, Джексън! Ето какво ще сториш сега. Паркирай колата някъде, от където ще можеш да наблюдаваш къщата. Дръж я под око, докато изпратя някого да те смени скоро след полунощ. Тя шофира открит спортен зелен пакард. Последвай я, ако излезе, а също така записвай и номера на всяка кола, която я посещава. Стой до пристигането на смяната.

Мейсън затвори телефона и се върна в библиотеката. Дънкън, с подозрителен поглед, святкащ под гъсти надвиснали вежди, нетърпеливо местеше пурата от единия до другия ъгъл на устата си.

— Мисля — изпъчи се той, — че работата може да се уреди. Моят клиент смята, че мистър Кент вероятно съвсем несъзнателно е допуснал ценни качества на производството им да станат достояние на други, без да е консултирал партньора си; че патентът е цен...

— Забравете ги тия — прекъсна го Мейсън, — вие повторихте това най-малко пет пъти, откакто задочна това съвещание.

Дънкън отметна така главата си, че да изстреля към

Мейсън святкащ поглед през долните полукръгове на очилата си.

— Не ми харесва тонът ви, а също и коментариите — отбеляза той.

Мейсън се изсмя насреща му без нито думичка.

— Клиентът ми е готов да подпише генерално освобождаване, ако получи допълнително десет хиляди долара — обяви мрачно Дънкън.

Кент поиска да каже нещо, но Мейсън го усмири с жест и отговори:

— Трябва да обсъдя предложението ви с клиента си.

— Много добре. Значи ли това да ви оставим сами?

— Не бихме стигнали веднага до някакво решение. Има да разискваме доста. Ще се срещнем утре вечер по същото време.

— Но аз мислех, че бързо ще приключим всичко по приятелски — запротестира разочарован Дънкън.

Мейсън не отговори. След кратко, неловко за Дънкън мълчание, той унило промърмори:

— Добре. Ако това е всичко, няма друга алтернатива, освен да чакам.

— Това е всичко — отсече Мейсън.

Дънкън се запъти бавно и важно, спря на прага на вратата за толкоз, колкото да каже „лека нощ“ с глас, неспособен да скрие разочарованието му и като пропусна Мадъкс пред себе си, хлопна вратата леко.

— За бога, Мейсън. Искам всичко да се уреди — извика Кент. — Парите не значат много за мен, но както знаете, искам нещата ми да бъдат поставени в необходимия добър ред и...

— Добре — прекъсна го Мейсън. — Сега ще ви кажа нещичко. Мадъкс е мошеник. Утре ще заведем дело срещу него на основание, че ви е измамил, като се е представил за изобретател и собственик на така наречената Мадъксова машина за поправка на клапани. Той не е нито собственикът, нито изобретателят. Сдобил се е с модела, като е измамил един човек на име Фог, който е истинският изобретател. Ще потърсите пълна сметка, а също и да се определи пълномощник за предприятието в Чикаго и така се оказвате в позиция да

изхвърлите и Мадъкс, и Дънкън с главата надолу.

— Искате да кажете, че Франк не е изобретил тази машина?

— Точно така. Цялото му деяние е кражба.

— О, по дяволите! Ще повикам да го арестуват. Ще го наредя аз. Ще ида при него ей сегичка и...

— Оставете всичко това — пресече Мейсън възбудата му. — Длъжен сте да обмислите много по-важни неща. Мисис Фог съди Мадъкс в Чикаго. Стреми се да го открие и му връчи призовка. Той е тук с цел да пипне от вас каквото може и като грабне парите, да изчезне. Ако му разкриете това, мисис Фог никога не ще може да го представи на съда. Трябва да го мотаете и задържате тук, докато му връчат призовката по делото на Фог. Освен това има да се справяте и с други неща. Вашата бивша съпруга е изхвърлила на боклука адвокатите си от Санта Барбара и е наела тук, в Лос Анжелос, други. На тях им е необходимо известно време, докато влязат в крак и се заемат с работата. Предварителното решение на съда в Санта Барбара е влязло в сила на днешния ден преди една година. Утре сутринта мога да се явя в съда, ако успея да пристигна преди нейния адвокат, и да получа окончателното решение за развода. Щом като се сдобия с него, веднага можете да се ожените.

— Как? Не трябва ли да се изчакат трите дни, предвидени от закона?

— Да, в този щат, но не и в Аризона. Трябва ми пълномощно от вас, за да получа окончателното постановление за развода. Вие с мис Мейз отлетете със самолет до Юма и чакайте да ви телефонирам, че окончателното решение е издадено. Тогава се оженете. Този брак ще бъде законен.

— Необходимо ли е да се действа толкова бързо? Не може ли да се почака, докато мис Мейз се приготви и...

— Как не можете да разберете! — Мейсън почти му изкрещя. — В момента, в който мисис Дорис Кент направи писмена декларация, че сте се сдобрили, вече не можете да встъпвате в брак, докато всичко не се преразгледа и пререшава отново. Ако обаче успеете да я изпреварите,

позицията ви е неуязвима.

Кент скочи и се запъти към вратата.

— Хайде Хелън! Обади се веднага да ангажираш места за самолета!

В следния миг те напуснаха заедно стаята.

— Е, Джим, какво мислиш за него? — обърна се Мейсън към д-р Келтън.

Докторът замислено изпусна облак дим от пурата си и промълви:

— Проклет да съм, ако зная. Този негов номер е симулация.

— Имаш предвид гърчовете?

— Да.

— Тогава това не са признаци на нервно разстройство?

— Не. Известни контракции на асоциирани мускулни групи, повтарящи се неволево и периодично, съставляват заболяване, общоизвестно под названието тик. Като изключим формата на тригеминална невралгия, дължаща се на дегенеративни изменения в сетивния лицев нерв, наречен троичен, тиковите не са болезнени. Но това не е тик. Наблюдавах го внимателно и бих се заклел, че ни разиграва симулация.

— Но защо му е на Кент да симулира нервно разстройство? Бори се срещу твърдението на жена си, че е побъркан. Мъчи се да докаже, че е съвсем нормален. Затова ме накара да доведе тук и теб.

Д-р Келтън поклати замислено глава.

— Значи той пожела да доведеш лекар да го наблюдава?

— Да. Струва ми се, че племенницата има пръст в това внушение, но предложението дойде от негова страна.

— Накарал те е да ме доведеш тук, за да направи демонстрация. Както повечето симуланци той надценява възможностите си да измами лекаря. Твърде вероятно е да заблуди домашния си лекар, но тези представления не могат да минат пред специалист психиатър.

— Какво цели тогава?

Келтън сви рамене.

— Що се отнася до сомнамбулизма, значи ли той нещо?

— Искаш да кажеш като симптом на умствено разстройство?

— Да.

— Не. Сомнамбулизмът се дължи обикновено на някаква емоционална задръжка, затормозеност, своето рода асоцииране на идеи у индивида. Това не е проява на умопобърканост. Понякога е до известен тип самовнушение, аутохипноза от подсъзнателен тип.

— Стават ли сомнамбулите по-активни при пълнолуние?

— Да.

— Защо?

— Казано откровено, Пери, не ни е известно.

— Ето ти, значи, нещо ново — засмя се Мейсън. — Клиент те наема да докажеш, че не е побъркан, а се прави на луд.

— А да не говорим — вметна сухо Келтън — за милия му навик да обикаля нощем из къщата с голям готварски нож в ръка.

ГЛАВА V

Люсил Мейз, слаба жена с дълги крайници и стройна фигура, посрещна с открити очи преценяващия поглед на Пери Мейсън.

— Аз съм медицинска сестра — представи се тя, — мистър Кент е с двадесет години по-възрастен от мен. Естествено хората считат, че се свързвам с него заради парите му но не е така. Искам да ви уверя лично, че съм готова да подпиша всякакъв документ, който да гарантира моята материална незаинтересованост към него.

— Благодаря ви — поклони се леко Мейсън. — Доволен съм, че ми се предостави възможност за този разговор. Между другото, разисквали ли сте тези проблеми с мистър Рийз?

— Не — усмихна се тя. — Той не ме обича. Страда от хипохондрия и не харесва хора, които не го гледат. Харис, богатият годеник на Една, му угажда винаги. Ето на, и тази вечер той започна да капризничи, като настояваше, че в

спалнята му става течение. Харис веднага се съгласи с него, разтича се и уреди така нещата, че Рийз и Мадъкс да разменят стаите си. Това не ще се понрави на мистър Кент, когато узнае. Толкова пъти съм му повтаряла да не се подвежда от въображаемите му оплаквания.

— Кент не знае ли за смяната на стаите?

— Не. Случи се точно след вечеря. Питър бе на телефона, а всички останали бяха там и...

Вратата се отвори внезапно и Кент нахлу в стаята. Като обхвана с ръка Люсил през кръста, той предложи:

— Ако идем веднага в солариума, ще бъдем навреме за напитките. Харис тъкмо приготвя един от прочутите си коктейли.

— Много добре — кимна в съгласие мис Мейз, но очите ѝ бяха спрени върху Мейсън. — Искан само да ви изложа лично позициите си, мистър Мейсън.

Мейсън поклати одобрително глава и се обърна към Кент.

— Налага се веднага да изготвя пълномощно и да го подпишете. Ще ми е нужно за получаване на окончателното решение за развода. Също така трябва да изпратя някого в Санта Барбара, за да смени моя човек, който държи под наблюдение Дорис Съли Кент.

Питър посочи с ръка към една врата, водеща към свързано с библиотеката помещение, откъдето се чуваше весел смях.

— По-напред искам да ви представя племенницата си и Джери Харис, младежа, за когото е сгодена. Той е готов да стори всичко в наша услуга.

Мейсън кимна и заобиколен от останалите, влезе в съседната стая. В единия от ъглите ѝ бе уреден бар, зад който млад усмихнат гигант разбъркваше коктейл. Една Хамър, подпряла крак на парапета, тъкмо се осведомяваше:

— Изглежда, че вече е готов?

На другия край на бара Хелън Уорингтън, секретарката, явно в добро настроение, приготвяше чашките.

— Не — каза младежът зад бара, — не изглеждаш достатъчно пияна. Ако трябва да изиграем този номер и...

Той спря внезапно, забелязал появата на Пери Мейсън.

Кент обяви:

— Искам да ви представя Пери Мейсън, адвокатът. Моята племенница, мис Една Хамър, и Джери Харис. С мис Уорингтън вече се познавате. Да се надяваме, че Джери е готов с един от прословутите си К-D-D-O коктейли.

Една Хамър стана и подаде ръка на Пери Мейсън.

— Толкова много съм чувала за вас. Истинско удоволствие е да се запозная с вас. Вуйчо ми казанче ще се обърне към вас, и аз очаквах с нетърпение възможността да ви срещна.

— Ако знаех, че вуйчо ви има такава очарователна племенница, щях много по-рано да настоявам да посетим домашния ви бар.

— Много добре казано — възкликна Харис, — и точно затова ще ви посветя фамозния Харисов К-D-D-O коктейл.

— А какво точно означава това наименование? Този път отговори Хелън Уорингтън.

— Това са началните букви от израза „гълтни-го-и-повтори“.

Кент отиде до бара и почука по махагона му, сякаш призоваваше към (ред директорско съвещание.

— Мили мои, намирам се в сериозно положение. Нека преустановим за миг шегите. Нужна ми е вашата помощ.

Веднага смехът застина по лицата на всички.

— Ще се женя тази нощ, или по-точно рано сутринта.

Харис понечи да аплодира, но уловил изражението, изписано по лицето на Кент, отпусна ръце.

— Е, какво, нямам тайни от когото и да било, присъстващ в тази стая. Всички сте мои приятели. Зная, че мога да разчитам на вас. Ще поставя картите на масата. На мистър Мейсън е необходима помощта на някого от вас. Наложително е някой да замине веднага за Санта Барбара.

— Сложете ме в сметката — вдигна ръка Харис — доброволец номер едно.

Кент му кимна с благодарност и продължи.

— Ето какво е положението. Дорис, която е известна на всички ви и чийто характер познавате без нуждата от коментар от моя страна, планира да започне ново дело, посредством

което да възпрепятствува встъпването ми в нов брак.

Междувременно, тъй като е сменила адвокатата си, делото ще се забави за малко. Ако мистър Мейсън успее да получи рано утре сутринта окончателното решение на съда за развода ни, Люсил и аз можем да отлетим до Юма, Аризона, и да сключим брак.

— Мистър Мейсън, — скочи Харис, — ако ви е необходим някой, за да ви откара в Санта Барбара, пред вратата имам паркиран ролс ройс, който ще вземе разстоянието за по-малко от два часа. Правил съм го и по-преди.

— Не е необходимо да ходя аз. Мое доверено лице е вече там. Необходим ми е сръчен стенограф, когото да изпратя за изготвяне на съответните документи. Трябва ми също някой, който познава Дорис, за да държи под наблюдение квартирата ѝ и да ме осведомява кога влиза и излиза. За утринта ще уредя детективи да поемат работата. Човекът само да им я посочи, а по-нататък те ще се заемат с всичко.

— Аз я познавам — откликна Харис. — Една ме запозна с нея преди месец. Хайде с мен, Една. Ще бъде весело.

Една се поколеба и хвърли поглед към Хелън, а Кент, разбрал този поглед, се обърна към тях.

— Вървете и двете, момичета. Не ще се нуждая от мис Уорингтън. Там тя ще бъде полезна като опитна професионална стенографка.

— Тогава всичко е уредено — кимна доволен Мейсън.

После отиде до телефона, набра номера на кантората си и нареди на Дела Стрийт:

— Пригответи документа за окончателното решение по развода на Питър Кент. Предварителното решение е издадено в Санта Барбара преди една година, на тринадесети. Остави свободно място за номера и страницата на съдебния протокол, които ще нанесем, като ги вземем. Предварителното решение е влязло в сила от същата дата, когато е издадено.

— Пригответила съм вече всичко това — отговори тя спокойно. — Очаква се само подписът на съдията.

— Отново си чела мислите ми, а?

— Изненадвате ли се? Ще дойдете ли за книгата или да ви ги донеса?

- Къде е Пол Дрейк? При теб ли е?
- Не, излезе. Цялата вечер не се е връщал.
- Да не е открил нещо ново?
- Не мисля така.
- Вземи такси и ела.

Щом Мейсън приключи разговора, Хелън Уорингтън се свърза с летището. По средата на разговора тя се обърна към Кент.

— Намерих пилот, който може да подготви малък чартър, но не иска да тръгне преди зазоряване. Ако поемете при изгрев слънце, в 7:30 ще сте в Юма.

Кент погледна към Мейсън и той му кимна утвърдително.

— Добре — нареди той на секретарката си, — наеми самолета.

Внезапно Кент се разтреса. Ръцете, краката и лицето му бяха обхванати от гърч. Обърна се гърбом, сякаш се стремеше да скрие бедата си. Хелън Уорингтън произнесе с хладен делови тон:

— Много добре. Пригответе машината за тръгване призори.

Вратата се отвори и слугата съобщи:

— Мистър Пезли ви търси, мис Уорингтън. Кент внезапно излезе от пристъпа.

— Чуйте — извърна се той, — нито думичка на Боб Пезли!

— Правилно — отбеляза Хелън, — освен ако се наложи да тръгна.

— И аз настоявам да тръгнеш — сприхаво се намеси Една, — в края на краищата това ще е цяла нощ път.

— Кажи на Пезли — инструктира я Кент, — че заминаваш по моя работа. Не споменавай за колко време и къде. Настоявай да те извини.

— И нито дума, с кого ще пътуваш — засмя се Харис. — Ще ме заколи. Е, добре, щом аз ще шофирам, трябва да съм трезвен, но няма причина, вие, хора, да не обърнете по една чаша от известния Харисов коктейл за изпращане.

— Да — каза Една, — дайте една и на Боб. Тя ще го успокои. — В тона ѝ се долавяше язвителна нотка.

— Поканете мистър Пезли — обърна се към слугата Хелън. След малко в стаята влезе млад човек, на около двадесет и пет години с приведени рамене и направи с глава лек, неадресиран поклон.

— Добър вечер на всички — каза той и веднага обърна очи към Хелън.

Тя се приближи до него и кимна последователно към Мейсън и Пезли.

— Мистър Мейсън! Мистър Пезли!

— Пери Мейсън! Адвокатът! — възкликна младежът.

— Целият — съгласи се Мейсън, като се ръкуваше, — и на път да изпробва един от прочутите коктейли на нашия почитаем съвременник Джери Харис, по общо признание най-голям специалист на баровете от времето на сухия режим.

Кент доближи Пезли.

— Съжалявам, Боб, но трябва да извиниш Хелън за тази вечер. Има много работа.

— Не се безпокойте. — Пезли направи усилие да се усмихне. — Отбих се само за малко. Утре ми предстои тежък работен ден. Искрах само да поговоря за минутка с Хелън — и той ѝ отправи многозначителен поглед.

— Моля всички да ни извините — каза весело тя. — Харис, запазете моя коктейл. — После двамата излязоха и Една въздъхна облекчено.

— Пази боже от ревнив мъж! Видя ли, Джери, какъв поглед само ти отправи.

— Дали съм видял? Човек би помислил, че съм Дон Жуан на Холивуд.

Тонът на Една бе леко превзет, когато попита:

— А не си ли, Джери?

— Да не съм жив, ако зная! — ухили се той. — Трудно ми е да държа сметка за всички конкуренти, но се старая с всички сили.

Люсил Мейз, която разговаряше тихо с Питър Кент, изведнъж се изсмя и подметна:

— Бас държа, че наистина правиш всичко възможно, Джери.

— Правилно. Не се шегувам. Така е. Знаете ли, съвсем нормално е за жените да тичат подир този мъж, когото и останалите преследват. Следователно като накарам всички жени да ме желаят, желан съм за всички жени, а ако жените не ме харесват, нито една не ще ме иска.

— Не ми се нрави твоето _аз_ и _мен_ — каза Люсил със смях.

— Не, това е самата истина — отвърна той и се обърна дръзко към Една. — Нали така, сърце мое?

— Така е, що се отнася до мен — усмихна му се тя, — но щом обвия пипалата си около теб, не забравяй, че ще бъдеш белязан, и ако видя някоя да се увърта около теб, ще ѝ забия нож между ребрата.

Като отмерваше внимателно последната съставка на коктейла, Харис каза:

— Още две чашки от този нектар и ще станеш по-либерална.

— Бързай, Джери — подкани го Една, — мистър Мейсън е достатъчно учтив и толерантен, но мога да забележа как кипи от важни мисли... Такива са всички от зодията Лъв.

— А аз не съм ли _Лъв_? — попита Харис. — В мен също преливат важни мисли.

Замъглените ѝ леко от алкохола очи заблестяха отведнъж с трезви пламъци, а гласът ѝ загуби закачливия си тон.

— Ти си _Телец_. И как много ми допада.

ГЛАВА VI

Облечен в пижама, Пери Мейсън се бе изправил до прозореца на спалнята и съзерцаваше пациото, обляно в лунна светлина.

Голямата къща, построена във форма на буква П, ограждаше постлано с плочи пацио, чиято източна част бе преградена с кирпичена стена, висока три-четири метра.

Д-р Келтън, огънал едното от двете еднакви легла с огромната си маса, разтърка очи и се прозина.

Мейсън разглеждаше хрусталаците, хвърлящи тъмни сенки, фонтана, който сякаш плискаше разтопено злато в топлата нощ, засенчените беседки, раираните навеси и чадъри и разпръснатите градински масички.

— Очарователно място! — промълви той.

— Не бих го взел даже и даром — прозина се отново Келтън. — Твърде огромно, твърде масивно. Замъкът трябва да е замък, както и бунгалото да си е бунгало. Тази работа, да се построи хотел около едно прекомерно голямо пацио, прави нещата да изглеждат не на място.

Като се усмихна към доктора, Мейсън отбеляза:

— Разбирам. Ти прекара една не дотам приятна вечер.

— Вярно, но все още не мога да разбера защо, дявол да го вземе, не ме остави да си отида вкъщи, след като оформих впечатления, си относно Кент.

— Забравяш, че утре сутринта трябва да станеш и да изпратиш новобрачната двойка.

— Само не аз — Келтън поклати глава. — Ще си стоя тук. Практикувал съм достатъчно време медицина, та да се науча да ценя съня си, когато мога да го имам. Не ще се надигам в никаква сутрин и не ще изпращам никаква брачна двойка до никакъв самолет.

— Не бъди такъв проклет песимист. Ела да хвърлиш поглед на това пацио, заляно от лунна светлина, Джим, красиво е.

Д-р Келтън се изпъна в леглото така, че пружините изскърцаха.

— Приемам думите ти, Пери, но лично на мен това място не ни допада. Тази проклета къща ще ми харесва много повече, когато не съм вече тук.

— Тревожиш се, че някой може да забие кухненски нож в гърба ти?

Като не успя да прикрие друга прозявка, Келтън каза:

— За бога, угаси светлината и лягай. Докато слушах вашите адвокатски разправи, така ми се доспа, че...

Чу се леко драскане по облицовката на вратата. Келтън се изправи в леглото като ужилен и прошепна:

— Какво е пък това сега?

Сложил пръст на уста, Мейсън го накара да замълчи.

След миг драскането се повтори.

— Звучи така — усмихна се Мейсън, — като че ли някой с готварски нож в ръка стои отвън, Джим.

Той доближи вратата, откряна я леко и остана изненадан.

— Вие?!

— Е, пуснете ме да вляза! — прошепна дрезгаво Една Хамър.

Мейсън отвори и Една, облечена в прозрачна нощница, се плъзна в стаята крадешком, затвори вратата и превъртя ключа в ключалката.

— Какво значи това? запротестира д-р Келтън.

— Мислех, че сте заминала за Санта Барбара — отбеляза Мейсън.

— Не се правете на глупав! Как мога да замина, когато знам, че вуйчо може да тръгне пак да се разхожда заспал, а и това пълнолуние!

— Тогава защо не казахте по-рано?

— Защото нямаше как. Вие с вуйчо искахте Хелън Уорингтън да помогне на вашия човек там. Естествено тя не би се съгласила да тръгне, ако не ида и аз. Бих могла да ѝ обясня, но внезапно се появи и Боб Пезли, а той само ако си помисли, че Хелън се е съгласила да пътува сама с Джери... е, би го убил.

— И все пак не ми е съвсем ясно, защо не бихте могли да заявите открито, че не можете да заминете.

— Не исках да пробудя съмнения у вуйчо. Би разбрал, че пак нещо не е в ред около неговото състояние.

— И какво направихте?

— Излязох до колата и обясних на Джери и Хелън как стоят нещата. Те проявиха истинско разбиране.

— Представява ли това някакво основание — намеси се д-р Келтън — вие двамата да се премените в нощни одеяния и да провеждате съвещания в стаята, където трябва да спя?

Тя го изгледа, после му се усмихна.

— Не бойте се. Не ще ви ухапя. Налага се само мистър

Мейсън да бъде с мен, докато заключим вратата на вуйчовата спалня и чекмеджето на бюфета.

— Защо да не можете да сторите всичко това сама? — попита Мейсън.

— Защото ако се случи нещо, бих искала да ми бъдете свидетел.

— Аз бих бил лош свидетел. Д-р Келтън е съвсем подходящ за тази цел. Ставай, Джим, и помогни на момичето да заключи.

Отговорът на Келтън бе глухо ръмжене.

— Върви по дяволите, Пери Мейсън, и ме остави да спя!

— Нямам халат у себе си — обърна се Мейсън към Една, — редно ли е да обикалям къщата по чехли и пижама?

— Защо не? Всички спят.

— Ако вие нямате нищо против, добре. Да вървим.

Тя отключи вратата, огледа коридора в двете посоки и тръгнаха безшумно, съпровождани само от лекото шумолене на коприната на нощното ѝ облекло. Доведе Мейсън до вратата на вуйчовата си спалня и тук коленичи пред ключалката.

Внимателно, като се стараеше да не предизвика и най-малък шум, тя постави ключа на мястото му и започна да го превърта бавно, докато се чу едва доловимото щракване от езика на бравата. Като се насочи към вътрешното стълбище, Една кимна на адвоката да я следва. Едва горе тя въздъхна.

— Смазах предварително добре бравата, така че всичко мина гладко.

— А вуйчо ви няма ли ключ?

— О, да, но едва ли би го извадил от джоба си, та да отключва, ако спи. Сомнамбул, знаете, не би сторил това.

— Как стои работата с бюфета?

— Само аз имам единствения ключ от чекмеджето. Една извади малко фенерче, освети пътя до бюфета и постави ключ в най-горното чекмедже.

— Целият ли готварски комплект е на мястото? — запита Мейсън.

Тя кимна утвърдително и ключът щракна.

— Така съм доволна, че дойдохте тази нощ у нас. С вас на

човек му е леко. Даже вуйчо е вече по-добре. Чувствувам се уверена, че ще спи добре тази нощ и не ще тръгне по сомнамбулни разходки.

— Е да, но аз ще държа стаята си заключена. Тя се притисна здраво о ръката му.

— Не ме плашете, иначе ще доведе до шок вашия приятел, доктора, като остана цяла нощ в спалнята ви.

Мейсън се засмя и я последва обратно по стълбището. Когато стигнаха пред стаята му, той натисна дръжката и се усмихна.

— Джим ме е изпреварил. Заключил е след нас.

— Вероятно — изкиска се тя тихо — той се бои и аз да не тръгна заспала.

Мейсън почука леко и след миг подът заскърца под тежестта на едрото тяло, крачещо по чехли. После бравата щракна и вратата започна да се отваря.

Една избута Мейсън настрана, издаде напред глава и приглушено извика:

— Б-уу-у!

Секунда по-късно пружините на Келтъновото легло изтрещяха. Мейсън последва Една в стаята. Тя се приближи до доктора.

— Да не би и вие да ходите насън, д-р Келтън?

— Не — помъчи се да се ухили той, — но хъркам адски, ако това ви интересува.

— О, чудесно! Мисля си какъв симпатичен сомнамбул става от вас. Можете да се движите и в мъгла, издавайки тези сигнали.

След това се обърна, плъзна пръсти по ръкава на Мейсъновата пижама и произнесе с чувство.

— Толкова съм ви благодарна! С вас е така хубаво!

И изхвъркна през вратата с шумоленето на трепкаща коприна зад себе си.

Джим Келтън отрони тежка въздишка.

— За бога, Пери, заключи тази врата и я дръж заключена. Тази жена вие за плячка.

ГЛАВА VII

Малкият будилник зазвъня с приглушен звук. Мейсън протегна ръка, спря го, скочи от леглото и се облече. Д-р Келтън преустанови хъркането за някакви си секунди, обърна се тежко и веднага след това поднови носовите си каденца. Мейсън угаси светлината, отвори вратата и се озова в коридора. Една Хамър го чакаше на няколко стъпки от стаята, все още облечена в нощница. Аромат на прясно сварено кафе изпълваше въздуха.

— Какво правите тук?

— Промъкнах се да ви кажа, че отключих вуйчо, и да ви помоля да ми откраднете чаша кафе.

— Не можахте ли да позвъните на прислугата да ви го донесе?

— Не. Не смея. Никой не бива да знае, че не съм заминала за Санта Барбара. Вуйчо ще побеснее, ако узнае, че съм го заблудила, а освен това трябва да се съобразявам и с положението на Хелън.

Мейсън кимна.

— Коя е вашата стая?

— В северното крило на партера, предпоследната от края. Отваря се също и към пациента.

— Ще се помъча да направя каквото мога. Вуйчо ви стана ли?

— О, да, преди половин час. Приготвя се. Някъде тропна врата. Една уплашено сподави вик и изчезна. Адвокатът се запъти към стълбите. Питър Кент, свежо избръснат, се появи в коридора и като видя Мейсън, му се усмихна.

— Добро утро, съветнико! Надявам се, спяхте добре? Много ме задължавате, като сте станали толкова рано да ни изпратите.

— Винаги ставам рано, щом клиентите ми се женят — засмя се Мейсън. — Само се страхувам, че ще бъда сам. Д-р Келтън е заспал здраво и не ще стане.

Кент погледна часовника си.

— 05:00 часа. Слънцето изгрява около 06:00. На летището трябва да бъдем в 05:45. Това ще рече, че има време за бекон, яйце и препечен хляб, но се налага да побързаме.

Той съпроводи Мейсън по стълбището до голямата дневна, където вече пращеше весел огън в камината и масата бе подредена. Люсил Мейз посрещна Кент с протегнати ръце и искрящи очи.

— Как спа? — запита тя с нежно грижовен тон.

— Вълшебно! — срещна погледа ѝ той. — Съветникът Мейсън вдъхва сигурност. Съжалявам, че не го познавах по-рано.

Мейсън отвърна любезно на усмивката на Люсил Мейз. Седнаха около масата и закусиха набързо. Котато Кент се надигна, Мейсън си наля втора чаша кафе, сипа захар и каймак и се запъти към вратата, привидно заинтересуван от пациента. Почака, докато стаята се опразни, и бързо се измъкна навън. Една го очакваше, откряхнала леко вратата. Той ѝ подаде чашата и прошепна:

— Не ми казахте как го предпочитате, с каймак или захар, така че сложих както ми попадна.

— Няма значение. Нали е горещо кафе. Боже мой, така се вълнувам!

— Горее главата. Скоро всичко ще свърши. Новини ще имаме около 10:00, а може би и по-рано.

Тя взе кафето, поблагодари му с усмивка и затвори, вратата. Мейсън се завърна в дневната. Слугата тъкмо разтребваше масата.

— Вашата чаша и чинийка, сър? Мейсън сви рамене.

— Забутал съм ги някъде и, не помня къде. Разглеждах картините в коридора, а после обиколих и из пациента. Без съмнение ще се намерят.

— Разбирам, сър.

— Как се казвате?

— Артър — Артър Коултър, сър.

— Служите като шофьор и същевременно като главен прислужник?

— Да, сър.

— Каква е колата на мистър Кент?

— Закрит пакард и форд с отварящ се покрив. Трябва да изкарам пакарда. Струва ми се мистър Кент спомена, че вие ще карате?

— Точно така. По-добре пригответе колата, Артър.

Шофьорът изчезна безшумно с маниера на добре трениран прислужник. В следния миг на прага се появи Кент с куфар и пардесю в ръка.

— Добре е да си вземете палтото, мистър Мейсън.

— Отивам — и той се отправи към хола, от където взе палтото и шапката си. Като се върна, Люсил Мейз се присъедини към тях. Кент отвори вратата. Чу се шум на работещ мотор. След малко светлините на фаровете се плъзнаха по завоя и блестящ пакард спря гладко пред тях. Артър скочи от колата, отвори вратите пред тях и подреди багажа. Мейсън се настани зад волана.

— Би трябвало да има още един-двама души — засмя се той. — Чувствувам се като самотен вестител на меден месец.

— Вие сте Купидон — отговори Кент.

— Това е нова роля за мен, но ще се потрудя да преживявам и от нея.

После включи скоростния лост, умело отпусна амбреажа и когато колата се понесе плавно, обърна се към Кент.

— Нека уточним сега всичко, та да няма грешка. Кент изпъна една от сгъваемите седалки, седна на нея и се наведе напред така, че главата му се оказа на сантиметър от лицето на Мейсън.

— Ще отида направо в съда на Юма, така ли? Мейсън кимна, насочи за кратко време вниманието си в смяната на скоростите и после отговори, без да сменя поглед от пътя пред колата.

— Да. Намерете телефониста, ако имат вътрешна централа, ако не — този, който отговаря на служебния телефон. Кажете му, че очаквате важен разговор и да ви свърже незабавно, когато ви потърсят. Ще ви телефонирам веднага щом получа окончателното решение. След това се установете в хотел Уинслоу в Юма и чакайте. Ако не ви се

обадя отново до 18:00, може да поемете за медения си месец, но не забравяйте да ме уведомите къде мога да ви търся.

— Ще започнете ли дело срещу Мадъкс?

— Ще го оправя аз този разбойник, но, струва ми се, делото трябва да се заведе в Чикаго. Налага се да уточня този въпрос.

— Дайте му да разбере, че няма място за компромиси.

— Оставете го на мен — стисна мрачно зъби Мейсън и натисна педала на газта почти до дъното.

ГЛАВА VIII

Пери Мейсън почука леко по вратата на Една Хамър. Тя я откряна и възкликна зарадвана.

— О, вие ли сте? Как оставихте младоженците?

— Твърде много в облаците — усмихна се той — и се надявам, че заради това не ще ме оставите да стърча пред стаята ви.

— Влезте, моля, и ми разкажете всичко. Не забравяйте, че съм жена и че за нашия пол женитбата значи твърде много, ето защо не пропускайте нито една подробност.

Мейсън се настани в креслото и се засмя.

— Пристигнахме на летището. Пилот с люшкаща се на ръката му каска дойде и се представи. Малкият чартър бе готов, моторът работеше равно. Вуйчо ви и мис Мейз се настаниха. Разменихме си по няколко остроумия и накрая мис Мейз ми изпрати въздушна целувка. Пилотът зае мястото си, откара машината до пистата, провери мотора, нагласи се срещу вятъра и се вдигна. Слънцето току-що изгряваше. Хълмовете отвъд Бърбанк бяха облени в синьо и... О, да, едва не забравих. Метеорологичният бюлетин предрича ясна видимост, лек попътен вятър, неограничен таван и отлични условия за летене до Юма.

— О, вие прозаични адвокати!

— А какво правихте вие?

— Чисто и просто умирах от глад. Веднага щом заминахте,

телефонирах за такси, което да ме чака на ъгъла. Измъкнах се през задната врата, отскочих до Холивуд и закусих. После се прибрах шумно и заявих, че съм взела автобуса от Санта Барбара и съм много изгладняла. Разпоредих се за закуската и тя ще бъде сервирана всеки момент.

— Прислужникът се чудеше какво е станало с моята чаша за кафе.

— Тук е. Ще я изнеса и ще я поставя върху една от масичките на пациента. Добре ще е да го сторя още сега.

Една взе чашата и чинийката.

— Боже мой! Чувствувам се като престъпница. При контакт с всички ли адвокати се поражда това чувство за виновност у хората?

— Страхувам се, че това чувство се поражда от възможностите ви да влияете на вуйчо си с внушение... да, ако се съди по начина, по който вашите звезди накараха вуйчо ви да се консултира с адвокат, чието име се състои от пет букви, имащи общо с камък или ищо друго от този вид.

Не зная — усмихна му се чаровно тя — какво бих правила без своята астрология. И най-комичното е претенцията на вуйчо, че не вярва в тези глупости, както се изразява той.

— А вие вярвате ли?

— Защо не? Адвокатът сви рамене.

Излязоха на пациента. Слънцето тъкмо започваше да го изпълва с топли лъчи. Една седна на един от сгъваемите столове, постави чашата и чинийката върху масичката пред себе си, огледа ги критично и заключи.

— Не изглеждат съвсем на място. Как ви се струва?

— Не. Откровено казано, струва ми се, че главният прислужник изрази известно съмнение, но то е без значение сега, когато вуйчо ви замина.

— Има значение. Нали Хелън Уорингтън е там. Не познавате Боб Пезли. О, небеса, той би направил Джери на пух и прах, най-малко ще се опита.

Тя се усмихна при мисълта, как мрачният Пезли ще изрази агресията си към снажния, широкоплещест Харис. После взе чашката и чинийката, отиде до една от поставените под

керемиден навес масички и дръпна резето ѝ. Повърхността на масата, прихваната с панти, се повдигна и откри продълговата ниша.

— Предполагам, че това е предназначено за съхраняване на вилици, лъжици, ножове и салфетки — каза Една, — но е също удобно място да се потули нещо.

Мейсън я наблюдаваше внимателно. Уловила погледа му, тя запита.

— От къде пък това изражение на лицето ви?

— Какво изражение?

— Особеният ви поглед.

— Не знаех, че има нещо странно в погледа ми.

— За какво мислехте?

— Пресмятах колко малко шансове има непохватният мъж, когато трябва да се справя с префинения ум на жената.

— С други думи, това е учтива форма да изразите вашето мнение, че баламосвам вуйчо си?

Зависи какво влагате в израза „баламосвам“. Не виждам нищо лошо, когато човек използва интелектуалните си възможности, за да постигне каквото желае. Вие как мислите? Той поклати глава и добави.

— Особено когато интелектът е в съчетание с красота.

— Как бих искала да бях хубава — отвърна замечтано тя, — но не съм. Имам хубава фигура, знам това, но чертите ми са неправилни. Твърде много одушевеност има в моето лице. Мисля, че за да е хубаво, едно момиче трябва да поддържа невъзмутимо, спокойно изражение, това, подобно на кукленското, изражение на девство, което мъжете харесват толкова много у своите жени. Не мислите ли, че е така?

— Специално по този въпрос не съм мислил никога.

— А аз съм му посветила толкова много време. Бих искала да се възползувам от красотата си. Тя затова е създадена. Мнозина считат, че нарочно се обличам така, та да подчертавам формите си. Да, правя го. Гордея се с тялото си. Може би съм нищожно езическо животно. Допускам, че не схващам скромн...

— Мисля, че главният ви прислужник — прекъсна я Мейсън

— има нещо на ум. Приближава се твърде целеустремено насам.

Тя секна, втренчи се в слугата и прошепна бързешком.

— Не забравяйте, той не трябва да знае, че бях тук тази нощ. — После се обърна с въпрос към прислужника.

— Какво има, Артър?

— Моля да ме извините, но чекмеджето на бюфета, горното чекмедже, не мога да го отворя.

— О! — удиви се тя, а след секунда — Сигурен ли сте, Артър, че проверихте за ключа навсякъде?

— Да, мадам.

— Погледнахте ли в металическата кутия отдясно на каната?

— Не, мадам, не търсих там.

— Добре, хайде да видим. Ключът все трябва да е някъде.

Тя отправи към Мейсън многозначителен поглед и тръгна.

Той закрачи до нея, а прислужникът ги последва.

Достигнали при бюфета. Една опита да издърпа чекмеджето.

— Добре, заключено е.

Ръцете и зашетаха бързо по различни места, като същевременно надничаше около, под и над бюфета.

— Трябва да е някъде тук, Артър — говореше тя с тон на фокусник, който, нареждащ думи в монотон, се стареа да отвлече настрана от ръцете си вниманието на аудиторията, — ключът вчера бе на чекмеджето, сигурна съм. Някой сигурно е заключил без да иска и захвърлил ключа наоколо. Немислимо е някой да го е взел. В чекмеджето не би имало нищо, което... а, ето го!

Прислужникът я наблюдаваше как постави ключа и отвори.

— Много съжалявам, че ви обезпокоих, мадам, но не можах да го намеря и помислих, че вие може да знаете къде е.

Една изтегли чекмеджето, внезапно ахна и погледът ѝ замръзна върху облицованата с плюш кутия на комплекта за разрязване на месо. Гладко полираната, с рогова дръжка голяма вилица блестеше в нишата си, но съседното място за

ножа бе празно. Очите ѝ, пълни с паника, се спряха на Мейсън.

— Какво точно ви бе необходимо, Артър?

— Всичко е наред, мис Една. Ще намеря каквото ми трябва. Нужно ми бе само да отворя чекмеджето.

Той извади отвътре някои вещи и затвори. Една плъзна ръка зад лакета на Мейсън, стисна го и предложи:

— Да идем на пациото. Там е приятно в ранна утрин.

— Кога ще закусвате, Една? Време е, струва ми се да идем горе и да събудим моя приятел Келтън.

— О, ние закусваме поотделно. Кой когато стане.

— Независимо от това — настоя Мейсън — предполагам, че д-р Келтън ще ни бъде благодарен, ако го повикаме.

— О, разбирам. Да, да. Да го повикаме.

Те се запътиха към стълбите и Една прошепна:

— Не ви разбрах веднага. Искате да надникнем в стаята на вуйчо?

— Може и това да сторим.

— Не мога да проумея. Не предполагате ли, че е възможно... че...

Гласът ѝ постепенно замря. Мейсън попита:

— Преди да заключите снощи чекмеджето, погледнахте ли вътре?

— Неее. Не погледнах, но ножът трябва да е бил там.

Затича се по стълбите пред адвоката, но когато доближи вратата на вуйчовата си стая, отдръпна се като ужилена.

— Страх ме е някак. Какво ли бихме открили вътре?

— Дали стаята вече е оправяна?

— Не. Камериерката не ще почне да подрежда леглата преди 9 часа.

Последван от Една, Мейсън влезе. Като се озърташе, той забеляза:

— Всичко изглежда в изправност. Не се виждат трупове, пъхнати под леглата или потулени из кюшетата.

— Моля, опитвайте се да повдигнете духа ми, мистър Мейсън. Зная, налага се да възвърна хладнокръвието си. Ножът е само под възглавницата, ако изобщо е някъде. Там беше я вчера сутринта. Погледнете вие, аз не смея.

Мейсън доближи леглото и повдигна възглавницата.
Под нея лежеше дълъг, с черна дръжка готварски нож.
Острието му бе покрито с червеникави зловещи петна.

ГЛАВА IX

Мейсън бързо отпусна възглавницата, отскочи назад и покри с длан устата на Една Хамър.

— Млъкнете! — промълви той, заглушавайки с ръка вика, който бе готов в следния миг да огласи къщата. — Вразумете се! Нека разберем пред какво сме изправени, преди да алармираме.

— Но ножът! — сподавено изпъшка тя, когато устата и бе освободена. — Та той е цял в к-кръв! Можете да видите к-к-акво се е с-с-лучило! О, така съм и-з-з-плашена!

— Забравете всичко! Да се изпада в истерия не помага. Нека разберем къде сме. Хайде!

Той изскочи в коридора, достигна вратата на стаята си и като я намери заключена, похлопа. Веднага се чува тежки стъпки, щракване на бравата и Келтън, покрил лицето си с гъста пяна и с четка в ръка, отвори.

— Буден съм вече, ако затова сте дошли. Миризмата на печен бекон нахлува през прозореца и...

— Не е това, за което те дирим — прекъсна го Мейсън. — Измий пяната от лицето си и ела с нас. Не се обличай; тръгвай просто както си.

Д-р Келтън за момент се втренчи в лицето на Мейсън, после отиде до мивката, изми пяната и като се изтриваше все още с кърпата, придружи ги до стаята на Кент. Адвокатът повдигна възглавницата Келтън се наведе напред и, впил поглед в кървавото острие, така красноречиво в безмълвното си обвинение, подсвирна тихо.

— Сигурно е Мадъкс — гласът на Една трепереше истерично. — Знаете какво изпитваше вуйчо към него. Снощи си е легнал под впечатление на разпрата... О, бързо! Да идем в спалнята му веднага. Може би не е мъртъв, само наранен. Ако

вуйчо в тъмното... може би той... — Тя млъкна и жадно пое въздух. Мейсън кимна и се насочи към вратата.

— Водете ни!

Една го поведе по коридора и надолу по стълбището, а после през друг коридор в противоположното крило на сградата. Спря пред една врата, повдигна ръка да почука, но се отдръпна.

— Ах, не. Забравих, че Мадъкс смени стаята си с вуйчо Фил. Мадъкс трябва да е ей там.

— Кой е вуйчо Фил? — запита докторът.

— Филип Рийз, доведеният брат на вуйчо Пит. Той е малко особен. Мислеше, че в стаята му става течение и снощи помолил Мадъкс да разменят стаите.

Отидоха до друга стая. Една почука леко, но като не получи отговор, погледна въпросително и бавно посегна към дръжката на вратата.

— Почакайте малко. Може да е по-добре — каза Мейсън и като я избута леко настрана, откряна вратата.

Стаята беше от северната страна на коридора. Френски прозорци водеха към циментирана тераса, издигната около половин метър над нивото на пацието. Пердетата закриваха така стъклата, че утринната, светлина едва се процеждаше през тях и разкриваше неясно неподвижен обект върху леглото.

Мейсън пристъпи внимателно напред, като предупреди през рамо доктора.

— Бъди внимателен да не докосваш нищо.

Една Хамър направя една-две колебливи стъпки-, после бързо се хвърля напред и увисна върху ръката на Мейсън. Той се наведе над леглото. Изведнъж фигурата под него се раздвижи. Мейсън отскочи назад. Франк Мадъкс се изправи в леглото и втренчи учуден поглед в групата. Като преодоля изненадата, той даде израз на възмущението си.

— Какво, по дяволите, означава всичко това?

— Дойдохме да ви повикаме за закуска — отговори Мейсън.

— Белята си търсите вие, като нахълтвате така в стаята

ми. Какво, дявол да го вземе, се опитвате да направите? Ако сте ровили из частните ми книжа, ще поискам да вя арестуват. Би трябвало да зная, че Кент е в състояние да прибегне до непочтени методи. Застава в позата на великодушие и човеколюбив, но това е само прикритие. Разчоплете го малко по-дълбоко и ще откриете какъв проклет подлец е той.

— Какво ще кажете за мисис. Фог, Мадъкс — запита Мейсън с глух, кипящ от възмущение глас, — и тя ли е подлец?

Лицето на Мадъкс изрази слисване, но след секунда той добави:

— Така! Вие знаете за нея?

— Да.

— И заради това ме посетихте?

— Напротив. Дойдохме да ви каним за закуска. — Почакайте тогава една минутка.

Мадъкс измъкна краката си под покривката и започна да търси пипнешком чехлите си.

— Що се отнася до тази работа с Фог, не вярвайте всичко, което чуете, Мейсън. Въпросът има две страни.

— Да — отбеляза адвокатът, — и препечените филии имат две страни и тъкмо сега се интересувам от тях. Относно Фог, ще видим по-късно.

Мейсън напусна стаята, като държеше вратата отворена, докато минат и другите, а после я затръшна зад гърба си.

— Какъв е този случай Фог? — запита Една.

— Един коз, който държах скрит в ръкава си, но когато този хубавец захвана да се горещи, трябваше да го играя. Сега той ще е послушно кученце.

— Но какво представлява този случай? Ако има отношение към вуйчо, аз...

— Така и така сме тук, мисля, че можем да направим пълно преброяване на населението.

— Какво искате да кажете?

— Да установим, че всички останали са налице. Кой спи тук?

— Мистър Дънкън.

Мейсън похлопа. Гърмящ глас подозрително се обади в

отговор.

— Кой е?

Мейсън се усмихна към д-р Келтън.

— Забелязваш ли опитността на юриста, Джим? Когато почукам на твоята врата, отваряш веднага, а адвокатът иска да знае кой стои отвън.

— Може би не е в състояние, подходящо за пред жени — заключи Келтън, но в този момент Дънкън, напълно облечен, дори с вратовръзка и игла, забодена в нея, отвори вратата, видя кой е и им метна войнствен поглед.

— Е, какво има?

— Първи звънец за закуска — отвърна Мейсън.

— Нововъведена рационализация на мистър Кент ли е това?

— Може и така да си го тълкувате — обърна гърба си Мейсън.

Той стигна вратата, където Една спря най-напред, и запита.

— Предполагам, в тази стая спи вуйчо ви Филип?

— Да. Мадъкс спеше тук до снощи, а после се размениха с вуйчо Филип.

— Добре, да повикаме и вуйчо Фил.

Той почука. Понеже не последва никакъв отговор, почука повторно, по-силно. Дънкън, застанал на прага, излезе в коридора и запита.

— Каква е голямата идея?

Мейсън с изумено лице потропа с юмрук, после натисна дръжката и се намери в стаята. Тук направи единствена стъпка към леглото, извърна се бързо, блокира с тяло входа и се обърна към Келтън.

— Изведи момичето от тук, Джим!

— Какво се е случило? — попита Една, а после, разчела внезапно правилно мрачния, напрегнат израз на лицето му, изпищя ужасена.

Като си проправяше път с лакти, Дънкън важно пристъпи в стаята.

— Каква е тази тревога? Какво става?

По пижама и чехли Мадъкс се затътри по коридора и се присъедини към групата, струпана при вратата. Д-р Келтън, хванал Една за ръка, я насочваше навън. С голямото си шкембе Дънкън блокираше изхода, а докторът се стремеше да го измести с едрото си тяло.

— Позволете ми да изведа жената навън. Дънкън се поокашля многозначително и продължи да натиска туловището си напред.

— Аз също имам право да зная какво се е случило тук.

Тогава Келтън понаведе плещи и с един тласък на тялото си отхвърли Дънкън в коридора. Като хълцаше в кърпичката си, Една Хамър излезе. Възвърнал равновесието си, Дънкън бързо се мушна в стаята, като се провикваше:

— Мадъкс, видяхте какво направи той. Нека разберем всичко до дъно.

Като повиши глас, Мейсън се обърна към Келтън:

— По-добре е да се върнеш, Джим. Струва ми се, ще ни е нужен медик, а също ще са необходими някоя свидетели, за да не могат тези двама бърборковци да скалъпят някоя историйка.

— От името на своя клиент протестирам! — провикна се Дънкън. — О, боже мой... О, мой добри боже! Та тук е бил убит човек!

Д-р Келтън достигна леглото и се взря в окървавените чаршафи и одеяло, в сивозеленикавото лице с втречени очи, наполовина отворени. Като постави пръсти върху шийните артерии, докторът промълви:

— Това е работа за съдебния медик и полицията.

— Да излезем всички — издигна глас Мейсън. —

Извършено е убийство. Положително криминалният отдел ще е заинтересуван нещата да се оставят точно така, както са били. Всички да напуснат стаята, моля, и не се докосвайте до нищо.

Като хвърляше подозрителни погледи, Дънкън настоя:

— Това важи и за вас.

— Абсолютно сигурно, важи.

— Тогава излизайте и вие напред. Не мислете, че можете да ме подкарвате като овца. Не разбирам каква власт имате да се разпореждате?

— Само казах, че се налага всички ние да напуснем стаята. Ако вие двамата настоявате да останете, добре.

Той се промъкна покрай шкембето на адвоката и подкани лекаря:

— Хайде, Джим. Ние ги предупредихме. Ако имат желание да останат тук, могат после да обяснят желанието си пред отдела за убийства.

Дънкън скочи, заозърта се подозрително и грабна ръката на Мадъкс.

— Излизай, Франк, излизай! Той се опитва да ни постави клопка.

— Те знаеха, че някой е убит и мислеха, че съм аз — започна Мадъкс.

— Излизай, излизай! — настояваше Дънкън. — Ще говорим навън. И аз имам известни данни, но ще ги съобщя само на полицията. Не допускай този човек — Мейсън — да ти прише нещо, Франк!

Двамата се измъкнаха бързешком от стаята.

— Настоявам — изръмжа Дънкън вече в коридора — да се повика незабавно полицията.

Пери Мейсън вече приближаваше телефона.

— Вашата настоятелност не е по-голяма от моята.

След миг той вече говореше с дежурния сержант.

— Извършено е убийство в резиденцията на Питър Б. Кент, в Холивуд, 1824 Лейквю Терас... Тук е Пери Мейсън, адвокатът... Ще ви обясня, когато пристигнете. Затворих стаята... Отлично, ще я заключа, ако намеря ключа.

Щом Мейсън остави слушалката, Келтън го дръпна настрана.

— Ако — наблегна лекарят — твоят клиент Питър Кент е планирал умишлено убийство, той си е изградил здрава основа за защита чрез създаване впечатление, че е сомнамбул.

— Какво те кара да мислиш, че е възнамерявал подобно нещо, Джим?

— Тези представления с гърчовете.

Мейсън внезапно се извърна лице с лице към Келтън.

— Виж какво, Джим, ако не искаш да пропуснеш

уговорените си за тази сутрин пациенти, добре е да тръгваш. Аз трябва да съм тук, но за теб не ще бъде наложително.

Д-р Келтън кимна. Напрегнатото му лице се отпусна.

— Можеш да вземеш моята кола — посъветва го Мейсън.

ГЛАВА X

В единия край на пацието с тих глас Мейсън говореше с Една Хамър.

— Независимо от това как се развива всичко, никой не бива да знае нищо за тази страна на случая — мисията в Санта Барбара. — Като погледна часовника си, той продължи. — Наложително е да уведоим вуйчо ви Питър за всичко най-късно в срок от два-два и половина часа.

— Искате да кажете, че те ще поискат той да се върне тук?

— Ще искат да го разпитат.

— Ще наредят ли да се върне обратно?

— По всяка вероятност.

— Какво Да им отговарям аз?

— Кажете им, че не знаете къде е той.

— Ще им кажа, че съм прекарала нощта в Санта Барбара и съм се върнала с автобуса тази сутрин.

Мейсън присви очи.

— Не бих ви посъветвал да сторите такова нещо.

— Но аз ще постъпя точно така.

— Ще проверят дали говорите истината.

— Не ще имат основание да проверяват. А вие какво ще им кажете относно вуйчо Пит?

— Не ще им кажа нищичко.

— Няма ли да ви навлекат неприятности на главата?

— Може да се опитат.

— Мен кога ще ме разпитват? Той погледна отново часовника си.

— Почти всеки миг. Сега изследват стаята и трупа. Дънкън се пръска от желание да им предложи някаква полезна информация. Не знам каква е, но вероятно е нещо, чиято

стойност е наполовина от това, което той си въобразява. Двамата, той и Мадъкс, мразят вуйчо ви Литър а мразят и мен. Не бих могъл да кажа определено какво ще измислят или колко далеч ще ги отведе тази тяхна злоба.

— Могат ли да прибегнат до лъжесвидетелствуване? Как мислите?

— Тази вероятност не може да се изключи при нито един от двамата. Мадъкс е мошеник, а Дънкън е дребнав буквоедец. Опитват се да шантажират вашия вуйчо, но аз им попречих и естествено те са озлобени.

— Но какво биха могли да сторят?

— Не зная. Ще видим от тук нататък. Междувременно аз отивам до телефона, а вие не унивайте.

— Добре, но помнете — върнала съм се с такси, след като съм прекарала една нощ в Санта Барбара.

— Не давайте обяснения къде сте били снощи. Отказвайте всякакви изявления под предлог, че ви е необходимо по-напред да се консултирате с мен.

— Защо? Ще предизвикам неприятности ли?

— Колкото си щете. Ще докарате само излишни тревоги. Заявете, че въпросът, къде сте били снощи, няма ни най-малко отношение към убийството, а засяга деловата работа на вуйчо ви. Запомнете обаче, че рано или късно ще положите клетва и тогава трябва да говорите само истината.

— Защо?

Защото в противен случай ще ви подведат под наказателна отговорност за лъжесвидетелствуване.

— О, драги... тогава не ще говоря нищо.

Добре — ободри я той, — не правете никакви изявления.

— Но вие няма да ме издавате.

— — Ето какво, ако кажа нещо за вас, дръжте ме отговорен. Сега отивам на телефона.

Мейсън влезе в звуконепроницаемата кабина и повика Дела Стрийт.

— Дела, тук се случиха някои неща. Нека Дрейк вземе двама от най-добрите си хора и дойде при мен. Възможно е да не го допуснат в къщата, но той нека се навърта наоколо и се

старае да открие каквото може. Някакви известия от Санта Барбара?

— Да. Джексън телефонира преди няколко минути.

Предаде ми, че с Харис са се редували цяла нощ да наблюдават квартирата на Дорис Съли Кент. През нощта не са я забелязали да напуска къщата, но Джексън се е добрал до нещо, което иска да ви съобщи лично. Не можел да го предава по телефона.

— Защо да не може?

— Отговори ми, че е наситено с твърде много експлозив, за да го повери на телефонната линия.

— Кой наблюдава сега квартирата?

— Струва ми се, Харис. Бил поел поста от Джексън малко преди полунощ и сега чака да бъде сменен.

— Ето какво ще направиш, Дела. Струва ми се, агенцията на Дрейк има свое момче в Санта Барбара. Нека Пол намери някои снимки на мисис Кент, да ги предаде на този свой човек заедно с подробното ѝ описание и тогава той може да замени Харис. Искам да знам кога тя напуска къщата и, ако е възможно, къде ходи. Нареди на Джексън да се сдобие с окончателното решение за (развода колкото може по-бързо. Да те осведомява непрекъснато по телефона, а аз ще приемам информацията от теб. Разбра ли всичко точно?

— Да. Какво се е случило там при вас?

— Готварски нож се окървави.

Настъпи мигновена тишина, през време на която се чуваше само глухото бучене на линията, а после прозвуча гласът на секретарката: Ясно.

— Умно момиче — отвърна Мейсън и постави слушалката на място.

Като напусна кабината, отиде в хола, където го чакаше Една Хамър.

— Всичко наред ли е? — попита тя. Мейсън кимна утвърдително.

— Уредихте ли всичко така, че вуйчо Пит да може да се ожени?

— Старая се да направя за своя клиент най-доброто, което мога.

Очите ѝ го измериха с остра проникателност.

— Вие сте кадър адвокат, нали?

— Какво имате предвид?

— Случайно зная, че според закона на нашия щат съпругата не може да свидетелствува против съпруга си. Ако вуйчо Пит и Люсил Мейз са женени, то тя не може да каже нищо срещу него, нали?

Мейсън повдигна въпросително вежди.

— Не зная тя какво би могла да свидетелствува... Ето че сержант Хъкъм идва към нас.

Тя впи студените си пръсти в китката на Мейсън.

— Кажете ми, ще защитавате ли вуйчо?

— Аз винаги защитавам клиента си.

— До къде стигате в защитата си?

— Ако вуйчо ви хладнокръвно е извършил преднамерено убийство, ще го посъветвам да признае вината си или да си търси друг адвокат. Ако е извършил убийство в сънно състояние, ще го защитавам според най-големите си възможности. Това удовлетворява ли ви?

— Но представете си, че е извършил предумишлено убийство?

— Тогава се налага или да се признае за виновен, или да си търси друг защитник.

— Кой ще реши дали убийството е извършено умишлено?

— Аз.

— Но не взимайте прибързано решение, обещавайте ли ми?

— Никога не го и правя. Добро утро, сержант Хъкъм! — усмихна се официално Мейсън към представителя на властта.

Сержант Хъкъм, който, докато ги доближаваше, подозрително местеше погледа си от единия към другия, заяви, без да отговори на поздрава:

— Всичко това твърде много ми прилича на инструктиране по отношение показанията на тази млада дама.

— Така често това, което ви се струва, е лъжовно. — Тонът на Мейсън бе хладен и учтив. — Позволете ми, мис Хамър, да ви представя сержант Хъкъм.

Сержантът отмина най-безцеремонно представянето и

запита Мейсън:

— Как така се случи, че вие сте отново там, където е станало убийство?

— Посреднича за едно споразумение между една личност на име Мадъкс и мистър Питър Кент.

— И къде е мистър Кент?

— Сигурен съм, че не мога да ви кажа.

— Защо не?

— Това ще е предателство по отношение доверието на клиента.

— Празни приказки и глупости!

Мейсън кимна леко с глава и отвърна:

— Това е вашето схващане, сержанте, но моето е, че това е издаване на професионална тайна. То ще рече, разбира се, че имаме налице отново, както това често се случва, различие в мненията си.

— И след като ми обяснихте всичко, какво още ще добавите?

— След Като ви съобщих това, свърших.

— И аз все още не знам къде е Кент.

— Без съмнение има още източници за информация на ваше разположение.

Хъкъм се извъртя към Една Хамър.

— Вие сте неговата племенница?

— Да.

— Къде е вуйчо ви сега?

— Положителна съм, че не мога да ви кажа.

Лицето на сержанта потъмня от ярост.

— Повикал съм Сам Блейн, заместник областния прокурор. Вие двамата елате в дневната.

Хъкъм се обърна на петите си и закрачи по коридора към дневната.

— За вас, Една — посъветва я Мейсън, — е по-добре да кажете истината.

— Не мога.

Той сви рамене, прихвана я под лакета и влязоха заедно в дневната. Намериха останалите вече събрани — тъжна,

тържествено-стихнала група.

Сержант Хъкъм погледна часовника си и каза:

— Сам Блейн, заместник областният прокурор, ще пристигне всяка минута. Аз искам да задам няколко въпроса. Кой е убитият?

Като издигна глас, Дънкън заяви:

— Аз съм адвокат. Мисля, че мога да ви бъда полезен. Притежавам известна доста ценна информация.

— Кой е убитият? — повтори Хъкъм.

— Той е Филип Рийз, доведен брат на Кент — обади се Мадъкс.

— Кой сте вие?

— Франк Б. Мадъкс. Съдружник съм на мистър Кент, председател съм на Манифактурна компания Мадъкс от Чикаго.

— Какво правите тук?

— Уреждаме някои делови въпроси с мистър Кент, а това е мистър Дънкън, моят адвокат.

— Вие сте този, с когото Мейсън е трябвало да договаря?

— Мистър Мейсън — отбеляза Дънкън важно — представлява мистър Кент. Той беше тук снощи и тук прекара нощта. Бе довел и лекар със себе си, името му бе Келтън, струва ми се.

— Къде е Келтън?

— Приема пациентите си. Не би могъл да чака. Естествено можете да го намерите, когато пожелаете.

Без да го питат, Мадъкс се намеси.

— Този човек, Мейсън, д-р Келтън и мис Хамър знаеха, че някой е убит, но не им бе ясно кой е. Тази сутрин обикаляха стаите и ни оглеждаха. Мислеха, че аз съм този, в когото се е забил ножът.

— От къде знаехте, че някой е бил убит? — отправи Хъкъм въпрос, впил поглед в Мейсън.

— Не съм знаел подобно нещо — удиви се Мейсън.

Вратата се отвори и Артър въведе в стаята жив млад човек с очила, от които се провесваше дълга черна лента.

— Ето и Сам Блейн — обяви сержантът. — Той ще се заеме с работата.

Блейн, свежо избръснат, блестящ от обувките и бялата риза до усмивката си включително, се извини.

— Само за минутка, докато се ориентирам... После отведе сержанта до един от ъглите, където за няколко минути проведоха тих разговор. Когато свършиха, Блейн придърпа един стол до централното място на масата, отвори чантата си, извади бележник и зададе въпрос.

— Някой от присъстващите да е чул нещо подозрително тази нощ?

Дънкън се окашля важно.

— Бих искал аз да се изкажа. Струва ми се, мога да ви опиша какво точно се е случило.

— Кой сте вие?

— Джон Дж. Дънкън, адвокат.

— Разказвайте — покани ФО Блейн.

— Скоро след полунощ бях пробуден от някого, който вървеше покрай френския прозорец на стаята ми. Имаше пълнолуние и сянка премина през лицето ми. Спя много леко и се събудих. Мисля, че ходещият бе бос.

— Какво направихте?

— Зърнах само минаващата фигура. Пред френските прозорци има циментова тераса. Скочих и изтичах до стъклата. Беше пълнолуние. Някой ходеше заспал.

— Как разбрахте, че е сомнамбул?

— От начина, по който фигурата бе облечена, и от особения ѝ вървеж. Беше по нощница, а главата бе отметната назад. Веднага разбрах, че е сомнамбул.

— Жена ли беше или мъж?

— Ъ-ъ-ъ, знаете, светлината беше само лунна и...

— Не се тревожете сега да отговаряте на този въпрос — избърза Блейн. — Какво извърши тази личност?

— Премина през пациента, засуети се около една от масите и повдигна горната ѝ част. След това фигурата изчезна през една врата, отваряща се в северната част на пациента, врата, която води в коридора.

— Вие видяхте всичко това?

— Много ясно.

— Как разбрахте колко е часът?

— По часовника, стоящ до леглото ми.

Какво показваше той?

— 00:15. Дълго след това не можах да заспя.

Блейн се обърна към Една.

— Вие ли сте мис Една Хамър?

— Да.

— Какво знаете за всичко това?

— Нищо.

— Видяхте ли някой да влиза в стаята ви тази нощ?

— Не.

— Беше ли заключена вратата въ или не?

— Беше заключена. Нощем съм нервна. Преди около един месец поставих секретна брава на вратата си. Само аз имам ключ от нея.

— Знаехте ли, че някой е бил убит тази сутрин?

— Съвсем сигурно, не.

— Напускахте ли стаята си тази нощ? Тя се поколеба за миг и каза:

— Това, къде бях снощи, няма никакво отношение към събитията.

— Къде е Питър Кент?

— Питайте Пери Мейсън — намеси се Хъкъм, — изглежда той знае.

— Моят клиент, мистър Кент — отговори Мейсън — отсъства по своя делова, работа, която няма нищо общо с настоящето дирене.

— Кога замина той?

— Не мога да отговоря на този въпрос, без да накърня доверието на своя клиент.

— Кога ще се завърне?

— Надявам се, че мога да ви обещаая да се завърне или късно тази нощ, или утре рано сутринта.

— Къде е сега той? Това не е шега, Мейсън. Не се опитвайте да го криете. Необходимо е да разпитаем вашия клиент.

Мейсън сви рамене и не отговори нищо.

— Вижте какво — заплаши Блейн, — ако вие не измъкнете вашия клиент най-вече още сега, ще се наложи ние да го открием и довлечем тук.

— Започвайте, довлечете го — подметна Мейсън.

— Кой от вас знае къде е Кент? — Обърна се към другите Блейн.

Изведнъж в стаята стана тихо, а после Мадъкс взе думата.

— Случи се така, та разбрах, че мистър Джери Харис, мис Една Хамър и мис Хелън Уорингтън, секретар ката на мистър Кент, заминаха снощи заедно с някаква мистериозна задача. Струва ми се, отидоха в Санта Барбара. Има вероятност и мистър Кент да е отишъл с тях.

— Салта Барбара, а? Какво ще правят в Санта Барбара?

— Съвсем не мога да зная — отговори Мадъкс.

Блейн се обърна към сержанта и му прошепна:

— Мисля, че няма да стигнем до никъде по този начин. По-добре ще е да говорим с тях един по един, а така също да разпитаем и слугите. Бихте ли се разпоредил всички да напуснат стаята, но да бъдат тук на разположение, за да можем да ги повикаме за разшит.

Сержант Хъкъм кимна и важно се изпъчи.

— Пациото е най-подходящото място. Вие, хора, излезте всички на пациото, но да не започнете да бърборите помежду си... Не е ли по-добре първо да приключим с Пери Мейсън и да го държим настрана от другите? Той представлява Кент. Можем да открием много повече, ако отначало се заловим с него.

— Хубава идея! — отвърна Блейн и направи знак на Мейсън да остане. — Какво знаете за всичко случило се, Мейсън?

Адвокатът изчака, докато шумът от стъпките на излизащите утихне.

— Участвах в изготвянето на споразумение между Кент и Мадъкс. Поради известни причини, които не се налага да разисквам сега, стана необходимо да отложим преговорите. Останах тук тази нощ. С д-р Келтън спяхме заедно в една от стаите на горния етаж. Тази сутрин мистър Кент замина по своя работа. Мога да кажа, че това пътуване бе предприето по мой

съвет. Нямам никакво намерение да ви разкривам неговото предназначение. След заминаването мис Хамър ми обърна внимание, че големият кухненски нож липсва от мястото си в бюфета. Беше ми известно, че Питър Кент по преди е ходел насън. Вярвам, при вас вече е регистрирано, че в един случай той е бил намерен да броди с нож в ръка.

— Къде е регистрирано такова нещо?

— В бракоразводното дело, заведено срещу него от жена му, Дорис Съли Кент.

— Къде?

— В Санта Барбара.

— Продължавайте. Какво направихте по-нататък?

— Отидох заедно с мис Хамър в спалнята на Кент, повдигнах възглавницата на леглото му и под нея беше ножът.

— Под възглавницата на Кент!? — възкликна Блейн.

Мейсън кимна студено.

— Ножът беше, а е и сега под възглавницата в леглото на Кент. Не съм го докосвал, но щом го видях, подозрях какво се е случило. Повиках д-р Келтън и, придружени от мис Хамър, направихме обиколка по стаята. Намерихме мистър Рийз, лежащ в леглото си, покрит с одеялото до шията. Явно бе промушен през покривките. Не съм правил подробен оглед. Веднага щом открих тялото, телефонирах в полицията.

— Защо, по дяволите, не съобщихте всичко това на сержант Хъкъм?

— Той не ми и позволи да го сторя. Изследваше трупа в стаята. Опитах да вляза, но той ми нареди да стоя навън.

Блейн разпореди на сержанта.

— Изпратете хора да погледнат под тази възглавница. Не позволявайте на никого да докосва ножа, докато дактилоскопистът не го обработи. Колко време сте вече тук, сержант?

— От около десет минути преди да ви бях телефонирал.

— Аз съм тук вече десет-петнадесет минути. Това прави по-малко от половин час... Как беше името на този адвокат... О, да, Дънкън. Ще го взема и ще хвърлим поглед на тази масичка за кафе, за която спомена той.

Блейн се запъти навън. Сержант Хъкъм повика двама от своите хора и изтичаха по стълбите към спалнята на Кент. Мейсън последва Блейн и го видя да говори с Дънкън, а после заедно тръгнаха към пациото.

Дънкън се спря колебливо до една от масите, поклати глава и се придвижи до друга, същата, под която Една Хамър бе поставила чашката за кафе и чинийката.

— Тази ли е масата? — запита Блейн.

— Струва ми се, тя е.

— Казахте, че горната ѝ част се повдига?

— Изглежда. Той повдигна, спомням си, горната част като капак, а после я остави да падне обратно с удар.

Блейн огледа масата и заключи:

— Изглежда, под нея има ниша... Една минутка, тук има и ключалка.

Той я щракна и повдигна плота на масичката.

— Нищо особено, с изключение на чашка за кафе и чинийка.

— Няма значение. Това е мястото — настояваше Дънкън.

Една Хамър се намеси с най-безразличен тон.

— Ще занеса чашката и чинийката в кухнята.

Тя посегна, но Блейн улови китката на ръката ѝ.

— Почакайте малко. Нека поогледаме по-добре тази чашка и чинийка, преди да бъдат отнесени където и да било. Може да има отпечатащи от пръсти по тях.

— Какво значение има това? — запита тя. Внезапно откъм малката групичка хора, стоящи по-настрана, долетя гласът на главния прислужник.

— Извинете, сър, но аз познах тази чашка и чинийката... по-точно разпознах чинийката. Разбирате ли, тя има особено нащърбване по ръба си. Чукнах я тази сутрин.

— По кое време сутринта?

— Малко след 05:00.

— Какво сте правили с чинийката по това време?

— Сервирах закуска на мистър Кент, мис Мейз и мистър Мейсън.

— После?

— След това приготвих пакарда и мистър Кент, мис Мейз и мистър Мейсън заминаха. Около един час по-късно мистър Мейсън върна колата обратно.

— Не знаете ли къде отидоха?

— Не, сър, но струва ми се, готвеха се да се женят.

— И какво има да кажете за тази чашка и чинийката?

— Това е чашката и чинийката, с които мистър Мейсън пи кафето си. Нямах време да подменя нащърбената чинийка. Явно беше, че всички бързаха и мистър Кент ми бе наредил да се погрижа закуската да бъде готова и сервирана в 5:20. Той държи много на точността.

— Значи така, Мейсън, вие сте пили от тази чинийка? — попита Блейн.

Мейсън поклати отрицателно глава.

— Съвсем сигурно, не.

— Не сте пили?

— Не. Никога не пия от чинийка, когато съм на гости.

Блейн се изчерви до корена на косите си.

— Искан да кажа чашката и чинийката, щом държите на езиковата точност. Пили сте от чашката?

— Така заяви прислужникът. Аз лично не бих бил в състояние да различа една чашка от друга. Приемам, че пих от чашка тази сутрин.

— Какво стана после?

— Моля за извинение, сър — каза слугата, — мистър Мейсън излезе навън с чашката и чинийката. По-късно не бях в състояние да ги открия и го попитах какво е станало с тях. Отговори ми, че не си спомня, но мисли, че ги оставил някъде навън из пациото.

— В 5:20 тази сутрин?

— Беше приблизително 5:30 или 5:40.

— Какво е правил в 5:30 на пациото? Слугата сви рамене.

Блейн се обърна към Мейсън.

— Какво сте търсили тук в 5:30?

— Може да съм излизал навън — отговори бавно Мейсън, — но не си спомням за това.

— Вие ли поставихте тази чашка и чинийката под

масичката?

— Не съм аз.

— А знаете ли кой?

— Струва ми се, че от къртичината правите планина. Тук имате нащърбена чинийка пред себе си и губите ценно време в разследване как така се е случило, та аз съм пил кафено си от нея къде съм стоял, когато съм го пил, а в същото време крещяща необходимост налага разкриването на това убийство. Въпросът не се свежда до това кой е пил кафето, а до това кой е забил ножа...

— И това ще го бъде — прекъсна го Блейн, — напълно съм в състояние да проведе разследването.

Мейсън сви рамене с безразличие.

— Може би ще е добре за вас — продължи многозначително Блейн — да ви припомня, че според показанията на мистър Дънкън един незаинтересуван свидетел, мистър Кент, който явно е ваш клиент, е поставил нещо около полунощ в това хранилище под тази масичка. Сега обаче установяваме, че това нещо е изчезнало, а на негово място стоят чашка и чинийка, които по допускане са били във ваше владение.

— Аз не съм допускал подобно нещо — отвърна Мейсън. — Може да са, а може и да не са чашката и чинийката, които аз съм ползвал. Както споменах вече, всички кафени чашки ми изглеждат еднакви, а доколкото си опомням, Дънкън е отъждествявал сомнамбула с Питър Кент.

— Това е чинийка, която има ясно отличаващи я нащърбвания — подчерта Блейн.

Мейсън сви небрежно рамене, запали цигара и се усмихна.

— Много добре — процеди Блейн със стиснати зъби. — Мисля, че ще се наложи да снемем вашите показания пред Гранд Жури*. Познавам ви доста добре. Няма да стигнем доникъде, като се опитваме да ви разпитваме, без да разполагаме със сила да ви накараме да отговоряте. Постоянно се стараете да забулвате нещата. Въртите ни в затворен кръг.

[* Голямото жури — извънреден върховен съд, предназначен да разглежда престъпленията, извършени от

юристи, или непрофесионалното им и неетично поведение при изпълнение на служебните им задължения. — Б. пр.]

— Искате да кажете, че сте приключили с мен?

— Знаете ли нещо повече за убийството?

— Нищо.

— Да. Приключихме с вас. Когато сте ни необходим, знаем къде да ви намерим и — добави многозначително той — знаем как да ви повикаме, само с официална призовка.

Мейсън наклони леко глава и произнесе:

— Довиждане на всички.

Когато се обърна, той долови погледа на Една Хамър. В него прочете някаква молба, опит да му предаде негласно известие. Запъти се към нея, но Блейн се намеси.

— Казах, че сте свободен, Мейсън. Мисля, че разследването ще протече много по-бързо и по-резултатно, ако разпитаме свидетелите, преди да са получили в дар много ценните ви съвети.

Мейсън се ухили в лицето му и направи лек насмешлив поклон.

— Желая ви щастие! — заключи той.

ГЛАВА ХІ

Мейсън откри Пол Дрейк седнал в кола, паркирана на двеста метра от жилището на Кент.

— Опитях се да вляза — докладва Дрейк, — но ме върнаха. Имам на разположение двама души, готови да се заемат със свидетелите, щом като полицаите престанат да държат мястото запечатано. Какво се е случило?

— Доста неща. Един човек на име Рийз бе убит. Бил е намушкан в леглото си, видимо докато е спял. Завивката му стоеше придърпана до шията. Нощта бе особено топла. Беше завит само с две леки одеяла, ножът ги бе пробил.

— Някакви мотиви? Мейсън принизи гласа си.

— Почти е готов проклет случай от обстоятелствени доказателства срещу Питър Кент, моя клиент.

- Къде е той сега?
- Изчезнал.
- Искаш да кажеш избягал?
- Не, пътува по работа.
- Имаш ли намерение да го предадеш на полицията,

Пери?

— Зависи. Преди всичко искам да открия дали има вина. Ако се потвърди и се убедя, че е така, не желая да се заемам с делото. Страхувам се, че това е извършено в сомнамбулен транс. Ако е така, ще опитам да го отърва.

- Що за човек е убитият?
- Малко побъркан. Винаги се е безпокоял за здравето си.
- Имал ли е Кент някакви специални мотиви, за да го

убие?

— Не, но е имал цял куп мотиви да премахне човека, в чието легло е спяла жертвата.

Детективът подсвирна тихо.

— Убил не когото възнамерявал, а?

— Не зная. Навъртай се наоколо и виж какво можеш да откриеш.

Мейсън погледна часовника си и отвори вратата на колата.

— Можеш да ме откараш до булеварда, а оттам ще взема такси.

— В кантората си ли отиваш?

— Не знам.

— Бил си в къщата — каза Дрейк, като палеше мотора. — Нямахте ли възможност да направиш нещо, преди да пристигне полицията?

— Нищо. Там има друг адвокат, птица на име Дънкън.

Дрейк умело избягна пресичаща кола, застана така, че да е готов да тръгне, щом светофарът му даде път, и каза:

— Дънкън те препъна по отношение твоя стил, а? — Бих казал, да. Исках да открия повече данни около убийството, но тази антика започна да ми се бърка. На всичко отгоре той си е въобразил, че е видял моя клиент към полунощ да се лута наоколо.

— Бъди внимателен при всяка своя стъпка, Пери!

— Какво те кара да ми отправяш това предупреждение?

— Изражението на очите ти. Гледаш така, като че ли си наумил да предприемеш някакво отчаяно действие.

Мейсън се изсмя.

— Решен съм не на едно, а на половин дузина неща. В момента съм като жонгльор на сцената, който върти във въздуха шест билиардни топки наведнъж, само че аз не жонглирам с каквито и да било топки, а с топки, пълни с динамит, и трябва да ги въртя.

— Ще се постарая да открия всичко, каквото мога. Между другото, поръча ми да поставя човек в Санта Барбара. Всичко е уредено и той е поел наблюдението на къщата.

— Добре си сторил, Пол. Би било по-добре, ако изпратиш още един в помощ. Сега особено е необходимо мисис Кент да бъде следена, и то колкото може по-незабележимо. Нека твои хора проследят също всеки, който напуска резиденцията на Кент, след като полицията приключи разследването. Тук можеш да ме оставиш, Пол. Ето едно такси, ще го наема. Можеш да ми телефонираш от магазина за тютюн, който е на ъгъла.

Мейсън се качи на таксито и в 9:10 бе вече в кантората си.

Дела Стрийт, спретната и свежа, се бе настанила върху един от ъглите на бюрото и докладваше на шефа си поток от информация, докато той измие ръцете, срещу косата и постави в ред облекло си пред огледалото.

— Тъкмо преди няколко минути телефонира Джексън. Един от съдиите е имал заседание, насрочено 8:30. Джексън му изложил всички обстоятелства и успял да вземе подписано окончателното решение преди това. Телефонирах до хотел Уинслоу в Юма, за да съобщя на мистър Кент, но той не бил пристигнал още в хотела. Позвъних и в съда, но и те не били чували нищо за Кент. Не било издавано и разрешение за бракосъчетание на негово име тази сутрин и...

— Чакай малко — погледа часовника си Мейсън. — Това последното е без особено значение, тъй като съдът е започнал работа само преди няколко минути. Сега е малко след 9:00 и...

Нейният делови глас го прекъсна спокойно.

— Сега там е малко след 10:00. Юма е по планинско време.

Мейсън затвори вратата на малкото помещение, където се намираха аптечката и мивката, и направи лек поклон.

— Вие печелите, мис Деловитост! Има ли нещо друго?

— Повиках летището, открих номера на самолета, отлетял с Кент за Юма, и се свързах с Дрейк, за да изпрати детектив от Юма до летището да провери дали самолетът не се е приземил. Всеки момент чакам отговор.

— Не зная защо не зарежа кантората и оставя цялата работа тук на теб. Ти си се разпоредила за всичко по-бързо и по-ефикасно, отколкото аз бих го сторил, ако бях тук.

Дела се усмихна на високата му оценка и продължи да го залива със сведения.

— Бе направено всичко възможно да бъдете открит, за да ви възложат делото по завещанието на Анстръдър. Казах им, че не мога да им определя приеман час, но че ще проверя дали се интересувате от това дело.

— Кой настоява да се заема с тази работа?

— Адвокат, който представлява спорещите, моли да участвувате и вие. Каза, че той е изготвил всичко и за вас остава само да разпитате свидетелите и да представите случая в съда...

— Не мога да се ангажирам — прекъсна я Мейсън. — Делото се предвижда за тази седмица, нали?

— Да.

— Не поемам никакви допълнителни отговорности, Докато не приключи настоящия случай. Предай им, че съжалявам. Нещо друго?

— Мирна Дюшен бе просто патетична в израза на благодарностите си.

— Мирна Дюшен? — лицето му изрази почуда. — Коя беше тя?

— Момичето, което бе измамено от мошеник, намиращ се сега в хотел Палас под фалшивото име Джордж Питчърд.

— Бях забравил — усмихна се Мейсън. — Надява се, че моят съвет ще даде резултати?

— Уверена е. Готова е да ви заплати веднага щом...

— Не ѝ ли обясни, че този съвет е гратис?

— Казах ѝ, но изглежда, не може да повярва. Тя...

Телефонът звънна. Дела Стрийт отговори и като послуша кратко, нареди:

— Стойте там и телефонирайте веднага, ако чуете нещо за него.

Затворила телефона, тя обясни.

— Самолетът на Кент не се е приземил на летището в Юма.

— Това се казва усложнение — забарабани Мейсън с ПРЪСТИ.

— Да съобщим ли, че са се загубили и да поискаме помощ от летището?

Той бавно поклати глава в знак на отрицание.

— Обади се на летището, Дела, и наеми самолет. До половин час да е готов за излитане. Не съобщавай за къде. Кажи им само, че искам да се поразходя наоколо.

— От ваше име ли да го наема? Той кимна утвърдително.

— По-полезно ще е на мое име. Ако полицаите обикалят вече летището, сигурно са узнали за самолета на Кент.

— Предполагате, че са се досетили за самолета?

— Положително, рано или късно. Това е въпрос само на време. Прислужникът ги информира, че са се готвели да сключват брак и че аз съм ги отвел някъде с кола. Не е необходимо да бъдат големи разузнавачи, за да се досетят, че две и две прави четири.

Телефонът иззвъня отново. Дела пое слушалката и след миг я подаде на Мейсън.

— Отново Джексън, от Санта Барбара. Вие разговаряйте по тази линия, а аз ще отида в другата стая да позвъня на летището.

— Ало, Джексън — обади се Мейсън, — всичко в ред ли е? Дела ми каза, че си взел решението.

— Да, декретът е подписан и е в сила. Какво да правя по-нататък?

— Кой се зае с наблюдението на жената?

— Един от хората на Дрейк. Той смени Харис.

— Разбрах, че си имал да ми предадеш нещо, но не го телефона.

— Не смея. Телефонирам ви от съда. Досега не бях в състояние да се отделия от тук. Страхувам се да не би от номератора да може да се подслушва. Надявам се по-късно да мога да ви повикам чрез централата, директно.

— Общо казано, какво е естеството на сведението ти? Ползувай език, който не би означавал нищо за външен човек.

— Касае се за създаване контакти в противниковите сили.

Мейсън озадачено сбърчи чело.

— Можеш ли да предадеш нещо повече от това?

— По всички личи, че са направени договаряния, посредством които ищецът по делото тук планира да се кооперира с другите, които са при вас и стоят на враждебни позиции спрямо ответника.

Стиснал здраво челюсти, Мейсън отрони само едно „хм!“.

— Разбирате ли какво искам да кажа?

— Струва ми се, да. Не споменавай нищо повече по телефона. Връщай се колкото може по-скоро.

— Мога ли да тръгвам веднага?

— А другите?

— Готови са да поемем всеки миг, щом наредите.

— Къде е мис Уорингтън?

— Тук, с мен. Харис чака с колата отвън пред съда.

— Качвайте се и веднага поемайте. Кажи на Харис да кара бързо. Слушай сега, Джексън. Тук, в къщата на Кент, се случи непредвидено произшествие.

— Може ли да кажете какво?

— Филип Рийз бе убит.

Джексън подсвирна тихо.

— Следователно — продължи Мейсън — не е никак препоръчително за Харис и мис Уорингтън да скочат направо в ръцете на полицията, преди да имат възможност някак си да се подготвят.

— Искате да кажете, че трябва да ги доведе в кантората, преди те...

— Тъкмо това не бива да се случва. Не желая полицията да мисли, че подготвям свидетелите. Те без друго непрестанно ме обвиняват в това. Не искам също твоите спътници да узнаят, че ти си известен за убийството, но ги посъветвай, тъй като е възможно да бъдат разпитвани от адвоката на мисис Кент за случилото се в резиденцията на Кент през вечерта преди вашето заминаване за Санта Барбара, че ще бъде добре да са сигурни в правилността на това, което си спомнят.

— Харис е този, който се сдоби с информацията, неудобна за предаване по телефона.

— За коопериране на силите ли?

— Да.

— Все едно. Не искам Харис да идва при мен, преди да е бил разпитан в полицията. Узнай от него всички подробности по отношение информацията му. Нека мис Уорингтън ги стенографира, а после и да ги напише, ако е необходимо. Ясно?

— Мисля, че е ясно.

— Добре. Тръгвайте. Може би не ще съм тук, когато пристигнете. Ако наистина ме няма, изчакай ме.

Той остави слушалката на вилката и започна да кръстосва стаята, задълбочен в мисли. Дела Стрийт се появи на вратата.

— Самолетът е готов. Разпоредих се и за бърза кола, която ще бъде долу, докато се пригответе.

Мейсън отвори вратата на дрешника, измъкна леко пардесю и застана за миг пред огледалото да донатъкми шапката си.

— Когато стигнете летището — инструктираше го секретарката, — излезте вън до най-отдалечения край на аеродрума. Двумоторен чартър ще се загорява, очаквайки ви. Казах на пилота да бъде сигурен, че е в най-отдалеченото място. Пресметнах, че полицейските детективи сигурно вече висят там.

— Чудесно момиче! — кимна Мейсън и се запъти към асансьора.

Поръчаната от Дела кола тъкмо се долепяше до тротоара, когато Мейсън се появи на изхода на зданието. Шофьорът знаеше как да не губи нито секунда в гъстия трафик.

— Карайте до най-далечния край на аеродрума — нареди Мейсън.

— Да, сър. Тези указания ми бяха дадени вече. Адвокатът се отпусна върху облегалката с очи, неவிждащи летящите покрай колата картини. На два пъти, когато колата се извиваше да отбегне удар, трябваше да се улавя за дръжката. Когато обаче, качил се на самолета, погледна часовника си, той се почувствува компенсиран за тези неудобства при пътуването до летището.

Мейсън даде на пилота инструкции.

— Тази сутрин при зазоряване един чартърен самолет пое за Юма. Досега все още не е пристигнал там. Дръжете се по предписания за Юма път и оглеждайте добре терена под нас. Аз също ще наблюдавам.

— Ако го открием някъде, какво искате да сторя?

— Кръжете колкото е възможно ниско. Не се мъчете да се приземявате, освен в случай, че някой е наранен и е възможно да направим нещо. Ако самолетът е разбит и те са мъртви, ще уведомим властите. Ако ли пък някой се нуждае от медицинска помощ, ще трябва да се погрижим за приземяване.

Пилотът кимна, седна на мястото си, машината се раздвижи и плавно се издигна. Мейсън се наведе към летището да види дали полицейската кола не е вече спряла или дали сержант Хъкъм не се върти наоколо, но те прелетяха твърде бързо, за да може да се огледа всичко подробно.

Машината се издигаше плавно в широк полукръг, докато редиците от бели постройки, блестящи под брилянтната калифорнийска слънчева светлина, постепенно бяха заменени от тъмната зеленина на квадратите с портокалови насаждения. После самолетът се стрелна през теснината, оградена вляво и вдясно от покрити със сняг планини, където забуча ужасно и най-сетне, напуснал клисурата, се успокои в равномерния бръмчащ летеж.

Внезапно картината се промени почти пълно. Права, сякаш теглена с линеал черта отделяше плодородните земи от пясъчна пустиня, изпъстрена тук-там със сухи храсти и кактуси. Отдясно се появи Палм Спрингс, сгущен в основите на

издигащите се планини. Още няколко минути и зад финиковите палми на долината Кочела слънцето заблестя върху повърхността на Соленото езеро.

Мейсън се бе втренчил надолу, като хвърляше погледи ту от едната, ту от другата страна на самолета, но не можеше да види и следа от приземена машина.

Соленото езеро остана назад. Под тях сега се ширеше огромната объркана смесица от ерозирани планини и грамадни хълмове движещи се пясъци. Места, известни с легендите за изоставени, затрупани от ерозията златни мини. Знойна безцветна пустиня, изобилствуваща с миражи, на която бяха принесли в жертва живота си голям брой търсачи на щастие. Колорадо се промъкваше напред като огромна жълтеникава змия, извиваща се през пустинята. Зад всичко това Юма блесна под слънчевите лъчи.

Пилотът се обърна към Мейсън в очакване на инструкции. Последният му сигнализира да продължава напред и да се приземи.

Самолетът се стрелна остро. Ревът на моторите се превърна в равномерно бръмчене, което даде възможност на Мейсън да чуе свистящия покрай машината въздух. Пилотът изви в голям кръг, приглуши моторите и наведе носа на самолета надолу. Не след дълго колелата тичаха по пистата.

Мейсън видя двама души да тичат към тях, като махаха с ръце. Единият бе Кент, а другият — непознат за Мейсън.

Адвокатът скочи от кабината и попита:

— Какво се случи?

Кент отвърна с тон на съжаление в гласа.

— Лека повреда в мотора. Трябваше да извършим принудително кацане. Стори ми се, че ще се наложи да загубим целия предиобед. Пристигнахме преди около пет минути и този човек от детективската агенция ме посрещна. Той телефонира до вашата кантора и секретарката каза да ви дочакаме тук, тъй като сте щели да пристигнете след пет-десет минути. Тя се бе осведомила за времето, необходимо за пътуването ви, и знаеше точно кога ще пристигнете.

— Къде е мис Мейз?

— Изпратих я в хотела. Искаше да се освежи малко, а след това ще ме дочака в сградата на съда.

— Всички ще отидем в съда и да приключим с това бракосъчетание. Имате ли такси под ръка?

— Да. Чака отвън.

— Има една възможност, въпреки че едва ли е вероятна в един процент някой полицай да ви чака и да ви задържи тъкмо в момента, когато влизате в колата. Искам да ви поговоря, преди някой друг да е имал тази възможност да стори това. Елате малко настрана.

Той хвана Кент под ръка, отдалечиха се на около тридесет крачки от пилота и детектива и му каза:

— А сега нека бъдем наясно!

— Какво искате да кажете с това „наясно“?

— Точно каквото казах — да бъдем наясно!

— Положително не разбирам за какво става дума. Казал съм ви всичко. Сведенията, които ви дадох за Мадъкс, са съвсем точни и...

— По дяволите Мадъкс! Какво ще кажете за Рийз?

— Имате предвид моя доведен брат?

— Да.

— Това пък както е? Разказах ви всичко и за него. Той наистина е некомпетентен, когато се касае за пари, но понякога е много радикален. Опитите му да печели завършваха печално, така че естествено е да завижда на този, който има успехи в тази насока. Той...

— Около 7:30 тази сутрин — прекъсна го Мейсън — мистър Филип Л. Рийз бе намерен мъртъв в леглото си. Смъртта е била причинена от забиване на остър готварски нож в тялото му през завивките, покриващи го. Ножът явно е бил взет от чекмеджето на бюфета и...

Кент се олюля. Впи пръсти в гърдите си и очите му се разшириха. Лицето му стана пепелявосиво.

— Не! — промълви дрезгаво той, като изговаряше думите с видими усилия. — Милостиви боже, не!?

Мейсън кимна утвърдително.

— О, боже мой! — изкрещя Кент, като се впи в ръката на

Мейсън.

Адвокатът рязко се отдръпна и му се тросна.

— Изправете се и стига драматичност!

— Моля да ме извините — прошепна Кент, — но трябва да поседна.

Без нито думичка повече той се отпусна на земята. Мейсън стоеше изправен над него, като го наблюдаваше със спокоен, пронизателен поглед.

— Кога... кога се случи това?

— Не зная. Беше открит около 7:30.

— Кой го намери?

— Аз.

— Как се случи тъкмо вие?

— Намерихме готварския нож под вашата възглавница.

След като видяхме острието му, започнахме преглед на къщата, т.е. проверка на преспалите тази нощ в резиденцията ви.

— Под моята възглавница?! — изохка Кент, но очите му не се повдигнаха към адвоката.

— Знаехте ли — запитва Мейсън, — че Рийз не спеше в своята стая тази нощ, че я бе разменил с Мадъкс?

Очите на Кент, имащи израз на тези у ранено животно, се повдигнаха към Мейсън и измъченият човек бавно поклати глава в отрицание.

— Разменили сте си, значи?

— Разменили са ги Изглежда, вие бяхте единственият в цялата къща, който не знаеше за това. Прокурорът ще твърди, че когато сте измъкнали ножа от онова чекмедже и сте тръгнали из къщата, вие сте вярвали, че заемащият въпросната стая е Франк Мадъкс.

— Искате да кажете, че прокурорът ще настоява, че аз съм извършил всичко това?!

— Точно така.

Кент се втренчи в Мейсън. Устата му започна да се изкривява. Ръцете се вдигнаха към лицето, сякаш се опитваха да задържат мускулния гърч, и започнаха да треперят.

Мейсън му заяви с най-безразличен глас:

— Ако искате да ви представявам, Кент, трябва да

сторите две неща: първо, трябва да ме убедите, че сте невинен по отношение на каквото и да било предумишлено убийство; второ, налага се да преустановите тази игра.

Тъй като Кент продължаваше да се извива, явно спазмите обхващаха цялото му тяло, Мейсън продължи с най-спокоен тон.

— Д-р Келтън ми довери, че не правите всичко това както трябва. Че можете да заблудите домашния си лекар, но не и психиатър. Следователно трябва да видите как сам разклащате позициите си с разиграване зрелището на тези спазми.

Кент внезапно престана да трепери и да се гърчи.

— Какво неправилно има в начина, по който го правя?

— Келтън не ми оясни. Просто ми заяви, че целият номер е симулация. Сега обяснете ми, защо разигравахте този театър?

— Аз, ъ... ъ...

— Продължавайте! Защо?

Кент извади кърпа и изтри чедото си.

— Хайде, станете и застанете на двата си крака! Искам да водя сериозен разговор с вас.

Кент се изправи послушно, но с усилие.

— Кажете сега, защо бяха тези номера?

Кент промълви едва чуто.

— Защото знаех, че отново ходя насън и се страхувах... боже, беше ме много страх!

— От какво се плашехте?

— Страхувах се, че мога да извърша убийство.

— Какво? Да убиете Рийз?

— Не. Да убия Мадъкс.

— Сега вече говорите разумно... Вземете цигара.

Той му предложи табакерата си, но Кент поклати глава.

— Тогава продължете и разкажете останалото.

Кент се заозърта подозрително наоколо, а Мейсън му внуши.

— Карайте! Говорете! Едва ли бихте намерили по-сигурно място за разговор. Сега могат да се нахвърлят отгоре ви всеки миг.

Той вдигна пръст и го насочи нагоре към един самолет,

който в този момент не се виждаше по-голям от точица в небето, но се насочваше със сигурност към летището.

— Дори този самолет може да ни носи полицаите. А сега говорете, и то говорете бързо!

— Само бог знае какво правя, когато започна сомнамбулните си бродения.

— Вие ли убихте Рийз?

— Бог ми е свидетел, не зная.

— А какво знаете?

— Зная, че ходех насън преди една година. Зная, че още като дете от време на време съм вършил това. Знаем, че тези пристъпи ме спохождат при пълнолуние и когато съм нервен и разтревожен. Зная, че преди около година по време на такова нощно бродене съм взел кухненския нож. Не зная какво съм възнамерявал да сторя с него, но се страхувам, ужасно се страхувам...

— Че сте имали намерение да убиете жена си — продължи недовършената му мисъл Мейсън.

Кент кимна утвърдително.

— Продължавайте — подкани го Мейсън, като наблюдаваше самолета, описващ дъга, за да застане срещу вятъра, — какво ще кажете за тази последна проява на вашия сомнамбулизъм?

— Станал съм по-предишната нощ, както съм спял. Взел съм ножа от бюфета. Явно не съм опитвал да убия някого с него или, ако съм се опитал, някой ме е предпазил от такова нещо.

— Какво ви кара да мислите така?

— Ножът беше под възглавницата ми, когато се събудих сутринта.

— Тогава, значи, вие сте знаели, че е там?

— Да.

— А знаете ли какво стана по-нататък?

— Предполагам какво може да е станало. Отидох да взема душа си и когато се върнах, ножът го нямаше. Тъкмо по това време Една прояви много голяма загриженост. Ето и снощи, след като си легнах, някой заключи вратата ми.

— Та вие сте знаели и това?

— Да. Не бях още заспал. Ключалката щракна много леко.

— И предположихте, че това е Една?

— Да. Бях сигурен, че е тя.

— Е, и какво?

— И така, когато вчера Една започна със своите астрологични глупости и ме посъветва да се срещна с адвокат, чието име има пет букви, свързани с нещо като скала, за мен бе ясно, че тя се старее да ме постави в изгодна позиция, в случай че действително ни сполети нещо ужасно. И така прекарах през ума си имената на известните адвокати-криминалисти и направих нещата по-лесни за нея, като споменах вашето име.

— Така. Значи не сте се подвели по тези астроложки глупости?

— Не зная. Струва ми се, че има нещо във всичко това, но щом тя отвари дума за зодии и имена, прецених ползата от негласното ѝ внушение да вляза в контакт с вас, преди още да се е случило нещо.

— И по същите съображения поискахте да доведе и лекар?

— Да. Племенницата ми предложи и аз видях изгодата от това.

— А тези гърчове?

— Исках да оставя впечатление и у двамата ви, че моите деяния са пропити с голямо нервно напрежение.

— Така, разигравахте този номер, за да повлияете на доктора?

— Ако искате да го изразите с тези думи, да.

— Защо не се обърнахте към полицията или към здравно учреждение?

— Защо не го сторих! О, боже мой, защо не го сторих! Само ако бях постъпил така! Но не, аз продължавам да се надявам, че всичко ще се оправи. Представете си, бях поставил този нож под възглавницата си, не бях извършил нищо с него. Така считах, че в края на краищата не бих учил човек. Поставете се за миг в моето положение. Аз съм богат човек, жена ми иска да обсеби богатството ми, като ме сложи под

попечителство. Да сторя нещо като търсене закрилата на полицията или на здравно заведение, значеше сам да се натикам право в ръцете ѝ. Бях в ужасно състояние. Тревогите ми почти ме влудяваха. После, след като се консултирах с вас и видях вещината, с която ръководехте всичко, добих сигурност, че работите ми ще бъдат изведени на добър край. Снехте планина от плещите ми. Снощи си легнах успокоен и спях като заклан. Не мога да си спомня нищо освен тазсутрешната суетня... Бях възбуден поради предстоящото сключване на брак... Не погледнах под възглавницата.

Самолетът, който се бе приземил, се придвижи още малко и спря. Мейсън, като видя слизащите от самолета, ободри Кент.

— Добре, вярвам ви. Ще направя всичко по силите си, за да ви оправя. Ако ми разказахте истината, продължавайте по същия начин и разкажете вашата история и в полицията. Ако ли пък сте създали тази басня за сомнамбулизъм, както вашата жена твърди в делото си срещу вас, с цел да убиете някого, който стои на пътя ви и искате да го отстраните, кажете ми това още сега.

— Не, не. Казах ви самата истина. Мейсън вдигна ръка и извика.

— Насам, насам, сержанте!

Сержант Хъкъм, който се протягаше след като се измъкна от самолета, трепна от изненада, като чу гласа на Мейсън, после, придружен от заместник-областния прокурор Блейн, се запъти към тях.

— Какво е това? — попита с колеблив полушепот Кент.

— Горе главата! — подкрепи го Мейсън. — Разкажете вашата история на длъжностните лица и вестникарите. Необходима ни е цялата публичност, която можем да получим...

Сержант Хъкъм се обърна с враждебен тон към Мейсън.

— Какво, по дяволите, правите вие тук?

С официален маниер и усмивка Мейсън произнесе:

— Сержант Хъкъм, позволете да ви представя мистър Питър Б. Кент.

ГЛАВА XII

Пери Мейсън крачеше напрегнато из кантората си, докато слушаше монотонния глас на Пол Дрейк да нарежда низ от факти.

— ...Сомнамбулизмът, изглежда, е единствената ти база за построяване на защитата, Пери. Няма никакви отпечатьци от пръсти по дръжката на ножа, но Дънкън сега се къльне, че Кент е бил този, когото е видял да се разхожда на лунна светлина. Дънкън е адски враждебен. Не се залъгвай да мислиш, че този стар дърдорко няма да ти причини всички злини, които са по силите му. Разбрах, че когато най-напред е давал показания, е твърдял най-общо, че е видял фигура в сомнамбулен транс. Сега обаче е сигурен, че това е бил Кент, и то поради това, че бил облечен в дълга бяла нощница. Той...

Мейсън се извърна бързо към Дрейк.

— Тази нощница ми се вижда доста хлъзгав аргумент. Кент не е ли бил облечен в пижама?

Дрейк поклати глава.

— Нищо не може да се направи, Пери. Аз също мислех, че можем да разклатим показанията му, като се заловим за нощницата, но излезе празна надежда, Кент е ползувал една старомодна нощница.

— Представям си как се е нахвърлил прокурорът на това доказателство.

— Положително. Открили са нощницата на пода, до леглото на Кент, предполагаемата, с която е бил облечен.

— Някакви петна от кръв по нея?

— Не можах да разбера, но струва ми се, няма.

— Не би ли било възможно да е имало?

— Теорията на прокурора е, че тъй като ножът е бил забит през завивките, одеялата са предпазили каквато и да било кръв да зацапа ръцете или дрехите на убиеца.

— Това звучи достоверно, във всеки случай достатъчно достоверно, за да убеди съдебните заседатели. В кой час е било извършено убийството?

— Това е под въпрос. По едни или други съображения

прокурорският състав се мъчи да направи от това голям въпрос, като обяви, че е много трудно да се фиксира точно времето. Съобщили са на журналистите, че е някъде между полунощ и 4:00 сутринта. Разпитвах слугите, за да разбера дали са чули нещо около 3:00.

Застанал с разкрачени крака и издадена напред брадичка, Мейсън се задълбочи върху това късче информация.

— Те вършат всичко това, за да подготвят път за Дънкън да промени разказаното, ако това се наложи. Слагам на бас двеста долара, че те са в състояние да фиксират времето в диапазон от един час в едната или другата насока, но Дънкън заяви, че е видял Кент с ножа да пресича пациента в 00:15. Пол, часовникът в стаята на Дънкън бил ли е с фосфоресциращ циферблат?

— Не зная. Защо?

— Защото, ако е така, те нарочно не уточняват времето, докато убедят Дънкън, че е било 03:00 вместо 00:15. Човек със слабо зрение може лесно да се заблуди по отношение положението на стрелките.

Като повдигна глава от бележника си, Дела Стрийт запитва:

— Мислите ли, че Дънкън може да направи това?

— Сигурно ще може. Ще го подхванат отдалеко: „Ето, мистър Дънкън, вие сте адвокат. За вас никак не ще е хубаво да бъдете поставен в капан по време на кръстосания разшит. Медицинската експертиза говори, че убийството трябва да е било извършено в 3:00 сутринта. Сега не е ли резонно да предположим, че когато сте погледнали часовника, малката стрелка е сочела цифрата 3, а не голямата? Естествено нямаме намерение да ви караме да свидетелствувате за нещо, в което не сте убеден, но също така не желаем да ви видим в смешно положение“... и Дънкън ще се хване на тази въдица. Ще се прибере у дома си, ще премисли всичко (отново и, хипнотизирал сам себе си, ще се убеди колко ясно си спомня, че е било 03:00, а не 00:15. Хора като Дънкън, предубедени и егоистични, са най-опасните лъжесвидетели в този свят, защото те не могат да приемат даже пред себе си, че извършват лъжесвидетелство. Те са така самомнителни, имат

такова високо мнение за своите добродетели, че всичките им постъпки носят окраската на тяхното предубеждение. Те не могат да бъдат безпристрастни наблюдатели. Виждат всичко през призмата на предубежденията си.

— Не можете ли да го поставите по някакъв начин в капан — попита Дела, — така че да застане пред журито в ясна светлина и да го разберат що за човек е?

— Може да се опитаме, но то ще бъде доста трудно и може да не бъде възприето в известен смисъл като много етично.

— Добре — отвърна Дела, — но от друга страна, считате ли, че е много етично да оставите да обесят клиента ви заради това, че някой стар надут морж си позволява да лъже...

— Ти не се безпокой за Пери, Дела — намеси се Дрейк. — Преди делото да е приключило, той ще измисли нещо такова, което, ако не е успешно, може да доведе до изгонването му от съда, а ако е успешно, ще го направи още по-голям герой. Досега клиент на Пери Мейсън още не е признат за виновен на основата на лъжесвидетелски показания.

— Следиш ли Дънкън? — запита Мейсън.

— Да. Всеки, който напуска резиденцията, бива проследяван, а след това получавам доклади по телефона всеки петнадесет минути.

Мейсън кимна замислено.

— Много ме интересува да зная кога Дънкън ще посети очен лекар.

— Защо пък специално окулист?

— Забелязах, че той постоянно гледа през долните полукръгове на очилата си. Те са с двойни стъкла. Ясно е, че очилата му вече се нуждаят от подмяна. Много неща ще зависят от състоянието на зрението му. Прокурорът ще се стреми да произведе чрез него хубаво впечатление. В този момент Дънкън не може да прочете нищо, ако не гледа през долната половина на стъклата си, и ако не държи това, което чете, на разстояние една протегната ръка от очите си. Това не ще звучи много добре на свидетелския стол, особено когато човек свидетелства за нещо, което е видял на лунна светлина, и то в 3:00 сутринта.

— Но не вярвам да е спал с очилата си — подхвърли Дела Стрийт.

— Ще останеш с впечатление, че е спал с тях, когато го чуеш от свидетелската скамейка. Областният прокурор не е толкова непочтен човек, но някои от заместниците му говорят твърде много от желание да изтъкнат себе си на всяка цена. Те ще му подхвърлят намека какво искат да докажат, а Дънкън сам Ще свърши останалото. Какво стана с Джексън, върна ли се?

Дела кимна.

— Харис е подслушал телефонен разговор между Дорис Съли Кент и Мадъкс. Струва ми се, че ще пожелаете и Пол да знае за този разговор?

— Покани Джексън. Нека влезе.

Дела Стрийт се опря за момент на прага и запита.

— Мислите ли, че е напълно издържано твърдението на Кент, че самолетът му е получил повреда в мотора?

— Да. Говорих с пилота. Било е нещо дребно. Извършили принудително кацане в пустинята. Поправката не е отнела много време, но пилотът е трябвало да разчиства много място за излитане, като е изкоренявал храсталаци. Било е нещо такова, което се случва веднаж на милион пъти.

— Тогава Кент не е сключил брак?

— Не.

— Това не означава ли, че Люсил Мейз може да свидетелствува срещу него?

— При все това тя не знае нищо. Доведи Джексън.

Когато тя напусна стаята, Дрейк попита тихо:

— Имал ли е Кент някакво основание да стори това със самолета?

— Откъде, дявол да го вземе, мога да зная? Пилотът и той твърдят едно и също.

— И той е твой клиент.

— Той е мой клиент, но е и твой. И не бъди така адски циничен. Допускам, че наистина са имали повреда в самолета.

— Възможно е да е така, но опитай се да убедиш съда в това.

Вратата се отвори и Джексън влезе. Мейсън го покани.

— Разкажи ни всичко, Джексън.

Последният беше възбуден.

— Току-що приключвах с архивата в Санта Барбара.

Написах името си, адреса и телефонния номер на гърба на окончателното решение за развод и го попълних като адвокат на Питър Кент.

— Е? — запита Мейсън, когато Дела Стрийт смирено се промъкна през вратата и се настани на секретарската си маса.

— Чиновникът ме повика и ми каза. Че Дорис Съли Кент посредством адвокатската фирма Хийтли и Хийтли от Лос Анжелос е отправила оплакване, като твърди, че съдът е бил измамен във връзка с всичко по отношение на бракоразводното дело. Претендира, че съществувал таен договор между Кент и скрит съдружник; че Кент я накарал да заведе бракоразводното дело; че той е лъгал по отношение на обявеното имущество и че имал необявени приходи от патент за някаква машина; че е бил отчасти собственик в Манифактурна компания Мадъкс от Чикаго; че патентите, контролирани от тази компания, имат стойност на повече от милион долара и че те са имущество, което трябва да бъде обявено. Тя твърди също, че окончателното решение е било още една измама на съда. Попълнила е писмена декларация и молба по §473 от гражданския закон, като заявява, че се отказва от адвокатите си в Санта Барбара и наема фирмата Хийтли и Хийтли; че е била с впечатление, че временното решение е било издадено на петнадесети и заявява така; че не са могли да разберат всичко това до снощи; че са стояли цяла нощ, за да изготвят документи за завеждане на ново дело.

— Кога са попълнили книгата в Санта Барбара, Джексън?

— Молбата за прекратяване на временното решение беше подадена около 9:30. Разчитали са на това, че в никакъв случай окончателното решение не би могло да бъде издадено преди 10:00.

— А писмената декларация и начинанието по §473?

— Тъкмо преди малко. Разбрали са за окончателното решение, когато са пристигнали в съда и по всяка вероятност

са изготвили и подписали тези книжа в Санта Барбара. От архивата не бяха телефонирали, докато не бе протестирано окончателното решение.

Мейсън се обърна към Дела Стрийт.

— Изпрати някого до тукашната архива на съда да разбере дали вече не са попълнили молба за обявяване на Питър Кент за невменяем и определяне жена му за настойник.

После се обърна към Джексън.

— А що се отнася до информацията, за която ми спомена по телефона?

— В 3:00 тази сутрин Мадъкс е телефонира на мисис Кент и ѝ предложил да обединят силите си.

— В 3:00 сутринта! — възкликна Мейсън.

Джексън кимна утвърдително. Мейсън изсвири тихо с уста.

— Разкажи подробно! Съобщи всичко, каквото знаеш!

— След като получих указанията ви, започнах да наблюдавам къщата.

— Някакви трудности по откриването ѝ?

— Не. Отидох точно на адреса, който ми дадохте. Стоях там до полунощ, но не видях и следа от живот наоколо, с изключение на светлините в долния етаж.

— Искаш да кажеш, че не си видял никого да обикаля наоколо?

— Точно така.

— Какво стана после?

— Около полунощ пристигна Харис. Може би беше малко преди полунощ, не си спомням точния час. Каза ми, че ще поеме наблюдението, така че взех Хелън Уорингтън от колата му и отидохме в един хотел. Харис остана там в колата си. Нощта бе необикновено топла за това време от годината и мисис Кент бе отворила прозорците си. Харис доказа, че е страшно добър детектив. Когато телефонът иззвъня, той отбелязал времето. Било е 3:02. На следващата сутрин сверил часовника си със Западнощатското време. Оказало се, че часовникът му бил минута и пет секунди напред, така че това коригира времето на разговора на 3:00:55. После записал нейните думи.

— Можел е да я чуе?

— Да. Нощта бе тиха и чул гласа ѝ през отворения прозорец на спалнята.

Джексън извади прегънат лист от джоба си и зачете:

— „Телефонът иззвъня три пъти а след това сънен женски глас произнесе: Ало... да, тук е мисис Кент... Да. Мисис Дорис Съли Кент от Санта Барбара... Моля, повторете името... Мадъкс? ... Не мога да разбера защо звъните по това време... Защо? Струва ми се, всичко бе уговорено... Вашият адвокат беше уговорил срещата и аз ще бъда там според уговорката... Можете да влезете във връзка с мистър Сам Хийтли от фирмата Хийтли и Хийтли, ако ви е необходима повече информация. Лека нощ!“.

Джексън подаде листа на Мейсън, който погледна многозначително към Пол Дрейк, и каза:

— В 3:01 сутринта, а?

Мейсън забарабани с пръсти по бюрото си, а после внезапно каза:

— Виж какво, Джексън. Когато тази сутрин подадох своята молба в 9:30, те не знаеха, че окончателното решение за развод е вече издадено, така ли?

— Точно така.

— А след това подадох молба, писмена декларация и какво ли не по §473, за да възпрепятствуват окончателното решение?

Джексън отново потвърди.

— Следователно някъде между 9:30 тази сутрин и времето, когато са били писани тези документи, за тях е било наложително да влязат в контакт с мисис Кент, за да вземат подписа ѝ. Как така твоят човек, който е на пост, Пол, не е донесъл за това?

Пол Дрейк поклати глава и каза: — Разпоредил съм да бъда осведомен по телефона, ако се случи нещо необикновено. Последният рапорт бе преди около двадесет минути и той гласи, че мисис Кент не е видяна да излиза от къщата.

— Трябва да му се е изплъзнала.

— Ако е успяла, хитра е като дявола. Къщата има голяма

вътрешна стена, която огражда задно пацио. Единственият път, по който може да се стигне до този заден двор на къщата, е да се мине покрай лицевата ѝ част и след това наоколо по циментирана пътека, водеща до задния двор и задната врата.

— Затворено задно пацио? — попита Мейсън.

Телефонът зазвъня. Мейсън се обади.

— Ало... за теб е, Пол — и му подаде слушалката. Дрейк послуша малко, а после каза:

— Сигурен ли си? — след което записа нещо в бележника си и продължи. — Добре, стой там. Пращам ти още двама души. Бъдете там, докато онези не се разделят. Ако се разделят, ти последвай Дънкън. Той е едрата птица с рошавите вежди. Единият от другите двама да последва Мадъкс.

Дрейк постави слушалката върху вилката, погледна часовника си и се обърна към Мейсън.

— Благополучно се е измъкнала от къщата и е тук за съвещание с адвоката си. Моите хора са проследили Мадъкс и Дънкън до сградата, където е кантората на Хийтли и Хийтли на петия етаж. Те са влезли там. Моят човек, тъкмо след като ги проследил и се насочил обратно към асансьора, срещнал в коридора една руса кукла, важеща за милиони. Не била съвсем пролетно пиле, но била отлично облечена и знаела как да носи дрехите върху изразените си форми. Когато моят агент слязъл на улицата, попитал партньора си, дали е видял русата красавица. Оказало се, че я видял да пристига с открит зелен пакард, номер 9R8397.

Пери Мейсън блъсна стола си назад и скочи.

— Тъкмо това чакахме. Започвай. Пусни в действие сто души, ако е необходимо. Намери свидетели, видели Дорис Кент, Мадъкс и Дънкън да излизат заедно от адвокатската кантора. Това ще дойде в подкрепа на факта за водения телефонен разговор в 3:00 сутринта, независимо от техните изявления на свидетелската скамейка. Успея ли да докажа наличието на междуградския телефонен разговор в този ранен утринен час, ще мога да обърна Дънкън с вътрешностите навън по време на кръстосания разпит и да го покажа наяве. В първите си показания той заяви, че е видял сомнамбула около

полунощ. Ако сега се изметне и започне да настоява, че е било в 3:00 сутринта, ще мога да го разоблича, като докажа, че той и клиентът му по това време са водили междуградски разговор.

— Може да е разговарял само Мадъкс, без да буди Дънкън.

— Тази вероятност е около едно на десет милиона.

Впрочем все е едно, но за нас е наложително да изясним този въпрос, преди делото да е отишло в съда. Ще ми се също да разкрия какво е имала тя предвид с изказването си, че неговият адвокат предварително вече е уредил съвещанието. С това нещо трябва да се заемат твоите хора, Пол. Започвайте и ме дръжете постоянно в течение на всяка нова информация.

Дрейк премина през вратата по начин, показващ категорично, че характерната му вялост се бе изпарила.

ГЛАВА XIII

Пери Мейсън изучаваше подробностите по обвинението на Дорис Съли Кент срещу Питър Б. Кент, когато Дела Стрийт се изправи пред него.

— Една Хамър е отвън, шефе. Много е изнервена и ми се струва, че не бива да я оставите да чака. Плаче и почти е изпаднала в истерия.

— Какво има всъщност? — намръщи се Мейсън.

— Не зная, освен ако не е напрежението след арестуването на вуйчо й.

— Не. Тази сутрин й бе известно, че той ще бъде арестуван, но се държеше достойно като малък войник.

— По-добре е да внимавате за това момиче. Кажете й да престане да носи света на раменете си, а да предостави тази грижа другиму. Тя е емоционална и ако не се пази, ще рухне, а тогава един бог знае какво ще прави.

— Нека влезе. Дела, а ти се навъртай наоколо. Тя вдигна телефона и нареди Една Хамър да бъде приета.

Когато вратата се отвори и напрегнатите черти на лицето на Една се сгърчиха в усилие да изразят нещо подобно на усмивка, Дела изтича насреща й и я прегърна през раменете.

Една затвори вратата зад себе си, остави се да бъде отведена до креслото, отпусна се в него и промълви:

— Случи се нещо ужасно.

— Какво е то?

— Джери влезе в капан.

— Какъв капан?

— Полицейски.

— Какво се е случило?

— Казал е най-ужасното нещо, без да го осъзнае, и сега трябва да се измъкне, за да не свидетелствува против вуйчо.

— Какво е казал?

— Казал, че готварският нож не е бил в чекмеджето, когато потърсил тирбушон половин час преди заминаването за Санта Барбара.

Мейсън скочи.

— Сигурен ли е Харис в това?

— Казва, че е сигурен.

— И е направил това изявление пред прокурора?

— Да.

Дела Стрийт се намръщи замислено.

— Толкова важно ли е това, шефе?

— То е единственото нещо, от което ще зависи изходът на делото. Не ти ли е ясно. Ако Кент е планирал предумишлено убийство и е искал да го предостави като акт на сомнамбулизъм и по-специално, ако е подозирал, че Една иска да го предпази, като държи заключено чекмеджето, той естествено ще вземе ножа, преди да си легне. За да докажем сомнамбулен транс, трябва да установим, че е станал насън, спящ се е добрал до смъртоносното оръжие и е извършил убийство, без да има съзнание за това и без предварително да е оформил някакво осъзнато намерение.

— Възможно е Харис да греши — подхвърли Дела Стрийт. Мейсън поклати мрачно глава.

— Не. Сега, когато се спирам върху този въпрос, разбирам, че той е крайно ясен. Виждате ли, Една има единствения ключ от чекмеджето. Аз бях с нея, когато заключи. Тогава ние приехме и двамата за сигурно, че ножът е вътре. Не си

направихме труда да отворим чекмеджето и проверим. На утринта чекмеджето бе все още заключено. Прислужникът потърси Една да му помогне в издирването на ключа. Тя му изигра фокус, измъкна го и заяви, че през цялото време е бил върху бюфета.

Една Хамър хълцаше в носната си кърпичка. Дела, седнала върху една от облегалките на креслото, я милваше съчувствено по раменете.

— Спестете сълзите си. Плачът не ще ви помогне.

Мейсън започна възбудено да кръстосва стаята.

След няколко минути Дела успя да умири момичето, изпаднало едва ли не в истерия, а Мейсън продължаваше да следва ритъма на крачките си. Най-сетне Една проговори.

— Възнамерявам да уредя каквото мога. Джери ще отлети със самолет. До този момент не са го потърсили с официална призовка. Ще замине там, където не биха го открили. Кажете ми, добре ли ще е да сторим така?

Мейсън присви очи.

— Нали е дал показания?

— Да.

— Подписал ли ги е?

— Не, струва ми се. Били са само стенографирани. Сега, преди да е призован официално, не може ли да напусне града и да отлети в чужбина?

— Ще бъде ад, що се отнася до общественото мнение. Прокурорският състав ще направи в пресата голям въпрос от това. Ще подхвърлят, че му е било внушено да изчезне, за да избегне прякото свидетелствуване. Къде е сега той?

— Долу, в колата си. Чака на паркинга отсреща. Багажът му е готов и е ангажирал място в самолета за Мексико. След това ще замине оттам за...

В чакалнята бе възникнала внезапна суматоха. Женски глас пищеше.

— Трябва да предупредя за вас...

— Глупости! — отговори мъжки глас.

Вратата се отвори с трясък и в кантората нахлу най-безцеремонно Джери Харис, с мрачно лице и с развяващ се

лист в ръката си.

— По дяволите, намериха ме. Спипаха ме като последен глупак, както си седях в собствената кола на паркинга отсреща.

— За какво ви спипаха? — запита Мейсън.

— За да ми връчат призовка да се явя пред Гранд Жури утре сутринта в 10:00.

Мейсън протегна драматично ръце.

— Да. Прокурорът успя да мине крачка пред нас.

Областният прокурор Хамилтън Бъргър не е никак глупав.

— Но — намеси се Една — не може ли той все пак да замине? Самолетът отлита тази вечер и...

— И те, без съмнение — продължи вместо нея Мейсън, — го държат под наблюдение. Видели са, че идва в моята кантора, след като са му връчили призовката. Ако той напусне страната сега, аз ще бъда изправен пред дисциплинарния съд в асоциацията на юристите. Още поначало тази идея не струваше. Не, ние трябва да хванем бика за рогата. Седнете, Харис, и ми разкажете всичко отначало до край.

— Искрено съжалявам — каза неубедително Харис. — Като премислям всичко, учудвам се дали няма някаква възможност да заявя, че съм се заблудил. Естествено в началото този факт не ми изглеждаше толкова значителен и аз бях позитивен в своите показания пред заместник-прокурора и...

— Нямате нито една вероятност от десет милиона да сторите това. Те могат да утвърдят този пункт почти без вашето свидетелстване, защото Една заключи чекмеджето и прибра ключа. Сигурно е, че ножът не е бил вътре.

— Но те не знаят, че заключих чекмеджето. Ще се закълна, че не съм. Ще...

— Ще разкажете истината! — прекъсна я Мейсън. — В момента, когато започна да се опирам на лъжесвидетелство, за да оправдая клиента си, аз ще преустановя практиката си в съда. Ако вуйчо ви е невинен, няма съмнение, че ще успея да го измъкна от сегашното му положение.

Телефонът иззвъня. Дела се обади, а после Се обърна към Мейсън.

— Обажда се Пол Дрейк и твърди, че е нещо „адски“

важно.

Мейсън взе слушалката. Този път гласът на детектива изразяваше достатъчно възбуда, взела връх над спокойния му тон.

— Нали искаше да знаеш къде ходи Дорис Съли Кент докато е в Лос Анжелос. Моите момчета ме уведомяват по телефона. Точно сега ми бе съобщено, че нейният зелен пакард се намира на паркинга отсреща, а тя се е запътила към твоята кантора. Сметнах, че ще е добре да те предупредя, за да можеш в две-три минути да поставиш в ред къщата си.

Мейсън пресече хиленето, с което Дрейк придружи последния си израз, като затвори рязко телефона.

— Слушайте, вие двамата. Дорис Кент ще влезе тук всеки миг. Вероятно ще иска да направи някакво предложение. Ако ви срещне тук или в коридора, това може да повлияе на намеренията ѝ. Мис Стрийт ще ви отведе в друга стая. Когато хоризонтът се изчисти, ще можете да се измъкнете през коридора. Една, може би ще ви чакат пред изхода с призовка. Не се опитвайте да избегнете връчването ѝ. Бъдете малка благородна дама, усмихвайте се, но дръжте устата си затворена. Значи, разбрано? Дела, отведи ги в библиотеката.

Тъкмо когато секретарката се връщаше обратно, момичето от чакалнята се обади по телефона.

— Мисис Дорис Съли Кент настоява да я приемете по важен въпрос.

— Покани я — и като остави слушалката, Мейсън се обърна към Дела.

— Иди в твоята стая и записвай разговора.

Той щракна превключвателя за високоговорителя, поставен в стаята на секретарката му, и насочи очакващ поглед към вратата. Тъкмо Дела Стрийт потъна в съседната стая и телефонистката въведе привлекателна жена, на възраст малко над тридесетте, която се усмихваше на Мейсън с големите си сини очи. Мейсън я огледа критично. Добре оформени крака, показани дотолкова, че да предизвикат интерес, без да задоволят любопитството; сочни червени устни, подчертани от лекия грим, и тежка руса коса. Тя посрещна неговия

претегляш, поглед със снизходителна усмивка. Без ни най-малък намек за високото си самочувствие тя се доближи до бюрото на адвоката, протегна му ръката си и каза:

— Беше много мило от ваша страна да се съгласите да ме приемете.

Мейсън мълчаливо ѝ посочи креслото.

— Толкова много съм чувала за вас! — продължи тя, като наместваше креслото така, че да изложи на погледа му не само лицето си, но и кръстосаните си крака. — Всички казват, че сте много умен адвокат.

— Моята репутация явно варира в зависимост от това, дали слушате мнението на обвиняемия или обвинителя.

Смехът ѝ беше гърлен.

— Не говорете така. Знаете, че сте добър. Защо не го приемате? Вечната болест у адвокатите. Страхуват се да приемат каквото и да било. Винаги се опасяват, че някой им гласи капан.

Мейсън обаче не се усмихна.

— Така да бъде. Добър съм. Какво по-нататък?

Мигновена тревога проблесна в очите ѝ, когато го погледна, но усмивката се задържа върху приятелски полуотворените устни, откриващи блестящи редици от равни бели зъби.

— Така значи, поели сте защитата на стария мил Пит?

Мейсън не отрони нито думичка.

— Ще успеете ли да го измъкнете?

Адвокатът кимна утвърдително.

Тя отвори чантата си, извади табакера и му я протегна отворена.

— Не, благодаря — отказа той, — предпочитам своите.

Той избра една цигара от голямата кутия върху бюрото си. С очакващ поглед тя държеше главата си наклонена на една страна. Мейсън се доближи до нея и поднесе запалена клечка кибрит до цигарата ѝ. Нейните усмихващи се очи се впиха в неговите, после пое дълбоко дим, издуха го в двойна струя през чувствените си ноздри и предложи:

— Дойдох да видя дали мога да съм полезна.

Той повдигна въпросително вежди.

— Да помогна на бедния Пит — уточни тя.

— Какво по-специално имате предвид?

— Мога да свидетелствувам, че от известно време той страда от прогресиращо психично заболяване, което понякога го правеше ненормален, и то специално нощем. Неведнъж се е пробуждал и е демонстрирал явления на измъчващи го халюцинации. Отначало мислех, че се опитва да ме убие, но като хвърля поглед назад и прекарам през паметта си някои неща, които тогава изглеждаха незначителни, сега мога да преценя, че бедният Пит е бил психически много тежко болен. В Чикаго изпадна в нервна криза, от която никога не е успял да се възстанови.

— Нещо друго?

Тя му хвърли бърз, леко намръщен поглед. Нямах я вече усмивката.

— Какво повече искате?

— Нещо, което сте загрижена да ми кажете.

— Не мисля, че считам за необходимо да ви кажа нещо повече, докато не си изясня какво е моето положение в цялата работа.

— В какъв смисъл?

— Дали ще се съгласите да се кооперирате с мен.

Мейсън произнесе подчертано бавно:

— Не виждам никаква нужда от въпрос за коопериране, мисис Кент. Ако разполагате със свидетелски показания, които искате да дадете, ще бъда особено доволен да ги чуя.

— Мога да свидетелствувам за много неща. Може би, ако ми кажете какво ви е необходимо за построяване на вашата защита, бих могла да помисля за подробности. Нали знаете, в ежедневието на брачния живот има много случки, които са почти забравени, докато нещо не опресни спомена за тях. Следователно, ако ми кажете какво ви е нужно, възможно е да ви помогна. Не се налага да се тревожите за мен по време на кръстосания разпит. Мога да се погрижа за себе си.

— Искате да кажете, да повлияете на съда?

— Ако искате да го изразите така, да.

— Много добре, оставете ми адреса си и аз ще ви се обадя, ако се сетя за нещо.

— Сега не се ли сещате за нищо?

— Не.

— Бих искала да зная дали... ъ-ъ-ъ, как да кажа... дали ме разбрахте?

— Благодаря ви много, задето ме посетихте, но не ви ли се струва, че би било по-добре за вас да доведете и адвокат, ако искате да разисквате неща от такова естество?

Тя се наклони напрегнато напред.

— Ще бъда откровена с вас, мистър Мейсън. Доволна съм, че заговорихте по този въпрос вие първи.

— Защо?

— Защото досега не съм подписвала с моя адвокат никакъв договор. Само съм уговаряла.

— Какво искате да кажете?

— Той иска да сключим договор, според който да му дам половината от това, което получа, ако моите начинания успеят. Нямам желание да му плащам, освен ако това е необходимо, а аз мисля, че не е. Не ме ли разбирате? Мъжът ми не е повече в състояние да се бори с мен.

— Защо не?

— Защото се нуждае от моето свидетелстване. Ако мога да го оправдая по това обвинение за убийство на основание, че е психически побъркан, мога да спра бракоразводното дело. След това ще стана настойник на цялото му имущество, защото аз съм съпругата му.

— Разбирам всичко, но не желая да го разисквам с вас, докато вашият адвокат не е налице.

— Защо?

— Професионална етика.

— Не разбирам защо да не можете да разисквате свидетелските ми показания?

— Мога да разисквам свидетелските ви показания, но не и бракоразводното дело.

— Струва ми се, мистър Мейсън, че сте много, много предпазлив... и... много етичен.

— Такъв съм си.

Лицето и не издаде никакви признаци на гняв, но тя превърна цигарата си буквално в безформена маса, която я натисна в пепелника.

— Даже прекалено етичен, но на мене тия не минават! — каза тя и като се изправи с порив, се озова изведнъж на изходната врата, без даже да погледне към Мейсън.

ГЛАВА XIV

Беше късен следобед. Голямата постройка, изпълнена с кантори, кънтеше с ехото от звуците на трескавата възбуда, характерна за онзи момент преди приключване на работата. Машинописките, нетърпеливи да се приберат у дома си след тежката и еднообразна работа из канцелариите, тракаха из постланите с плочки коридори с токчетата си. Стъпките отначало се зачуваха глухо и отдалеч, постепенно тракането им се усилваше и закънтяваха, когато подминаваха вратата на Мейсън. Вратите на асансьорите дрънчаха и коридорите бавно бълваха своя човешки товар. В 17:00 ехтенето биваше най-силно, а в 17:30 вече заглъхваше, като вълната на шума се пренасяше на улиците, откъдето ревящи клаксони и пронизващо пицене на полицейски свирка шибаха настойчиво ушите на адвоката.

Пери Мейсън кръстосваше кантората си с палци, пъхнати в жилетката, с леко приведена глава, потънал в мисли. В този момент той бе глух за всички тези шумове.

Вратата се отвори безшумно. Дела Стрийт се приближи на пръсти до секретарската си маса и седна в очакване.

Мейсън едва повдигна поглед и каза:

— Върви си, Дела. Няма какво да вършиш повече за днес. Тя поклати глава.

— Ще се навъртам тук. Все мога да помогна нещо. Чу се почукване на вратата откъм коридора. Дела погледна въпросително към Мейсън, който кимна, и отвори. Появи се Пол Дрейк.

— Благодаря, Дела — — поклони се леко той и се обърна към Мейсън. — Какво, Пери, изминаваш нов маратон?

— Мъча се да извървя пътя за разрешаването на този проклет случай.

— Е, може би ще успее да съкратя малко разстоянието. Успях да проследя телефонния разговор с мисис Кент. Повикването е извършено от телефонната будка на Пасифик Грейхаунд Стейдж Депо, на 1629 Норт Куенга Булевард. Връзката е била установена в 3:01 сутринта и разговорът е завършил три и половина минути по-късно. Мадъкс е водил разговора от свое име.

— Вземи фотостатично копие от тези данни — разпореди Мейсън. — Държиш ли мисис Кент под наблюдение?

— Да. Какво искаше тя от теб?

— Да ѝ дам парче земя с ограда наоколо.

— Искаш да кажеш?

— Търсеше моето съгласие да не контестирам новите ѝ начинания, а да ѝ позволя да преустанови бракоразводното дело и да поеме контрола върху имуществото на Кент като негова съпруга. Готова е да положи клетва за всякакви свидетелски показания, чрез които може да бъде признат за невменяем. То естествено би опростило защитата при обвинението в убийство.

— Много красиво от нейна страна, нали?

— Много.

— Обвинението срещу Кент не е ли изградено върху обстоятелствени показания? — запита Дела Стрийт.

Дрейк извади бележник и зачете:

— Дънкън проведе интервю с журналистите. Кълне се, че е било точно 3:00, когато е видял сомнамбула из пациото. Твърди, че човекът, когото видял, е Кент; че Кент е имал в ръката нещо, което блестяло. Може и да е било нож, но не бил сигурен в това.

Дела Стрийт го прекъсна, за да възкликне възмутено.

— Как смята да се отърве, след като променя така историите си?

— Със сигурност — отговори Мейсън той ще претендира,

че когато е разказвал за първи път историята си пред полицаите, е бил изплашен; заявил е, че не бил сигурен относно часа, дали е било 00:15 или 3:00, а аз съм го разбрал грешно, че е бил положителен; че не е идентифицирал веднага Кент със сомнамбула, защото се е страхувал да не му припишем зле изтълкувани мотиви; че колкото повече мислел върху това, по-сигурен ставал, че фигурата е Кент; че без значение какво ще помислим за мотивите му, негов дълг е да каже истината. После ще се мъчи да бъде остроумен на кръстосания разпит.

— Искате да кажете, че ще извърши умишлено лъжесвидетелство?

— Не. Този буквоед ще мисли, че говори истината. Това е най-страшното. Но телефонния разговор ми дава възможност да го накълцам на парчета. В 3:00 сутринта не е спял.

— А не е ли възможно Мадъкс да е телефонира без знанието на Дънкън?

— Не допускам. Фактът, че бяха заедно на съвещанието тази сутрин, доказва, че Мадъкс не се е опитвал да изиграе Дънкън. Отначало ми се струваше, че Мадъкс може да е имал наум да изхвърли Дънкън от играта, но това не се потвърди от фактите.

Дрейк отново погледна в бележника си.

— Тук има и нещо друго. Знаете ли кога според изявленията на Харис ножът не е бил вече в чекмеджето на бюфета?

— Било е вечерта по някое време — забеляза Мейсън, — не зная кога точно. Защо?

— Защото, надявам се, можем да докажем, че ножът е бил в чекмеджето, когато сте го заключвали.

— Как.

— Чрез главния прислужник. Един от моите хора се представил за журналист и разговарял с него. Слугата преливал от важност, че е интервюиран, и изгарял от нетърпение да разкрие всичко, което знае. Казал, че преди да се прибере в стаята си, търсил нещо из бюфета и съвсем ясно си спомня, че ножът е бил в чекмеджето по това време.

— По кое време?

— Не можел да определи точно. Било е по времето, когато чиниите са били почистени и прибрани, но, и то е най-значимото в изказването му, той счита, че е било след заминаването на Харис за Санта Барбара. Ако това е вярно, ножът може да е изчезнал от бюфета, но след това е бил върнат обратно, преди Една да заключи чекмеджето.

Мейсън се намръщи.

— Защо някой ще иска да го вземе, а после ще го връща?

Дрейк сви рамене, а Мейсън продължи:

— В това свидетелстване няма много логика, Пол. Лично аз не бих оказал голямо доверие на главния прислужник. Харис трябва да е казал истината. Ако ножът е бил в чекмеджето, когато то бе заключено, Кент не би могъл да го извади. Съществувал е само един ключ.

— Разбира се, но има и хора, които могат да разбиват ключалки — каза раздражено Мейсън.

— Защо не?

— Сомнамбул не може да разбие ключалка. Ако е имал ключ или е знаел къде се намира, би могъл да отключи, но не допускам да приложи насилие. Тук има нещо, което не е в съзвучие със сомнамбулната теория... Къде отиде Дорис Кент, след като излезе от тук, Пол?

— Направо в кантората на своя адвокат.

— А след това?

— Тръгна обратно за Санта Барбара.

— Имаш хора да я следят, нали?

— Двама души.

— Казваш, че няма отпечатьци по дръжката на ножа? — запита внезапно Мейсън.

— Никакви, които да могат да се припишат на Кент. Имало отпечатьци, но били много неясни. Служебните лица допускат, че са били или размазани при триенето между чаршафа и възглавницата, или че ти и Една сте успели да ги заличите „случайно“, но не се намират такива, които да могат да се идентифицират с отпечатьците на Кент. Един журналист е получил тази информация направо от дактилоскописта и ми я предаде.

— Но ако по ножа липсват отпечатащи от пръстите на Кент — намеси се Дела, — как може да го държат отговорен. Фактът, че ножът е намерен под неговата възглавница, не говори сам по себе си, че той е и извършителят.

— Всичките ни усилия трябва да се насочат пак към Дънкън. Разбиха ли свидетелските му показания относно идентификацията на Кент със сомнамбула, печеля делото „от воле“. Ако не успее, трябва да разчитам на сомнамбулната теория. В такъв случай се налага да доказвам как Кент се е добрал до ножа. Взел ли го е, преди да си легне, говори за предумисъл и теорията за сомнамбулизма остава без почва. Не го ли е взел тогава, как би могъл да го стори по-късно, когато чекмеджето бе заключено и Една единствена имаше ключа през цялата нощ.

Мейсън възобнови своя упорит ход из стаята.

— А аз си представях — отбеляза мрачно Дрейк, — че ще бъдеш във възторг от показанията на главния прислужник. Въобразявах си, че те и записът на телефонния разговор ще ти поднесат развързката на тепсия.

— С телефонния разговор всичко е наред, Пол. Нещо ми подсказва, че той, изглежда, ще бъде ходът с удивителна, но не мога все още да разчета до дъно всичко около ножа. По цялата дължина на нишката има нещо, което не може да щракне намясто, не може да включи. Има нещо...

Изведнъж той спря напрегнато. Очите му се разшириха в изненада. Бавно и тихо подсвири.

— Какво има, Пери?

Мейсън не отговори веднага, а за няколко секунди втренчи тежък, мрачен поглед в детектива.

— То е само теория, Пол.

— Дали ще е действена, Пери?

— Проклет да съм, ако зная. Не ще я бъде, докато не пробия няколко отвора през нея.

Той се обърна към секретарката си.

— Дела, ти и аз ще трябва да се заемем с изграждането на защитата.

— Какво ще правим?

Мейсън се ухили насреща ѝ.

— Ще ти кажа, след като Пол Дрейк си отиде.

— Толкова ли е лошо? — запита Дрейк, като сваляше, бавно краката си от облегалката на креслото.

Изправил се, той отиде до вратата и я отвори.

— За минутка — задържа го Мейсън, — има нещо, което можеш да свършиш. Искам да говоря с Хелън Уорингтън.

Смяташ ли, че можеш да я докараш веднага тук?

— Разбира се. Моите хора следят всеки, имащ връзка със случая.

— Това момче Боб Пезли, за когото тя е сгодена, има железарски магазин?

— Предполагам, че е така. Защо?

— Няма значение защо. Доведи бързо Хелън Уорингтън.

— И това ли е всичко, позволено да зная?

— Колкото по-малко знаеш от това, което предстои да се случи, толкова по-малко ще те гризе съвестта.

— По дяволите! Ако аз имах съвест, ти едва ли би говорил с мен, а камо ли да ме главиш да ти работя.

И все така ухилен, затвори зад себе си.

ГЛАВА XV

Хелън Уорингтън седеше в облицованото с черна кожа кресло точно срещу Мейсън и поглеждаше уплашено. Беше този час, когато на улицата владееше затишие. Трудовите хора се бяха прибрали по домовете си. Вълните на отиващите по кината и търсещите удоволствия все още не бяха започнали да заливат улицата. Мекото кремаво осветление на стаята обливаше с топлота посетителката и я показваше като на сцена — висока, стройна, с добре оформени крайници брюнетка, големи черни очи и тъмна като нощ коса, ярко червени устни. Ръцете ѝ, в черни ръкавици, нервно приглаждаха полата върху кръстосаните колене.

— Въпросът е — започна Мейсън — дали сте готова да направите нещо за Кент?

— Разбира се, готова съм.

Втренчил фиксиращ поглед в нея, Мейсън продължи:

— Нервна сте.

Тя се засмя, но смехът спря в гърлото ѝ.

— Да, нервна съм. Кой не би бил? Дойде човек и ме потупа по рамото. Представи се като детектив и заяви, че искате да ме видите. Преди да се опомня, ме натовари като вързоп на една кола и ето ме тук.

— Сгодена сте за Боб Пезли?

За миг в черните очи блесна предизвикателство.

— То има ли отношение към цялата бъркотия?

— Да.

— Много добре тогава. Сгодена съм за него.

— Защо не се ожените?

— Предпочитам да не разисквам този въпрос с вас.

— Доколкото разбрах, имате желание да помогнете на Кент.

— Не виждам как, като се ровите в личните ми дела, ще се помогне на мистър Кент?

— Страхувам се, че трябва просто да приемете твърдението ми, че е така.

— Не сме се оженили досега по финансови причини.

— Той има магазин за железария, нали?

— Да.

— Работата върви слабо, нали?

— Затрупан е със стара, излязла от употреба стока. Закупи магазина на търг и ще му са необходими месеци, докато превърне залежалата стока в пари, ако това влиза във вашата работа.

— Спокойно, момиче — изрече Мейсън, като барабанеше с пръсти.

Тя не продума нищо, но очите ѝ бяха пълни с възмущение.

— Живеете в къщата на Кент, нали?

— Да, разбира се. Каква връзка има пък това?

— Има ли там сега някои хора от следствието?

— Сега не, но се въртяха цял следобед. Правиха снимки, диаграми, размервания.

— Допускам, че като ваш годеник за Пезли не представлява нищо необичайно да ви посещава?

— Естествено не.

— Може би ще е по-добре да ви изложи теорията си върху случая. Питър Кент е уличен в убийство. Според закона, докато не се докаже вината му несъмнено, не може да бъде осъден. Струва ми се, че прокуратурата нямаше да може да изготви обвинението, ако не бяха показанията на Дънкън. Лично аз считам Дънкън за стар надут честолобец, който схваща фактите по делото като нещо второстепенно, а на първо място поставя впечатлението, което иска да произведе с появата си на свидетелската скамейка.

— Е? — попита тя с доста помирителен тон.

— Обикновеният свидетел може лесно да бъде вкаран в капан при кръстосания разпит, но Дънкън е юрист. Като такъв, повече или по-малко е запознат с техниката в съдебната зала. Все знае нещо за клопките, които трябва да избегне. Налице са достатъчно улики и нещастно стечение на обстоятелства за Кент. Те идват в подкрепа на Дънкъновите показания. Ако не успея да го раздрусам при кръстосания разпит, налага се да разчитам на защита, изградена върху сомнамбулството на моя клиент. Тя не е солидна защита. Може да успее, може и не. Натискът на доказателствата би променил насоката си, ако ми се удаде изграждането на активна защита, т.е. от отбрана да премина в настъпление. Ето на, бившата мисис Кент е много склонна да дискредитира защитата, основана върху сомнамбулизма. Може да свидетелствува, че Кент не е никакъв сомнамбул, а съзнава напълно деянията си, като претендира, че спи, за да използва това като прикритие. Пред съда тя не ще се изрази точно с такива думи, но може да внуши такива мисли у журито.

— Е, и? — произнесе момичето с явен интерес в гласа.

— Убийството е било извършено с големия нож от комплекта за разрязване на печено, който се състои освен от ножа и от една голяма вилица.

— Е, та какво?

— Ако прокурорът бъде в състояние да докаже, че Кент е

взел ножа, преди да се прибере в спалнята си, защитата ми ще стане на пух и прах. Тя ще се крепи само на тази тънка нишка.

Мейсън спря за миг, за да ѝ отправи изпитателен поглед. Тя го издържа, като очите ѝ издаваха пробуден интерес, но и следа от непокорство.

— Ето какво сега. Ще бъда откровен с вас. Ще поставя картите открито на масата. Бих искал да се сдобия с нож, който да бъде абсолютно копие на този, с който бе извършено убийството.

— Но как ще осъществите това?

— То е възможно, ако човек, занимаващ се с железария, успее да вземе марката и номера на модела от вилницата, която е в комплект с ножа.

Той спря, а Хелън произнесе бавно:

— А, понеже Боб Пезли се занимава с железария, може да осигури нож от идентичен комплект и тогава... Е, после що?

— Това ще е всичко, което трябва да стори.

— И какво да направи с ножа?

— Ще го предаде на мен.

— А вие какво ще правите с него?

Мейсън сви рамене, усмихна се и каза.

— Мога да го използвам за основа на кръстосан разпит.

— Доставката на ножа не представлява ли някакъв вид престъпление, нещо като фалшификация или друго подобно?

— Възможно е.

— Не бих искала Боб да попадне в някаква беда.

— Мога да ви гарантирам, че бих направил всичко, което е по силите ми, за да закрилям и двама ви.

— Боб е твърде много... доста особен. Честен е, съсредоточен, движен от високи подбуди. Не одобрява живота, както той го нарича, на богатите безделници.

Мейсън запали цигара и не отвърна нищо.

Хелън Уорингтън промени положението си в креслото и се засмя нервно.

— Подлагате ме на известен риск, мистър Мейсън, не е ли така?

Мейсън всмукна бавно от цигарата си, а после издуха низ

от колелца.

Момичето изведнъж се изправи.

— Много добре. За кога ви трябва ножът?

— Колкото може по-скоро.

— Значи ли това тази вечер?

— На всяка цена.

— Къде мога да ви намеря?

— Ще бъда тук в 22:00.

Тя погледна часовника си и произнесе решително със стиснати челюсти.

— Отлично. Ще видя какво мога да сторя.

— Още нещо. Бих искал да ви задам някои въпроси.

— Относно какво?

— Относно вратата за спалнята на Една Хамър.

Лицето ѝ изрази изненада.

— Случи се така, мис Уорингтън, че попаднах в стаята на Една Хамър. Забелязах монтирана на вратата доста скъпа секретна брава.

— Та какво от това? Положително едно момиче има право да заключва вратата на спалнята си, какво нередно има в това?

— Защо постави тя тази брава?

— Сигурна съм, че не мога да ви отговоря.

— Кога я постави?

— Доколкото си спомням, преди около един месец.

— Тя обясни ли до това време защо я поставя?

— Не. Нужно ли е човек да дава обяснения защо слага брава на спалия?

— Доста необичайно е човек да слага внезапно секретна брава на вратата за спалнята си, освен ако е невротичен или пък ако някой е започнал да му досажда. Да ви е бяло известно, че са били налице някои... добре, нека ги наречем неприятни изживявания, заставили Една да реши, че и е необходима секретна брава?

— Не зная нищо по този въпрос. Защо не питате мис Хамър?

— Надявах се, че вие бихте могла да ме осведомите.

— Не мога.

— Не можете или не искате?

— Не мога, мистър Мейсън.

Мейсън се загледа в издигащата се от края на цигарата му струя дим.

— Добре. Бъдете тук с ножа в 22:00.

— Не съм много сигурна, че ще можем... ще можем да ви доставим искания дубликат.

— Направете всичко възможно. Необходим ми е нож, който точно да подхожда на вилницата, останала от комплекта в бюфета на Кент.

— Добре, разбирам. Правя го за мистър Кент. Готова съм да сторя всичко за него. Винаги е бил така мил и внимателен.

Мейсън кимна и я придружи до вратата.

Когато токчетата ѝ затракаха по коридора, появи се Дела Стрийт. По лицето ѝ бе изписана дълбока загриженост.

— Записа ли разговора? — запита Мейсън и изключи микрофона.

— Всяка дума — посочи тя бележника си.

Мейсън се усмихна.

— Шефе — Дела се приближи и хвана ръката му, — не се ли поставяте напълно в ръцете на това момиче? Луда е по годеника си. В момента, когато му се случи някаква неприятност, тя е готова като мълния да се нахвърли срещу вас.

Мейсън се изправи и започна да обикаля стаята.

— Моля ви, шефе! Всичките ви досегашни случаи са били съвсем различни. Защищавали сте само невинни. Сега пред нас е човек, който по всяка вероятност е извършил убийство. Основанието ви е единствено липсата на преднамереност у него.

— Е, та какво? — запита Мейсън, като се спря.

— Защо поставяте себе си в тяхна власт?

Мейсън се извърна рязко с лице към нея.

— Виж какво, Дела. В никое от своите дела не съм се оставял открит за атака. Ти знаеш това добре.

— А защо го правите сега?

— Защото това е начинът, по който трябва да водя играта.

— Но не виждате ли какво означава то...

Той се доближи до нея, обви с ръка кръста ѝ, притегли я близо до себе си и заговори нежно.

— Чуй ме, дете! Престани да се тревожиш. Научи се да ме приемаш такъв, какъвто съм. Не се опитвай да ме насочваш по изпитани сигурни пътища, защото тогава ще ме намериш сринат ниско в безформена, безлична маса, превърнал се в безинтересна рутинност. Нека ти кажа рецептата на своя успех — действуй бързо и се стреми да бъдеш един скок пред противниците си.

— Зная, но представете си, че ви достигнат?

— Това не е основание да започна да гледам през рамо назад.

— Какви ги приказвате, шефе?

— Аз съм като футболист, който е овладял топката и се е отскубнал напред. По петите ми са цял рояк противници. Всеки миг могат да се нахвърлят отгоре ми. Ако успея да прекарам топката през гол-линията, зрителите изпадат в екстаз и не се залавят да обсъждат как съм сторил това. Но ако започна да надничам през рамо и да се питам кой от гонещите ще ме застигне, забавям се така, че всички ме настигат.

Смехът ѝ беше гърлен и топъл. Тя повдигна глава и го погледна със замъглени очи.

— Добре, шефе, печелите. Да летим с топката напред и за забравим тези, които искат да ни застигнат.

— Така е по-добре. Върви напред! Един скок по-напред и не поглеждай назад. Това ще бъде нашето мото.

— Гол или провал — повдигна тя леко ръка за поздрав.

С нескрита тържественост в движенията си той я притегли по-плътно до себе си. Дясната ѝ ръка обви шията му и полуотворените ѝ устни се вдигнаха към неговите жадно и непринудено...

Дела Стрийт бе тази, която се опомни първа.

— Има някой на вратата — извести тя.

Мейсън долови също почукването откъм коридора.

— Този проклет детектив ще ни се изтърси винаги в най-неподходящия момент. Пусни това адско изчадие да влезе.

Телефонирай и на Една Хамър да бъде тук точно в 2:45. Нека дойде сама и да не споделя с никого къде отива и кога излиза.

С носната си кърпичка Дела изтри червилото от неговите устни и се засмя нервно.

— Не забравяйте, че ще говорите с детектив... Срешете си косата, защото е разбъркана. Седнете на бюрото и се дръжте важно. Измъкнете куп книжа и се правете на страшно зает.

— По дяволите — запротестира Мейсън, — знаеш, че не сме извършили престъпление. Той не би бил и сянка от детектив, ако не му е известно, че заетите в работа големи началници целуват понякога секретарките си. Хайде, отвори му. По дяволите всички тези смешни приготовления.

Дела отвори вратата и Дрейк, застанал на прага, погледна към Мейсън с изпъкналите си стъкловидни очи. Устните му бяха извити в постоянна усмивка, характерна за лицето му, когато е в покой.

— Косата ти е разбъркана. Пери — произнесе с равен тон той.

— За бога, за да обсъждаш прическата ми ли се домъкна тук? — му отвърна заядливо адвокатът, а после зарови пръсти в косата си и я разроши на всички страни. — Ето, сега е цялата в хаос. Можеш да спестиш тревогите си по този повод... И ако успееш да сториш така, че да приложиш детективските си способности върху проблемите, за които ти плащам да ги разрешаваш, отколкото да се бъркаш в неща, които никак не са твоя работа, аз бих приключвал с делата си два пъти по-скоро.

Дрейк зае обичайното си положение в креслото, кръстоса дългите си крака и изрече равно:

— Тогава щеше да получаваш само половината от това, което сега взимаш, Пери.

— Какво ми носиш този път? — попита с усмивка Мейсън.

— Преглеждах донесенията от моите хора и си помислих, че може да те интересува как Мадъкс и Дънкън са положили големи усилия, за да прикрият връзките си с Дорис Съли Кент и адвокатите ѝ.

— Откога пък това?

— Откакто за първи път се срещнаха в адвокатската

кантора. Тя излязла първа, а след петнадесет минути и онези двамата. Промъкнали се по коридора и се изкачили пешком два етажа нагоре, за да не бъдат забелязани, че взимат асаньора от етажа с кантората на Хийтли и Хийтли. На приземния етаж има бръснарница. Двамата влезли и се бръснали, масажирали и оправяли маникюра си. След като убили по този начин около един час време, излезли поотделно, като са дочакали пълен асансьор, та да се примесят с тълпата. Явно това е било предварително съставен и обмислен план.

Мейсън барабанеше с пръсти, докато обмисляше чутото.

— Среши си косата. Пери, че не мога да те гледам — смъмра го Дрейк.

Мейсън прекара автоматично гребена през косата си. Дела Стрийт, която бе напуснала стаята при появата на Дрейк, се върна и кимна към Мейсън.

— Лицето, на което искахте да телефонирам, ще дойде точно в уреченото време.

— Добре, Дела, благодаря — отговори Мейсън и се обърна към Дрейк. — Най-вероятно е Мадъкс да откаже, че е водил телефонния разговор с Дорис Кент.

— Дали Харис ще бъде свидетел на място?

— Надявам се. Историята, която разказва, е издържана и е бил достатъчно предвидлив да впише всичко в бележника си. Отбелязал е и времето до секунда. Има всички детайли и записаното от него време съвпада абсолютно с това, посочено от телефонната компания.

— Ще ти струва дълги усилия, Пери, да убедиш съда. Може би ще е по-добре да оставиш Мадъкс да отрича разговора.

— Ще бъде чудесна картина да го вкарам в клопката. Ще го оставя напълно да отрече всичко, а след това ще му изтърся като гръм от ясно небе данните на телефонната компания и сравнението им със свидетелските показания на Харис. Има ли нещо друго, Пол?

— Да. Ти беше прав по отношение на Дънкън.

— В какъв смисъл?

— За тази работа с очния лекар.

— Как? Отиде ли?

— Сега е там. От прокуратурата отиде направо при офталмолог.

— В този късен час?

— Да. Явно е, че прокурорът е разпоредил на лекаря да го чака.

Мейсън се изкиска тихо.

— Вероятно Дънкън е гледал прокурора през долната половина на стъклата си и е чел книгата, държащ ги на една ръка разстояние. Веднага са разбрали какво лошо впечатление ще направи това от свидетелския стол.

— Това е засега всичко, Пери. Ще продължавам да ти доставям факти, веднага щом ги получа.

Дрейк още не бе достигнал изхода, когато Мейсън беше вече възобновил ритмичните си стъпки из стаята.

— Дяволски труден случай! — мърмореше под носа си той. — Фактите прилягат един към друг и въпреки това не ми говорят нищо. От която и страна да го гледаш, побъркан случай!

ГЛАВА XVI

Пръстите на Една Хамър мачкаха нервно края на роклята, докато кръстосваше крак върху крак и местеше поглед от Дела към Мейсън.

— Какво има? — попита тя.

— Искам да направите нещо за вуйчо си. Съгласна ли сте?

— Бих сторила всичко.

— А ако се окаже твърде деликатно?

— Какво искате да кажете?

— Може да си навлечете беда, ако бъдете заловена.

Тя остана за миг безмълвна, а после се засмя нервно.

— Що се отнася до вас, ще си навлечете ли ядове, ако ме заловят?

— Колкото искате.

— Тогава дано не ни хванат.

— Дяволски добра философия!

— Какво трябва да сторя?

Мейсън произнесе отчетливо:

— Една, искам да ви поговоря малко за закона и да ви обясня къде в тази картина стоя аз.

Тя го гледаше объркана.

— Юристът гледа на убийствата по начин, малко по-различен от засегнатите. За него убийството е само случай. Той не е близък нито с убития, нито с обвинения. По този начин е в състояние да се справи по-добре с работата си. Той не е заслепен от симпатии и умът му е ясен.

Тя кимна мълчаливо.

— И ето, сега искам да ви задам няколко въпроса точно така, както би ги задал прокурорът.

— Какви са те?

— Познавате добре ножа, който е част от комплекта, стоящ в горното чекмедже на бюфета в столовата на Питър Кент?

— Защо? Да, разбира се.

— Действително кога видяхте ножа за последен път в чекмеджето?

— Не зная... Предполагам, че беше по времето, когато го поставих там, след като го взех изпод възглавницата на вуйчо Питър. Искате ли да променя разказа си? Ако е така, кажете.

— Този въпрос ще ви бъде зададен приблизително така, както ви го поставих и аз. От вас се иска само едно: да кажете истината, че за последен път сте видели ножа в чекмеджето на сутринта в деня преди убийството, когато сте го сложили в бюфета. То ще рече вчера, деня, когато ме посетихте и убедихте вуйчо си да дойде при мен.

Една кимна отново.

— Кога по-късно видяхте същия нож?

— Под възглавницата на вуйчо, когато и вие бяхте с мен.

— Сигурна ли сте, че е бил същият нож?

В отговор последва ново кимване.

— Ето, това илюстрира моята цел.

— Това пък какво е?

— Прокурорът ще поставя въпросите приблизително, както

току-що сторих аз, а свидетелите ще потвърждават като вас преди малко, без да осъзнават, че вършат лъжесвидетелство.

— Не ви разбирам.

— Вие не знаете, че ножът, видян от вас под възглавницата и в чекмеджето, е един и същ. Приемате го, защото изглеждат еднакви и защото, когато сте го търсили повторно в чекмеджето, не сте го открили, а по-късно, погледнала под вуйчовата си възглавница и открила нож, решила сте, че е същият, понеже е еднакъв по общия си външен вид с този, изчезнал от чекмеджето.

— Но тогава се оказва, че ножът не е бил същият?

— Не зная. Задължение на прокурора е да докаже, че ножът е бил същият, и то същият, посредством който е било извършено убийството.

— Добре. Тогава бих могла да отговоря, че не съм сигурна в идентичността.

— Можете, но преди да се изправите на свидетелското място, прокурорът ще е разпитал вече четири или пет свидетели, включително и главния прислужник. Ще е поставял въпросите така: „Кога последен път видяхте ножа в чекмеджето?“, „Кога го видяхте по-късно?“ и „Къде беше той?“. После, след като покаже чрез извод, че ножът е бил същият, ще запита с най-обикновен тон „Беше ли ножът същият?“ или „Сигурен ли сте, че е същият нож?“. Следователно за мен е удобно да говоря с вас откровено, но с главния прислужник и с другите свидетели не мога, защото ще изглежда, че се опитвам да обработвам прокурорски свидетели. Призовките им са вече връчени.

Една Хамър ахна.

— Излиза, че като хвърля поглед назад, след това което ми обяснихте, ясно виждам, че показанията ми бяха снемани точно така.

— Съвсем правилно. Искях само да ви посоча трудностите, при които работя. Никой не знае, че ножът е същият. Всеки мисли, че е. Това именно е много важно от наша гледна точка. Прокурорът ще приеме за сигурна идентичността на ножа. Ще я приемат и всички свидетели. След това при кръстосания разпит

аз ще бъда този, който ще се опитва да доказва, че ножът не е бил същият, и не ще имам никаква опорна точка да извърша това. Ето защо искам да принудя прокурора вместо мен той да доказва, че ножът е същият.

— А как ще го принудите?

— Като поставя друг нож в чекмеджето на бюфета — отвърна бавно той, като я наблюдаваше внимателно. — Ще трябва да го откриете утре сутринта. Между нас казано, ще уредим така, че журналистите да узнаят за този втори нож. Прокурорът ще допусне вероятно, че аз съм го подставил. Ще завие до бога, че трябва да бъде подведен под отговорност за непрофесионално поведение, че съм извършил фалшификация, че съм подучвал свидетели и други подобни глупости, но за да противодействува, ще трябва да се залови със своите свидетели по въпроса за идентификацията на ножа. С други думи, не ще може да направи от този въпрос нещо просто, при което всеки един да приеме подсъзнателно идентифицирането на ножа съвсем естествено. Разбирате ме какво искам да кажа, нали?

— Струва ми се, разбирам.

Дела Стрийт стрелна многозначителен поглед към Мейсън, но той ѝ направи знак да мълчи. Дватама наблюдаваха как Една Хамър с усилие приспособява мисълта си към новите вътрешни изживявания. Изведнъж тя вдигна глава и запита:

— А кой ще постави ножа в чекмеджето?

— Вие — изрече отчетливо Мейсън, като не снем поглед от очите и.

— Аз!?

Той кимна, за да потвърди.

— И кой ще го открие?

— Сержант Хъкъм.

Тя се намръщи.

— Представете си, че преди сержанта го открие някой друг?

— Ще вземем мерки срещу такава възможност. Взимате ножа, поставяте го в чекмеджето и го заключвате. Надявам се, вие единствена държите ключа?

— Да.

— И е все още у вас?

— Да.

— Ще съобщите на Хъкъм, че ще пристигна около 8:00 сутринта, че съм ви замолил да ме пуснете, но вие сте решила да се посъветвате с него, дали ще постъпите правилно, ако сторите така.

— Мислите, че той ще дойде?

— Сама не съзнавате колко сте права, че той ще ме чака — засмя се мрачно Мейсън.

— Дали ще ми се случат някакви неприятности около тази работа?

— Ще ви се случат, ако бъдете заловена.

— И вярвате, че ще помогнем така на вуйчо Пит?

— Сигурен съм, че ще му помогнем.

Тя се изправи, усмихна се и протегна ръка.

— Прието.

Мейсън стисна ръката ѝ и нареди на Дела:

— Отведи Една в библиотеката.

Като видя въпросителния поглед на момичето, той обясни.

— Уредил съм ножът да ми бъде доставен след малко.

Считам, не съм задължен да ви обяснявам откъде ще дойде, понеже колкото по-малко знаете, толкова по-малко ще лъжете, когато ви разпитват. Ще чакате в библиотеката. Мис Стрийт ще ви даде списания. Когато сме готови, ще ви повикаме.

— Кога да телефонирам на сержант Хъкъм?

— Веднага щом поставите ножа в чекмеджето и го заключите.

— Но не ще ли бъде доста късно?

— Да, но можете да му кажете, че току-що съм ви телефонирал и че трябва веднага да ми съобщите отговора си. Не се безпокойте, че ще разтревожите Хъкъм. Ще се зарадва толкова много на възможността да ми попречи в това, което съм си наумил, че ще ви прегърне и ще се разплаче от умиление.

Брадичката на Една Хамър бе издадена напред, а погледът ѝ бе твърд.

— Ще изпълня всичко, както казахте.

Дела Стрийт я придружи до библиотеката и когато се завърна, намери Мейсън отново крачещ.

— Обезпокоена? — запита я той.

— Не — усмихна се тя, — само напред с топката, шефе! Аз ще разчиствам пътя.

— Не се ли боиш от противника?

— Ни най-малко. Голът е на една крачка от нас. За кураж ще се помъча да си припомня нещо от дните в колежа... Как беше... Ах, да.

Сладкиш от ягода,

По-бе-да!

Ще ли го налапаме?

Предполагам, да.

Адвокатска кантора Мейсън, да, да, да!

Тя се засмя в лицето му. Безгрижен смях на жена, която върви смело срещу трудностите в живота, крачи рамо до рамо с мъжа, комуто бе посветила цялата си дълбока вяност.

— Това се казва момиче! Но имаше и едно друго. Как беше... Да.

На битите от нас

Изсмей се с громък глас!...

ха-ха-ха!

Едва бе завършил и на външната врата се почука. Мейсън даде знак на Дела и тя отвори пред Хелън Уорингтън и Боб Пезли.

— Готов ли е? — и Мейсън ги покани с жест да седнат.

— Боб иска да знае нещо относно вашите намерения.

— Един експеримент само — отговори Мейсън. — Нуждая се от нож, който да е дубликат на онзи, за който прокурорът претендира, че е взет от бюфета на Питър Кент.

— Защо ви трябва? — попита Пезли.

— За експеримент.

— Не можете ли да ми кажете повече от това?

— Не.

Пезли се поколеба за миг, а след това бавно, неубеден все още в правотата на постъпката си, извади пакет, обвит в кафява хартия, и го разви. Пред тях блесна голям нож с черна рогова дръжка. Хванал го с носната си кърпа, за да не остави следи от пръстите си, той се доближи до Мейсън и го постави върху бюрото пред него.

— Ето го.

— Съвсем прилича на онзи, с който бе извършено убийството — мърмореше Мейсън, като го разглеждаше внимателно.

— Абсолютно идентичен е.

Мейсън го въртеше бавно на всички страни.

— Какво искате да кажете с това — запита той.

— Претендирам, че разбирам нещо от тези комплекти.

Когато разбрах, че идентифицирането на ножа ще е съществена част от делото и че Хелън може да бъде призована като свидетел, отбелязах си фабричния номер, който беше щампован на дръжката на вилицата.

— И се разпоредихме за дубликат от същия вид? — изви в дъга веждите си Мейсън.

— Не. Имам няколко на склад. Аз продадох този комплект на Кент.

— Преди колко време?

— Не повече от два-три месеца. На Кент не му харесваше комплекта, който имаше преди, и Хелън бе достатъчно мила да предложи моите услуги при доставянето на качествени и гарантирани прибори.

— Така значи. Благодаря ви много. Надявам се, че мистър Кент ще бъде твърде много задължен и на двама ви и когато му дойде времето, ще се погрижа да бъде посъветван да не забрави вашата помощ.

Мейсън се изправи, за да покаже, че срещата е към своя край.

— Сигурен ли сте, че Боб не ще бъде обезпокоен за това?

— запита Хелън.

— Безпокойството е нещо относително. То означава и много, и малко — усмихна се Мейсън.

— Откровено казано, мистър Мейсън, трябва да ви призная, че всичко това не ми се нрави много — каза мрачно Боб.

Мейсън го потупа приятелски по рамото и внимателно го придружи до вратата и по-далеч от ножа, блестящ върху бюрото.

— Забравете тези грижи. Нали сте съгласен, че мога да се явя във вашия магазин като клиент и да си купя такъв комплект?

— Да, разбира се.

— Добре. Това е и което върша сега.

— Не. Сега не сме в моя магазин.

— Ако предпочитате, можете да идем до магазина да го отворите. Аз ще ви придружа и ще направя покупката там — засмя се Мейсън, като държеше вратата отворена пред тях.

Колебливо Пезли се измъкна в коридора.

— Лека нощ! — кимна Мейсън. — И отново благодаря на двама ви.

Той затвори вратата и секретната брава щракна. Дела Стрийт се бе навела над бюрото, втенчена в ножа.

— А сега какво, шефе?

— Сега лимон. Ей там в лявото горно чекмедже. Ще го срежем с ножа и ще оставим сока да засъхне но него, та да не изглежда съвсем нов. После ще изтрием много внимателно всички следи от пръсти и ще го дадем на Една Хамър. Тя ще бъде също особено внимателна да не остави следи по него.

— Сержант Хъкъм ще потърси веднага следи от пръсти след откриването му — допълни Дела.

— Точно така.

— И не ще намери никакви.

— Разбира се.

— Няма ли да стане подозрителен?

— Защо?

— Защото ножът трябва да носи някакви следи от пръсти. Мейсън направи лек поклон с глава.

— Ето сега, моя малка лейди, започвате да разбирате нещо от положението, в което ще се намери прокурорът.

— Нищо не разбирам.

— Не забравяй, че по дръжката на ножа, намерен под възглавницата на Кент, също няма никакви отчетливи следи от пръсти.

Тя понечи да каже нещо, когато силният звън на телефона изпълни настойчиво цялата стая.

— На коя линия е свързан този телефон? — трепна Мейсън.

— На директната. Когато съм в кабинета, искам да съм сигурна, че ще приема всяко идващо отвън повикване.

— Виж кой е.

Тя вдигна слушалката и след малко отвърна:

— Мистър Мейсън е тук. Ще му предам — и закрила микрофона, се обърна към адвоката.

— Обаждат се от затвора. Съобщават, че Питър Кент току-що е получил някакви книжа и настоява да ви види веднага.

— Кажи им, че тръгвам.

Като остави ножа върху бюрото така, че острият му край да бъде най-отгоре, Мейсън нареди.

— Доведи Една да ѝ обясним всичко, преди да замина.

Приключила разговора, Дела отиде до библиотеката и докато Мейсън изтриваше грижливо ножа с носната си кърпа, Една Хамър влезе в стаята.

— Как е възможно! — учуди се тя. — Та това е същият нож!

— Е, надявам се не ще се намерят никакви идентифициращи белези и по двата ножа.

— Какво да правя с него сега?

След като огледа грижливо добре почистения нож, Мейсън го уви в същата кафява хартия.

— Бъдете внимателна да не оставите следи от пръстите си. Поставете го в чекмеджето. Телефонирайте веднага на сержанта, че в 8:00 сутринта съм при вас. И запомнете, мила моя, аз наистина ще пристигна и искам вие да ме въведете.

— И обезателно да заключа чекмеджето?

— Да. Не позволявайте никому да разбере, че ножът е вътре, заключен.

Когато тя посегна за пакета, той я попита най-непринудено.

— Защо сте считали, че вуйчо ви е искал да ви убие, Една? Тя отскочи, сякаш бе получила електрически удар.

— За какво говорите?

С един скок Мейсън се озова до нея.

— Знаете за какво говоря, Една. Знаехте, че вуйчо ви отново ходи насън преди повече от тридесет дни. Смятахте, че ще ви убие?

— Не е вярно! Лъжа е!

— Тогава защо — наблегна той — поставихте тази секретна брава на вратата на стаята си?

Тя ахна и втренчи в него изплашен поглед.

— Хайде, разкажете истината.

— Аз... аз...

— Имахте изправна брава на вратата си, но вуйчо ви имаше ключ от нея, а на вас ви бе необходима брава, от която той няма ключ, защото ви бе страх от него. И ето повикахте техник да ви монтира една от най-скъпите секретни брави и ключ от нея имахте само вие, така ли?

— Не... това е... не.

— Тогава защо поставихте бравата?

Тя се отдръпна от него, отпусна се в креслото и заплака.

— Карайте, наплачете се хубавичко и като се успокоите, отговорете.

Една повдигна очите си, плувнали в сълзи.

— Защо настоявате толкова за тази брава?

— Защото точно този е сюрпризът, който прокурорът ви готви. Ще насочи пръст към вас, като че ли да ви промуши, когато се изправите на свидетелската скамейка, и ще ви принуди пред очите на заседателите да изпаднете в същото състояние, в което сте и сега. Можете да си представите как ще се отрази това на хода на вуйчовото ви дело. То ще накара съда да приеме вуйчо ви за рутинен убиец. Даже и да приемат, че е сомнамбул, ще го признаят за виновен при всички

обстоятелства.

— Н-н-но не това е причината.

Мейсън и отправи остър като кама поглед.

— Добре, коя е тогава причината?

— Джери и аз се оженихме преди малко повече от месец

— отговори тя с ниско наведени очи.

Мейсън въздъхна тежко.

— Слава богу за добрата вест.

— Защо пък това?

— Защото наистина мислех, че се плашите от вуйчо си.

— Не, честна дума, мистър Мейсън, това няма никаква

връзка.

— Защо не обявихте брака си?

— Искахме да го държим в тайна.

— Вуйчо ви знае ли?

— Не. Не искахме тъкмо той да узнае.

— Защо?

— Малко е ексцентричен.

— Одобрява Харис, нали така?

— Много, но аз не исках да си помисли, че бързам да го изоставя, преди да е сключил новия си брак.

— Е, тогава защо ви е било необходимо това бързане? — погледът на Мейсън рязко стана изпитателен.

— Защото — усмихна се Една — аз съм влюбена, а тук е Холивуд и Джери е доста голям женкар. Много жени са луди по него. По природа е непостоянен и... Е, исках да го грабна, докато е в ръцете ми.

— Така значи — засмя се Мейсън, — тъй като не сте сложила секрета поради вуйчовия ви сомнамбулизъм, не ме интересува повече защо е там. Когато я видях на вратата, допуснах, че обяснението е повече зловещо, а не романтично. Представях си как прокурорът ще ви съсипе в съда...

Предполагам, че освен вие и Джери има ключ? Тя кимна.

— Други ключове няма ли?

Тя се усмихна и поклати отрицателно глава.

— В края на краищата имам само един съпруг.

— Доверихте ли се другиму, някой друг да знае за брака

ви?

— Абсолютно никой.

— Добре. Вземете сега ножа и постъпете както ви казах.

Що се отнася до прокурора, ако започне да ви разпитва за бравата, когато се изправите в съда, покажете повече емоции както преди малко. После му кажете истината и се смейте и плачете, когато разказвате, за да стане историята по-романтична.

След това Мейсън кимна и наложи шапката си.

— Отивам в затвора.

ГЛАВА XVII

Гладко избръснат, облечен в сив костюм, който изглеждаше излязъл току-що от ръцете на шивача, Пери Мейсън натисна звънчевия бутон върху официалния вход за резиденцията на Питър Кент. Почти в същия момент вратата бе отворена от сержант Хъкъм. Мейсън изрази подчертано учудване.

— Твърде е рано за вас да сте вече на служба, сержант, нали?

— Да. Искам да кажа, доста рано е и аз съм на служба. Какво искате?

— Искам да поогледам тук-там, а също и да задам един-два въпроса на някои от свидетелите. Имате ли нещо против?

— Свидетелите са вече официално призовани от прокурора и вие не може повече да ги обработвате.

— Не обработвам свидетели, сержант. Искам само да поговоря с тях.

— Ако работата е такава — и Хъкъм отвори вратата, — влизайте. Аз само ще се навъртам наоколо, за да не станат някои недоразумения.

Една Хамър пристъпи напред и подаде ръка.

— Добро утро, мистър Мейсън! Мога ли да направя нещо за вас?

Адвокатът се поклони леко.

— Тя е прокурорски свидетел — напомни Хъкъм.

Мейсън бързо се извъртя лице с лице към полицаия.

— Понеже прокурорът е връчил призовка на дадено лице, това не означава, че тази личност става табу. Задължение на свидетеля е да говори истината. Когато започне делото, сам аз ще призова някои от тези свидетели. Наложително е да поговоря с мис Хамър частно.

— Не можете да я подучвате какво да свидетелствува — озъби се Хъкъм.

— А вие не можете да ми давате никакви разпореждания — заключи Мейсън, като хвана под ръка Една. — Смятам да поговорим в стаята ви, Една.

Те тръгнаха по коридора, а сержантът — към телефона.

— Какво ще направи сега? — запита тя.

— Ще телефонира на прокурора — засмя се Мейсън. — Откога е тук?

— От 7:30 сутринта.

— Повикахте го вие, нали?

— Да. Не бива да се държа много приятелски с вас, нали? Не бихме имали за цел да изглежда, че заговорничим?

Мейсън кимна и попита.

— Спокойно ли мина поставянето на ножа?

— Да.

— В колко часа?

— Около 23:00.

— Й заключихме чекмеджето?

— Да.

— Къде е ключът?

— У мен.

— Сигурна ли сте, че този е единственият ключ?

— Разбира се. Защо?

— От колко време заключвате това чекмедже?

— От онзи ден, когато намерих ножа.

— Откъде сте сигурна, че притежавате единствения ключ?

— Защото ключът стоеше на чекмеджето. От там го взех и само аз го ползувах за заключване. Имаше само един ключ.

— А през деня чекмеджето не винаги е заключено?

— Не.

— Сигурна сте обаче, че през цялата тази последна нощ беше заключено?

— Да, разбира се. Нали вие ми казахте да го заключа.

— Никой ли не ви видя?

— Никой.

— И не сте имала случай да го отключвате по-късно?

— Не, разбира се. Кое ви кара да задавате всички тези въпроси?

— Помислих да не би главният прислужник да е поискал да вземе нещо.

— Не. Беше късно. Той си бе легнал.

— Добре. Сега чакайте, докато сержантът напусне телефона, после се отдръпнете малко от мен и го повикайте. Заявете, че предпочитате и той да присъствува, когато разговарям с вас, за да не си навлечете неприятности. Направете го съвсем естествено. Мислите ли, че бихте могли да го сторите така, че да излезе съвсем убедително?

— О, ще ми бъде даже много драго. Харесва ми да играя такива роли.

— Тогава карайте!

Хъкъм тъкмо напускаше телефонния бокс и им хвърли поглед, пълен с безсилна ярост. Изведнъж Една се дръпна настрана от Мейсън, като направи две бързи стъпки назад и се втренчи в адвоката, сякаш недоумяваща. Той тръгна към нея, но тя отстъпи повторно, а после се извърна енергично към Хъкъм.

— Сержант, мога ли за миг да говоря с вас?

Живата готовност, звучаща в гърмящите му стъпки, когато тръгна към тях, беше красноречивият отговор на сержанта.

— Мистър Мейсън счита — започна Една, — че е редно да разговаря с мен, но изглежда вие сте на друго мнение. Няма ли да е по-добре да ви присъединим към нас?

— Той не е упълномощен да присъствува — каза гневно Мейсън. — Аз съм в правото си да ви разпитвам, както си искам, а той да стои настрана.

— Но, изглежда, сержантът счита, че трябва да застане

там, откъдето може да чува какво приказвате.

— Какво мисли той, не струва и пукната пара — прогърмя Мейсън. — Искате ли да ме подпомогнете или не? Не обичате ли вуйчо си?

— Да, но не зная какво да сторя.

— Следвайте съветите ми.

Сержант Хъкъм се изстъпи до нея и каза.

— Ако вие държите да присъствувам, никаква сила на света не може да ми попречи. Много конкретно посочихте какви са вашите желания, следователно не обръщайте внимание на съветите му. Съвсем сте права.

Тя се усмихна официално към Мейсън.

— Наистина, мистър Мейсън, струва ми се, така ще бъде по-добре. Най-после нали няма да ми говорите неща, които не бихте желали да бъдат чути от сержант Хъкъм?

— Въпросът не е до това, а до принципа — отвърна Мейсън.

— Но ако той мисли, че е по-добре да чуе какво ще ми кажете, защо не, започвайте!

Очите ѝ преливаха от невинност, а гласът ѝ от искреност. Хъкъм се изкикоти доволно. Мейсън изръмжа ожесточено.

— Добре. Искам да разбера всичко докрай относно това чекмедже на бюфета и къде държахте ключа за него?

— Беше прикрепен с еластична връзка за китката на ръката ми.

— Защо не го съхранявахте в чантата си или на някое друго място?

— Опасявах се, че мога да забравя отключването на чекмеджето сутринта и по този начин да предизвикам нежелани коментари. Всъщност забравих да отключа, но то стана поради обхваналата ме възбуда. Снех ключа от ръката си, при вземане на утринния душ, а възнамерявах да отключа веднага, след като се събудя.

— Така — произнесе тържествено Хъкъм. — Било е, значи, абсолютно невъзможно някой да вземе ножа, след като сте легнала, освен ако е имал друг ключ или е отворил насила.

Тя кимна утвърдително.

— Това предполага — запита Мейсън, — че ножът е бил в чекмеджето, когато сте го заключвали?

— А ако не е бил там — намеси се сержантът, — означава, че Кент го е измъкнал, преди да се прибере за спане, така че е все едно.

— Бих искал да видя ключа — каза Мейсън.

Тя извади от чантата си голям ключ с особена направа.

— И вие разнасяте този ключ със себе си? — учуди се Мейсън.

— Да. Мисля, че така е по-добре.

— Но сега чекмеджето не е заключено?

— О, не. Заключих го снощи.

— Защо?

— Не зная. Нерви, предполагам. Мисълта, че някой обикаля наоколо, ме прави... Може би е по-добре да не говоря повече.

— Нека погледнем бравата на чекмеджето — предложи Мейсън.

— Ако това ви удовлетворява, полицията помисли преди вас по този въпрос — забеляза Хъкъм. — Ключалката бе изследвана от специалист. Липсват каквито и да било следи от насилие. Няма нито драскотина, говореща, че е прилаган някакъв инструмент нито по метала, нито по дървената част.

Мейсън сви рамене.

— Добре, но ще хвърля един поглед за всеки случай.

Тримата отидоха до бюфета. Мейсън клекна на коляно, за да огледа по-внимателно и бравата, и чекмеджето отвън.

— Отворете, моля ви, бих искал да видя и вътрешността му.

Сержант Хъкъм стоеше с пъхнати в джобовете на панталона си ръце, лицето му бе лъснало с усмивка на покровителствено превъзходство. Една Хамър постави ключа в бравата, превъртя го и отвори. Наблюдаващ внимателно лицето на сержанта, Мейсън видя, че изражението му не се промени даже и с най-леко трепване, но Една Хамър сподави неволен вик. Отвореното чекмедже откриваше постлана с плюш кутия за комплекта от нож и вилица. В хлътналите

леговища блестеше само вилицата. Мейсън се наведе, сякаш да огледа по-добре, и Хъкъм го последва, внимаващ да не би адвокатът да постави вътре някакво „ново доказателство“. Една улови ръката на Мейсън и отчаяно заби пръстите си в нея.

— Погледнахте ли в чекмеджето снощи, когато го заключвахте? — запита адвокатът, като придаде на гласа си най-обикновен израз.

Тя кимна с разширени от изненада очи.

— Добре. Предполагам, че нямаме повече работа тук. Сега бих искал да поговоря с някои от другите свидетели.

— С кого например? — побърза сержантът.

— С Дънкън и Мадъкс.

— Те са официално призовани да се явят пред Гранд Жури малко по-късно тази сутрин.

— Това е едно от основанията ми да искам да говоря с тях.

— Не можете да разговаряте с тях, освен ако те желаят.

— Естествено ще ги попитам дали те...

Сержантът го прекъсна.

— Аз ще ги попитам. Ако искат, добре. Ако не искат, няма да говорите.

Той закрачи към лявото крило на къщата. Мейсън сграбчи рамото на Една и я завъртя към себе си.

— Не го ли поставихте? — гласът му бе груб, невъздържан.

— Сложих го.

— Искате да кажете, че ножът беше вътре снощи, когато го заключвахте.

— Да.

— Кой ви видя да го слагате вътре?

— Никой.

— Но все някой трябва да го е взел?

Замаяна, тя изрази съгласие с кимване.

— Някой, който е знаел за планирания от мен трик, иска да ми даде мат.

— Но кой би сторил това?

— С изключение на вас има още само двама души, които знаят нещо за този нож, освен може би, ако вие не сте казала някому.

— Заклевам се в честта си, мистър Мейсън, никому не съм казвала!

— Видя ли ви някой, когато заключвахте ножа?

— Сигурна съм, че никой не ме е видял.

— Къде държахте снощи ключа?

— Аз го пазих.

— Къде?

— В една стара обувка. Страхувах се, че... че нещо може да излезе не както трябва, а знаех колко много значи за вас. Аз...

Тя спря внезапно, тъй като Хъкъм влезе в стаята триумфиращ.

— Никой от свидетелите няма намерение да прави каквито и да било изказвания пред вас, мистър Мейсън.

Адвокатът пое бързо въздух, сякаш готов да протестира, а после присви безразлично рамене.

— Отлично! — и с гордо вдигната глава напусна къщата, като затръшна вратата зад себе си, изтича леко по циментираната пътека, скочи в колата си и набра скорост. Пред една аптека спря, за да телефонира на Дрейк.

— Когато Дрейк пристигне — разпореди той на момичето, което отговори на телефона, — нека изпрати един от своите хора да претърси резиденцията на Кент. Наложително е да бъде открит голям готварски нож, дубликат на този, с който бе извършено убийството. Да пресее всичко през най-дребно сито, но да го намери. И още нека започне огледа с въпросната масичка на пациента, като повдигне горната ѝ част.

Дела Стрийт повдигна въпросително очи, когато Мейсън се съблече мълчаливо в дрешника на кантората си.

— Е? — запита тя.

— Мисис Дорис Съли Кент е поставила под възбрана банковата сметка на Питър Кент.

— Как така?

— Получила е постановление от съда, издадено вчера късно следобед, което му забранява да разполага с имуществото си. Направила е молба да бъде посочен пълномощник. Възбраната е в сила, докато се реши въпросът за

попечителството.

— Но това... та, шефе, той ще бъде възпрепятствуван да ви заплати дори полагащия се хонорар и такси.

Той кимна.

— Не ще може да плати и на Пол Дрейк?

Мейсън поклати отрицателно глава.

— Да предположим, че определят пълномощник, а после?

— Зависи кой ще е той и как ще погледне съдията на нещата.

— Но мистър Кент има вложени пари в много предприятия. Как е възможно тя да преустановява финансирането им?

— Обвинява го, че е заплашвал да пръсне богатството си, да направи фалшиви прехвърляния на пари и тем подобни. Намерила си е и съдия, който е готов да играе по свирката ѝ.

— Искате да кажете такъв, който примира пред влажните ѝ погледи на невинна девственица? — възмути се Дела.

— Не бъди несправедлива. Не забравяй, че за тях тя е безпомощна жена, която търси право. Моли за прекратяване на бракоразводното дело, че определената и издръжка не бива да продължава, защото цялото дело било измама по отношение на нея и съда. И така тя пледира да бъде прекратено изплащането и на петнадесет стотарки месечно.

— С други думи, гласи се да обсеби цялото му богатство вместо тези дребни ежемесечни пари.

Мейсън се засмя.

— Как е успяла да издействува това запрещение, шефе, без да представи основния пакет*?

[* Повече от 50% от акциите на дадено предприятие. — Б. пр.]

— Използвала е закона. Прегледай го някога. Алинея 529 гласи, че основният пакет не е необходим, когато съдът издава запрещение срещу съпруга в дело за развод или за разделяне на владение.

— Тогава тя може да направи всякакви лъжесвидетелствувания и да излезе, че е онеправдана. Докато съдът разглежда делото и докато не установи фалшивата ѝ същност, мистър Кент не може да направи нищо?

— Едва ли ще се стигне чак дотам, но не се без покой за това бебче, че няма да намери крак, на който да стъпи, за да се защитава. Когато влезе в съда, съдията веднага ще съобрази, че „нешащницата“ притежава два много правилно изваяни крака, с които да застане на базата за защита, и той ще види доста нещо от тях. Ще се постарее да изиграе хубаво представление в съда, докато Кент ще направи лошо впечатление. Ще нервничи, ще фучи и ще е раздразнителен. Ще действа под гнета на несправедливото обвинение. Ще пелтечи, ще се обърква, ще бъде доведен до такава степен на лудост, че не ще може да внуши своята позиция на съда. Обратно, мисис Кент ще бъде много хладнокръвна, спокойна и самоуверена. Сложи ударение върху самоуверена, Дела. Ще се усмихва сладниково на съдията и ще заявява, че наистина не желае да бъде несправедлива към своя беден, мил съпруг; че е била подмамена да започне бракоразно дело; че сега съзнава колко не в ред е бил той умствено; че това, от което се нуждае той сега, е някой да се грижи за него; че е душевно болен; че сега е времето, когато се нуждае неотменно от своята съпруга и че нейното място е до него и тя прелива от желание да е до него.

— Шефе, защо не отидете в съда да я разобличите?

— Не мога да си позволя. Кент ще трябва да уреди някакво съглашение с нея. Не може да си позволи възбраната на имуществото да остане в действие, докато всичко се изясни в съда. Няма да може да изтърпи пълномощника и протакането на тъжбата. Сега е само невротизиран, а тогава ще полудее. Ако чакаме всичко това да се установява в съда, за нея не ще бъде трудно да подкрепи твърденията си, когато той застане пред съда в това състояние.

— Нима не можете да сторите нищо, шефе?

— Може. Да я купим, това е то.

— Какво ви кара да мислите, че ще направи хубаво впечатление в съда?

— Данните от миналото й. Винаги го е правила. Не забравяй, че е мляна в тази воденица. Не е дилетант, що се отнася до представленията на свидетелската скамейка.

Професионалистка е.

— А вие ще ѝ позволите да си разиграва коня?

— Ако искаш да се изразиш правилно, трябва да кажеш, че ще ѝ позволя да бъде купена от мен.

— Тогава тя ще помогне и на Мадъкс да хване повече пари?

— Преди да получи парите по съглашението, ще е необходимо да ни разкаже истината за Мадъкс.

— Това пък какво е?

— Трябва да приеме пред мен, че Мадъкс ѝ е телефонирал в 3:00 часа.

— Считате, че Мадъкс ще го отрича?

— Сигурен съм.

— Защо?

— Причините да мисля така са много. Например начина, по който се съюзяват срещу нас. Какъв глупак е Дънкън. Мисли, че като я привлече, печели съюзник. Всъщност несъзнателно се оставя да бъде ползуван от нея за маша. В нейните ръце той е тояга, която ще размахва над главите ни. Когато реши, че ни е изплашила достатъчно, ще изхвърли Мадъкс и Дънкън през борда и ще гледа да измъкне от нас колкото може повече.

— Кога ще договоряте с нея?

— Гранд Жури ще произнесе обвинението по убийството срещу Кент тази сутрин. Прокурорът ще направи искане за незабавно разглеждане на делото. Аз ще се съглася. Мадъкс и Дънкън ще засвидетелствуват куп глупости. След това ще пипна Мадъкс и ще го питам къде е бил и какво е вършил в 3:00 сутринта. Той ще затыпче на едно място и или не ще отговаря, или ще лъже. После ще измъкна мисис Кент навън и ще уредя с нея съглашението. Ще ѝ обясня, че ако мога да докажа телефонния разговор на Мадъкс, ще облекча до голяма степен затрудненията на Кент и той ще бъде в състояние да ѝ брой значително обезщетение. В следния момент Харис ще се изправи на свидетелския стол да изложи своята история за телефонния разговор, която ще потвърди и тя след него. Така ще изоблича Мадъкс като лъжец.

— Естествено тя ще трябва да се закълне, че гласът е бил

на Мадъкс, а всъщност тогава го е чула за първи път.

— Процедурно това е така, но на практика не е. Нужно ми е само да изправа Харис пред съда с неговия разказ, а след това и нея, и то като прокурорска свидетелка. Ще я попитам дали Мадъкс не ѝ е телефонирал в упоменатия час. Прокурорът ще възрази. Тогава ще променя въпроса: дали по това време не ѝ е телефонирал някой мъж, който да е заявил, че е Мадъкс. Вероятно ще получа ново възражение. Съдът може да го подкрепи, освен ако тя успее да свидетелствува, че е разпознала Мадъкс. Аз ще се правя на объркан, а след това внезапно ще я попитам: „Мадам, какво вършехте по времето, когато е било извършено убийството на сутринта на четирнадесети? Да сте държали или не телефон в ръката си ѝ да сте разговаряли с някого по междуградска линия?“ Тя ще отговори с неясно и колебливо „да“, а това ще бъде горе-долу всичко, което ще ми е необходимо за съда. Ще я освободя от свидетелското място. Прокурорът ще се бои да я разпитва. После ще им покажа фотостатичното копие на телефонната компания.

— Колко ще струва на Питър Кент това съглашение?

— Упълномощи ме да стигна до сто и петдесет хиляди, ако се наложи.

— Ще се стигне ли до този таван?

— Надявам се не, но тя е лакомия. Ще я повъртя малко, преди да ѝ предложи нещо.

— Ще вършите всичко чрез нейния адвокат?

— Да.

— По този начин няма ли да е по-скъпо?

— Да.

— Защо не договаряте направо с нея?

— Не би било етично.

— Както и да е, но не ми прави впечатление на жена, която е готова да заплати на адвокат равностойно за услугите, които е получила от него.

Мейсън бе готов да каже нещо, когато телефонът иззвъня. Дела го пое, послуша и, закрила микрофона, се обърна към шефа си.

— Мисис Дорис Съли Кент е в чакалнята. Иска да ви види и предава, че е освободила адвокатите си, така че сега няма кой да я представлява.

Мейсън подсвирна тихо.

— Е, какво ще правим? — попита секретарката.

Адвокатът кимна подчертано към чакалнята.

— Тази женичка е хитра. Ще трябва да я видим.

— Искате ли да записвам разговора?

— Да, чрез радиоуредбата. Иди в библиотеката и записвай всяка нейна дума. Между другото, Дела, виждала ли си я някога?

— Не.

— Добре. Направи така, че да можеш да ѝ хвърлиш един поглед, като влиза, но тя да не те види.

Дела кимна, грабна бележник и молив и се запъти към библиотеката. Мейсън включи радиоуредбата и разпореди:

— Кажете на мисис Кент, че мога да ѝ отделия точно пет минути — после запали цигара и се задълбочи в правната книга пред себе си. Когато Дорис Кент влезе в стаята, той се направи, че не я чу.

Тя се поизкашля. Мейсън повдигна глава.

— Добро утро — после направи с ръка бегло движение по посока към креслото и продължи да прелиства книгата.

Тя се поколеба за миг, след това пристъпи към бюрото и застана съвсем близко до него.

— Ако сте много зает, не ще ви безпокоя.

— Всичко е в ред — отговори той, без да вдига поглед. — Ей сега ще ви изслушам. Не ме прекъсвайте.

Тя продължаваше да стои съвсем близо до него.

— Дойдох като приятел — гласът ѝ трептеше прельстително в ниския регистър.

Мейсън въздъхна, бутна книгата настрана и ѝ посочи креслото.

— Идете ей там и седнете. Разкажете ми всичко и ми представете всички факти така, че да не става нужда да задавам много въпроси.

Тя се подвоуми за малко, а после с леко, изразяващо

недоволство присвиване на раменете седна, кръстоса крака и му се усмихна.

— Започвайте — подкани я той.

— Освободих адвокатата си.

— Издължихте ли му се?

— Има ли това някакво значение?

— Възможно е. По-специално ако той притежава някои ваши книжа.

— С него постигнахме пълно съгласие.

— Много добре. Какво друго?

— Искам да говоря с вас.

— Започвайте. Слушам ви.

— Ясно ли ви е било някога, мистър Мейсън, че аз държа дръжката на камшика?

— Не. Не ми е минавало през ум.

— Добре. Аз държа камшика.

Той посегна, като че ли да вземе отново книгата си, и тя започна да нарежда бързо като картечница.

— Знаете ли какво ще означава, ако се изправя на свидетелското място и се закълна, че Питър е вземал нож в ръка и е опитвал да ме убие; че той заявява, че е вършил всичко това насън, но че то е лъжа? Е добре, не искам да върша това. Искам да помогна на Питър. Но ако той ще иска да се бори с мен, аз също ще се боря.

— Продължавайте.

— Искам само да разберете, че защитавам себе си.

— Разбирам ви.

— И не мислете, че не съм в състояние да се защитавам.

— Разбирам също, че сте много кадърна за това.

— Добре. Искам да зная къде стоя аз?

— Сигурен съм, че не мога да ви отговоря.

— Не, можете. Вие сте адвокат на Питър. Познавам го достатъчно добре, за да зная, че когато се стигне до истинската битка, в която има и нокаут, и изхвърляне през въжетата, не го бива за нея. Нервната му система е прекалено слаба. Предпочита да се споразумее без такъв бой. И сега му се налага да се споразумява.

— Какво предпочитате, месечни вноски или плащане в брой наведнъж?

— Нито едно от двете. Искам Питър отново да ме приеме за съпруга. Искам да стоя до него в тези минути на ограждаща го враждебност. Искам да ми позволи да заема мястото си до него.

— Така, за да можете след няколко месеца, когато всичко премине, да започнете отново да искате още по-голяма сума за споразумяване и по-голям дял издръжка.

— Това е несправедливо, мистър Мейсън. Нямате право да ми говорите така. Нямам такива намерения. Искам да бъда съпруга на Питър.

— Знаейки — гласът на Мейсън бе саркастичен, — че той е влюбен и че иска да се жени, решавате да правите сърцераздирателни сцени, за да го държите прикачен за себе си. Може би той е съгласен да ви плати сега повече, за да откупи свободата си, какво ще кажете?

Бавно и драматично Дорис Кент извади копринена кърпичка. Клепачите ѝ запримигаха бързо и по ръбовете им преляха сълзи. Ъглите на устните ѝ затрептяха и с тих вик поднесе кърпичката до очите си. Раменете ѝ се залюляха в тихо ридание.

Мейсън я наблюдаваше безучастно с присвити очи.

— Колко за споразумение, изплатено веднага в брой? — запита той.

— Не желая п-п-пари.

— Тогава колко в месечни вноски?

— Не искам и м-м-месечни вноски. Искам П-п-пи-тър. Искам да му помогна. Ис-с-скам да св-в-видетелствувам, че той не е добре психически. Н-н-надя-вам се да го излекувам. Ако не успея, пак трябва да съм до него.

Лицето на Мейсън изрази възмущение. Скочи, приближи хлипачката фигура и посегна сякаш с удар да избие кърпичката ѝ, но както се бе изправил над нея, очите му внезапно блеснаха с нова мисъл. Постоя за миг с набръчкано чело, върна се при бюрото и незабелязано притисна бутона, с който повикваше секретарката си. Секунда по-късно, когато

учудената Дела отвори безшумно вратата, Мейсън раздвижи ръце над главата си, внушаващ слагане на шапка. След това направи жест около раменете си, имитиращ начина, по който се крепи яка на палто около шията.

Дела Стрийт се намръщи объркано, като се опитваше да схване какво ѝ се нарежда. Дорис Кент продължаваше да хълца в шепите си.

Мейсън се доближи до нея, потупа я със симпатия по рамото и каза:

— Е, мила моя. Не исках да бъда груб с вас. Може би ви разбрах погрешно. Вземете шапката и палтото си и елате отново.

Последните думи Мейсън отправи към Дела, като ѝ сигнализираше.

Дорис Кент учудено надникна през прътите си към него.

— Моята шапка и палто?!

— О, извинете! Исках да кажа, че е по-добре да дойдете тук отново, когато не сте така развълнувана.

Секретарката бе изчезнала безшумно.

— Вие бяхте така лош към мен — подсмърчаше мисис Кент в кърпичката си.

— Съжалявам — потупваше я Мейсън по гърба, — нервите ми са възбудени тази сутрин и сигурно съм бил несправедлив с вас.

Тя изтри сълзите си, почисти си носа, въздъхна еластично и прибра кърпичката в чантата. Очите и плуваха в несъмнено истински сълзи.

— Имате ли все още ключове от резиденцията на Питър Кент? — запита той сякаш между другото, със съвсем ежедневен тон.

— Разбира се, въпреки че не съм ги ползвала близо година. Защо?

— Нищо специално. Само така.

— Добре, това има ли някакво значение?

— Не е и необходимо да има. Какво ще бъде поведението ви към Мадъкс?

— Мадъкс?... Мадъкс?... — повдигна тя въпросително

вежди. — Не познавам такъв човек.

— Мадъкс, от Чикаго знаете Манифактурната компания Мадъкс.

— О! Да! То бе нещо, което моят адвокат разкри относно имуществото на съпруга ми. Осведоми ме, че Манифактурната компания Мадъкс притежава патенти на стойност за милиони и Питър съвсем съзнателно е прикривал това от мен, така че да не стане ясно в бракоразводното дело, започнато от мен, колко е богат. Всичко това сега обаче е минало.

— Но вие не познавате ли Мадъкс лично?

— Съвсем сигурно, не — зениците ѝ бяха разширени от изненада.

— Нито Дънкън, адвокатът му?

Тя поклати глава в отрицание, а, лицето ѝ изразяваше искрено недоумение.

— Струва ми се, че говорихте с Мадъкс по телефона?

— Какво!? Как изобщо сте си внушили тази мисъл?!

— Няма значение. Както желаете — сви той рамене.

— Не. Искам да зная. Аз наистина съм заинтригувана, мистър Мейсън, защото имам чувство, че някой ви заблуждава по отношение на мен. Може би затова и Питър мисли така за мен.

Вратата на библиотеката се отвори тихо. Дела Стрийт, облечена в кожено палто, с ръкавици, носеща голяма черна чанта и отлично прилягаща ѝ шапка, наклонена на една страна, повдигна въпросително веждите си към Мейсън. Той се поклонил леко, а тя направи колеблива крачка напред. Адвокатът се запъти живо към нея.

— Та това е мис Стрийт! Моя скъпа мис Стрийт!

Дорис Кент им отправи недоволен поглед.

— Но как се оказахте тук? Зает съм. Не биваше да бъда прекъсван. Не съм забравил уречената с вас среща... Аз...

Дела Стрийт се приближи припряно към него и му подаде ръка.

— Съжалявам, ако ви попречих, мистър Мейсън, но зная колко сте педантичен, що се отнася до точността. Някакво момиче в чакалнята ми каза да вляза в библиотеката и да

почакам, защото сте зает. Тъй като имах съвсем строго определен час и знаейки важността на работата, не можах да ѝ повярвам. И тъй, след като почаках няколко минути, отворих вратата. Толкова много съжалявам, мистър Мейсън!

— Случи се така, че други дела ми попречиха... — той спря и направи жест към Дорис Кент, която бавно се изправи.

— Боя се — каза Дела, като наблюдаваше внимателно лицето на шефа си, — че трябва да настоя все пак за определената среща, мистър Мейсън. Разполагам само с няколко минути. Спомнете си, казахте ми по телефона, че не ще чакам. Знам, че беше моя грешка да нахълтам така, но в края на краищата една определена среща е поето задължение.

Държанието на Мейсън бе това на човек, поставен в неудобно положение. Той се обърна към Дорис Кент.

— Много съжалявам, но спомнете си, обещах да ви отделя само няколко минути. Тази среща с мис Стрийт беше уговорена...

— Не се безпокойте — отвърна тя, като повдигна брадичката си, — ще дойда по-късно пак.

Мейсън улови погледа на Дела и кимна към Дорис Кент. Дела Стрийт се запъти към нея и каза:

— Сигурна съм, че ще ме извините, нали, скъпа моя, но имам на разположение много малко време.

— Няма нищо — засмя се грациозно мисис Кент. — Не се тревожете. Разбирам колко много е зает мистър Мейсън. След всичко, струва ми се, той разбира моето положение и...

— Как мога да ви намеря? — запита Мейсън.

— Отседнала съм в хотел Лафит. Ще бъда там още два-три дни.

Мейсън изрази внезапна изненада.

— Как? Та това е вашият хотел, не е ли така, мис Стрийт?

— Да. Там съм се настанила. Много е удобен — отвърна мило Дела.

Мейсън изпрати Дорис Кент до коридора.

— Толкова много съжалявам, че се случи така. Тя не трябваше наистина да нахълтва така в частния ми кабинет, но имаше уговорена среща. Богата жена е и е доста импулсивна.

— Разбирам ви отлично — подаде тя ръка, — след всичко това можем да бъдем приятели, нали? — очите ѝ бяха пълни с обещания.

Мейсън потупа ръката ѝ, обърна се и влезе в кабинета. В изражението на секретарката преливаше нетърпение.

— Обърках ли нещо, шефе?

— Напротив. Направи го като истинска дама. Точно както исках.

— Каква е голямата идея на това представление?

— Пригответи си вързоп от блестящи парцали и върви в хотел Латиф. Повърти се там, докато видим нашата приятелка, мисис Кент. Извини се още веднаж, задето си прекъснала разговора и с мен. По-късно си осъзнала, че не си имала право да нахлуваш така и че още не можеш да разбереш защо си постъпила по такъв неприличен начин. Повтори ѝ, че ме познаваш като човек, който държи много на точността и си счела, че някой от моите служещи е допуснал грешка; че си бързала ужасно много и, че чисто и просто ти се е налагало да ме видиш.

— Е, и после? Сигурна съм, шефе, не допускате, че тя изведнъж ще стане доверчива и ще ми разкаже нещо, което би увредило интересите и по делото? Още повече когато е наясно, че ви познавам и...

Той се засмя.

— Как беше името на момичето, изиграно от онзи професионален любовник?

Тя смръщи вежди и запита:

— Каква дяволия сте намислили пак, шефе?

— Спомняш си. Момичето, което ме молеше да се заема със случая ѝ. Беше хлътнало с пет хиляди долара.

— А, искате да кажете Мирна Дюшен?

— Да, същата. Къде е сега нейният приятел?

— В Палас хотел. Минава като Джордж Питчърд.

— Чудесно! Отиваш в хотел Лафит и си уреждаш сближаването с мисис Дорис Кент. Нека и Мирна Дюшен ти покаже този любовен пират. Предполагам, че е от този тип мъже, които карат женските сърца да се разтупкват.

— Допускам, че е тъкмо такъв — произнесе озадачена Дела. — Видях негова снимка. Изглежда положително като ответ на моминска молитва.

— Потруди се да се запознаеш и с него. Съчини му една историйка за лош късмет и че си изгубила парите си, но не бързай с нея, преди да те е потърсил в твоя хотел. Накарай го да те посещава, докато намериш благоприятен момент да му посочиш Дорис Кент. Представи я за страшно богата вдовица. Ако успееш да пробудиш интереса му, ще го представиш на Дорис Кент и...

Очите ѝ блеснаха с разбиране и тя продължи мисълта му:

— ...и нека видим по-нататък кой кого ще надхитри.

— Точно така — кимна усмихнат Мейсън.

ГЛАВА XVIII

Буквите, изписани върху фасадата на магазина, бяха сравнително нови. „ПЕЗЛИ — ЖЕЛЕЗАРСКИ СТОКИ“ гласяха те. Всичко останало в магазина бе старо. Върху прашната сива витрина беше направен опит да бъдат изложени нови неща върху стар фон. Комплект инструменти бяха наредени в геометрична форма върху зелено сукно, с цел да изпъкнат вещите, но те носеха непогрешими белези, че бяха излагани доста време и преди това.

Пери Мейсън влезе. Видимо нова електрически инсталация разпръскваше блестящи потоци върху рафтовете, но мрачните стени попиваха светлината и за окото оставаха само сиви петна.

Боб Пезли излезе с бодри крачки от малката кантора в задната част на магазина. Когато достигна обаче така близо, че да познае адвоката, стъпките му станаха явно колебливи, после се поизпъчи и отправи пресилена усмивка в знак на поздрав към посетителя.

— Как сте, мистър Мейсън? Наистина това е удоволствие за мен!

— Здравейте, Пезли! Хубаво кътче сте си уредили тук.

— Наистина ли мислите така? Радвам се, че ви харесва.

— От колко време сте тук?

— Не много отдавна. Успях да го получа евтино на публична продажба. Сега се мъча да се отърва от някои стари стоки. Имам намерение по-нататък или да се преместя, или да променя всичко изцяло.

— Да го дадете под наем?

— Да, и то при доста изгодни условия. Досега обаче все не мога да уредя нищо със съпритежателя. Всеки случай имам право да извършвам промени и подобрения за своя сметка.

— Ще започвате ли скоро?

— Веднага щом успея да се отърва от старата стока и събера пари.

— Е, и как върви?

— Добре. До около един месец ще уредя голяма разпродажба, но засега все още не зная с какво разполагам тук. Все още не е извършена истинската инвентаризация. Тук бе така тъмно, че, бога ми, не мога да си представя как клиентите са успявали дори да влязат. Монтирах ново осветление, но всичко някак си е все пак мрачно.

Пезли се огледа внимателно и понижи глас.

— Какво ще кажете за ножа?

— Отличен. Точно това, което исках.

Пезли тъпчеше плахо и неловко.

— Какво става с вас? — попита Мейсън.

Пезли поклати отрицателно глава.

— Виждал ли сте годеницата си, Хелън Уорингтън?

— Снощи. Защо? Нещо не е и ред ли? — той обаче не поглеждаше Мейсън.

— А да сте виждал мис Хамър наскоро?

— Не.

— А Харис?

Пезли се изчерви.

— Имате ли някакво особено основание да ме разпитвате за него?

— Просто така, питам.

— Не, не съм го виждал.

— Добре. Тогава кого сте виждал?

— Какво искате да подметнете?

Мейсън постави бащински ръка върху рамото на младия човек.

— Вижте какво, Пезли. Нещо не е в ред. Що е то?

Пезли се поколеба за миг, а след това произнесе глухо:

— Нищо — и после се дръпна небрежно, така че ръката на адвоката падна от рамото му. Маниерът му се измени.

— Струва ми се, че ме баламосвате — каза бавно Мейсън.

— Какво мислите по този въпрос, а?

Очите на Пезли пламнаха.

— По дяволите, абсолютно нищо. Пък и аз все още не зная за какво сте дошъл тук?

— Да сте говорил с някого за ножа? — попита небрежно Мейсън. Гласът му звучеше едва ли не весело.

— Я ми кажете за какво слухтите?

— Ей така. Искам да узная.

Пезли стоеше, безмълвен.

— Та, разговарял ли сте? — повтори Мейсън въпроса си.

— Не мога да ви отговоря.

— Защо пък да не можете?

— Понеже... понеже не мога.

— Хелън Уорингтън ли ви каза да мълчите?

Пезли не отронваше ни дума.

— Не правете такава мистерия от тези празни работи — засмя се Мейсън. — Сержант Хъкъм е посветен, така че не виждам смисъл да мълчите.

Лицето на младия човек изразяваше учудване, когато запита:

— Нима ви знаете?

— Какво, за сержанта ли?

— Да.

— Разбира се, знам. Той ми каза...

Мейсън извади табакера, отвори я и я поднесе на събеседника си. Двамата запушиха.

— Хъкъм е умен полицаи — подхвърли адвокатът. — Не изтърва нищо.

— Съгласен съм, не пропуска нищо.

— Как е разбрал за ножа? Каза ли ви?

— Не.

— Дадохте ли му писмени показания?

— Вижте какво, струва ми се, че не бива да разисквам този въпрос с вас.

— О, Хъкъм не би дал пет пари, ако ми кажете.

— Напротив. Счита, че тъкмо вие не трябва да знаете тези неща.

Мейсън повдигна учудено вежди.

— Защо? Не ми е ясно как би се осъществило това, щом като ги зная.

— Да, но той мисли, че не ги знаете.

Адвокатът прикри с ръка една прозявка.

— Глупости, Пезли. Ако питате мен, всичко е наред, но като не искате да говорите, не говорете.

— Ето какво, следвам само дадените ми инструкции.

Поставихте ме под подозрение, мистър Мейсън.

Лицето на Мейсън изрази истинско учудване.

— Аз, какво?!

— Поставихте ме под подозрение.

— Нищо подобно. Та вие имате право да продавате стоката си на всекиго!

— Сержантът не гледа на въпроса по същия начин.

— Сержантът да върви по дяволите — каза нехайно Мейсън. — Нека иде да се удави. Да не би да ви е съдружник в магазина?

— Не.

— Е, тогава какво ви безпокои?

— Той казва, че това вмъква и Хелън вътре.

— Той е лъжец — отбеляза развеселен Мейсън. — Никой не вмъква Хелън в нищо.

— Но аз ви дадох ножа, с който искахте да подмените...

— Да подменя!? Какво?!

— Ами как, другия нож.

Адвокатът поклати глава в знак на пълно отрицание с тържествен израз на лицето си.

— Та аз не съм имал намерение да подменям никакъв нож!

— За какво го искахте тогава?

— Само за да проведе един експеримент. За да го извърша, ми трябваше нож със същата големина и външен вид като този, с който бе убит Рийз.

— Какъв беше този експеримент?

Мейсън смукна бързо и дълбоко от цигарата си, сякаш бе готов в следващия миг да се впусне в подробни обяснения, но замълча, издиша дима и поклати бавно глава.

— Не. Мисля, че не би било правилно да ви казвам. Съвсем не ми се ще да се доверявам на сержант Хъкъм, а той сигурно ще ви разпита. За вас ще бъде много по-добре да му заявите, че не знаете нищо, отколкото че знаете, но сте се заклели да не издавате тайната. Сержантът понякога е малко по-невъздържан и може да сметне, че не искате да сътрудничите с него, и то специално ако си в тълпи, че не е изяснил все още защо сте ми продал ножа. Надявам се, Пезли, че не ви е тормозил много, а?

— Не, но ме раздразни и малко разтревожи.

— Разтревожил ви?

— Да. Подметна ми нещо, че стореното от мен можело да се окаже и углавно престъпление.

Мейсън се засмя искрено.

— Не допускайте полицейски сержант да ви учи на законност. За тези неща слушайте юриста. Никога няма да ви подведа да извършите беззаконие.

— Много добре. Снехте планина от раменете ми. Тревожех се не за себе си, а за Хелън.

— Забравете. Впрочем бих искал да получа малко повече от тия ножове.

— Малко повече!?

— Може би половин дузина. Бихте ли се свързал с производителя, за да ми ги доставите?

— Предполагам, че мога.

— Ще ви отнеме ли много време?

— Надявам се да ги намеря у някой търговец тук в града.

— Тогава тръгвайте — посъветва го Мейсън, като измъкна

сноп банкноти от джоба си и постави две по двадесет върху тезгяха. — Предполагам, че тези две ще покрият цената и някои допълнителни грижи, ако се появят.

— Ще изразходвам само толкова, колкото струват, но преди това се налага да поискам разрешение от сержант Хъкъм — измърмори бързешком Пезли.

— Да не би той да е нещо като ортак?

— Съвсем не е.

— Не виждам защо да не можете да продавате без разрешение от полицаия?

— Защото нареди да му съобщавам всичко, което кажете вие. В противен случай щял да бъде принуден да ми отвори доста грижи около този нож.

Мейсън се разсмя от сърце.

— Добре тогава. Действайте. Телефонирайте му и му кажете, че съм ви посетил и поръчал още половин дузина от същите ножове. Не му казвайте все пак какво съм говорил за него. Може да не му се понрави. Кажете му само, че пристигнах и поисках още ножове. Ако постъпите така, не ще ви се налага да му разказвате, че сме разисквали неговото посещение при вас. Особено момче е и това може да не му се хареса.

— Добре — съгласи се с готовност Пезли. — Ще постъпя точно така.

— Ако и аз го видя, не ще споменавам, че е ставало дума за него... Добре, а сега да си вървя. Надявам се, че не ви обезпокоих чак толкова?

— Дори никак, мистър Мейсън.

— И не ще бъде трудно да ми доставите тази половин дузина?

— Съвсем не.

Мейсън се сбогува. От аптеката на ъгъла позвъня в кантората си.

— Дела да е там?

— Не, мистър Мейсън, замина за хотела. Имам телефонния й номер.

— Дай ми го!

След като го записа, позвъни в хотел „Лафит“, попита за

мис Стрийт от стая 609 и след малко чу гласа й.

- Хъкъм идвал ли е в кантората, Дела?
- Не, защо?
- Напомпвал е Пезли относно ножа.
- Така ли? И какво му е казал Пезли?
- Изплюл камъчето.
- Но какво е разбрал сержантът преди това?
- Тъкмо това искам да разбера и аз.
- Една Хамър положително не би му казала!
- Така трябва да се допуска.
- Ще си навлечете ли с това някаква беля, шефе?
- Не зная, но взех контрамерки, като направих така, че цялата случка да изглежда съвсем объркана.
- По какъв начин?
- Като наредих да ми се достави още от същата стока. Как стоят нещата при теб?.
- Всичко върви чудесно.
- Срещна ли се вече с жената?
- Да. Имаме приятен разговор, едновременно интимен и официален. Нали знаете как — остри нокти под мека лапичка.
- Отлично! А срещна ли се и с мъжа?
- Не, но и то ще бъде скоро.
- Продължавай така. Ще ти се обадя, ако има нещо ново.

ГЛАВА XIX

Съдията Маркъм — познавач на човешката психология, с живи пронизателни очи — се настани зад махагоновата маса.

Съставът от съдебни заседатели бе заклет.

Хамилтън Бъргър — областният прокурор, дебеловрат, широкоплещест тежкоатлетичен тип — седеше в дебнеща поза, докато изучаваше Пери Мейсън, като по лицето му бе изписан изразът на ловец, догонващ жертвата си. До него седеше Сам Блейн, младият му помощник, висок и слаб, стараещ се да изглежда важен, като въртеше между пръстите си черния шнур, спускащ се от рамките на очилата му.

На противоположната маса, предназначена за защитата, Пери Мейсън седеше сам. Малко зад него с посивели, изпити черти Питър Кент кършеше непрестанно пръсти. Още по-назад Люсил Мейз наблюдаваше всичко с преценяващ поглед, като се опитваше от време на време да отправи ободрителна усмивка към Питър Кент, но усилията ѝ се превръщаха в патетичен неуспех.

Съдията Маркъм обяви:

— Позволете ми да поднеса своите благодарности еднакво и на прокурора, и на защитата за експедитивността в подбора на съда. Желаете ли да произнесете встъпителна реч, господин областен прокурор?

Областният прокурор Бъргър застана на малкия пиедестал, предназначен за говорещите, който отделяше дванадесетте любопитни съдебни заседатели от тази част на съдебната зала, запазена за защитата. Зад него претъпканата зала бе притихнала в напрегнато очакване.

— Джентълмени — започна Бъргър, — нямам намерение да се впускам в ораторствуване. Засега ще изложа накратко какво се надява да докаже обвинението. На тринадесети от настоящия месец обвиняемият Питър Кент е обитавал своята резиденция в Холивуд. Там са били, освен прислугата, още и Една Хамър — негова племенница, Филип Л. Рийз — негов доведен брат, Джон Дж. Дънкън — адвокат от Чикаго, Франк Б. Мадъкс — негов съдружник, Хелън Уорингтън — негова секретарка.

Надяваме се да докажем, че сутринта на четирнадесети т.м. обвиняемият е влязъл в стаята на Филип Л. Рийз и го убил, като го пробол с нож. Надяваме се да докажем, че Ф. Л. Рийз, без знанието на обвиняемия, е сменил стаята си с тази на Франк Б. Мадъкс; че между обвиняемия и Мадъкс са съществували вражески отношения; че обвиняемият е бил подбуждан от впечатления — независимо дали основателни или не — че Мадъкс го мами и иска да го изиграе в общите им сметки.

Доколкото можа да бъде установено, убитият е починал вследствие прободни рани от голям готварски нож, нанесени

му приблизително около 3:00 сутринта. Смъртта е настъпила незабавно. Надяваме се да докажем, че в 3:00 сутринта Питър Кент, държащ в ръка същия този нож, се е движил бос през пациента, отделящо крилото, където се намира неговата спалня, от тази на Франк М. Мадъкс, обитавала по това време от починалия Ф. Л. Рийз.

Надяваме се да докажем, че смъртоносното оръжие е било намерено по-късно под възглавницата в леглото на обвиняемия; че острието на ножа говори непогрешимо, че това оръжие е използвано при убийството.

Надяваме се да докажем, че след като бе арестуван, обвиняемият прие по собствена воля, че страда от сомнамбулизъм и че има всички основания да вярва, че когато се движи заспал, може мимо волята си да проявява известни престъпни склонности.

Джентълмени, след като бъде доказано, че убийството е извършено от обвиняемия, съдът ще ви посъветва да решите дали цялата тежест на доказателствата смекчава вината му или не. Що се отнася до обвинението, то ще докаже смъртта на Рийз; че тя се дължи на прободни рани, нанесени с голям кухненски нож; че този нож е бил във владение на обвиняемия около времето на убийството; че обвиняемият е бил забелязан фактически да напуска по времето на убийството крилото на къщата, където е била спалнята на убития. Надяваме се да докажем, че обвиняемият е предполагал, че Мадъкс е спял в леглото, заето от Рийз, и че обвиняемият има всички мотиви да желае смъртта на Мадъкс.

Както вие, джентълмени, подразбрахте от въпросите на защитника, когато бивахте подбирани за съдебни заседатели по това дело, защитата ще разчита — най-много отчасти — на теорията за сомнамбулство. Надяваме се да покажем, че и при друг прецедент — близо една година преди извършването на настоящото престъпление — обвиняемият е взел готварския нож и...

Пери Мейсън се надигна бавно от мястото си и се обърна към съдията.

— Ваша почит, възразявам срещу опита, който областният

прокурор прави в изказването си, да инкорпорира неща, станали една година преди извършването на това престъпление; протестирам против тенденцията му да внушава свои предвиждания относно това, как ще се проведе защитата, и правя предложение пред почитаемия съд да посъветва членовете си да не зачетат това негово изказване.

— Приведените от мен показания са съвсем уместни — възрази Бъргър, — защото сочат, че още отпреди обвиняемият е знаел, че го обладават престъпни наклонности по време на сомнамбулни пристъпи; че не е направил никакви усилия да обуздае тези наклонности, когато е осъзнал новите си прояви на сомнамбулство. Държа на тези свои аргументи, защото те се базират върху теорията за провеждане на защитата, очертана от самия защитник.

Съдията Маркъм почука с чукчето си и постанови:

— Не влиза в задълженията на обвинението да прави предвиждания по отношение начина за провеждане на защитата. Дали в аргументацията могат да се включат като показания инциденти преди извършване на престъплението, и то отделени от него посредством период от дванадесет месеца, е нещо, което ще бъде решено по времето, когато този въпрос възникне. За момента протестът на защитата е добре обоснован. Съдът ще се разпорежи тази част от встъпителната реч да се отхвърли, когато се представя на членовете му, и последните ще бъдат инструктирани да не зачетат това изказване. Необходимо е също да се изясни на съдебните заседатели, че встъпителната реч на прокурора има за задача да очертае какво очаква той да докаже и да изясни пред заседателите въпросите, които предстоят да се разискват. В никакъв случай изложението на прокурора не бива да се схваща като доказателство. Продължавайте, господин областен прокурор.

— Надяваме се да докажем — подхвана отново Хамилтън Бъргър — чрез самата племенница на обвиняемия, че преди извършване на престъплението, по-точно един ден по-рано, тя е намерила същото оръжие, с което по-късно е било извършено престъплението, под възглавницата на обвиняемия. Въз основа

на тези показания, джентълмени, и също въз основа на други показания, които могат да бъдат приведени в хода на делото, обвинението иска от вас признаване на Питър Б. Кент за виновен в предумишлено убийство.

Хамилтън Бъргър седна на мястото си, а съдията се обърна към Пери Мейсън.

— Искате ли да произнесете и вие встъпително слово, съветнико?

— Предпочитам да се въздържа до момента, когато ще започна да представям своето гледище по случая.

— Много добре. Обвинението да започне с първия си свидетел.

— Ще установя *corpus delicti**, позовавайки се на Франк Б. Мадъкс — обяви областният прокурор.

[* *corpus delicti* — състав на престъплението; вещественно доказателство. — Б. пр.]

Мадъкс пристъпи напред и бе заклет.

— Името ви е Франк Б. Мадъкс и живеете в Чикаго?

— Да.

— През нощта на тринадесети и сутринта на четирнадесети от настоящия месец бяхте ли в дома на обвиняемия?

— Да, бях.

— Знаете ли дали Филип Л. Рийз бе в роднински отношения с обвиняемия?

— Той беше негов доведен брат.

— Колко време преди тринадесети т.м. бяхте в дома на обвиняемия?

— Пристигнах на десети т.м.

— Сутринта на четирнадесети имахте ли възможност да видите Ф. Л. Рийз?

— Да, имах.

— Къде беше той?

— В спалнята си.

— Жив или мъртъв?

— Беше мъртъв и лежеше в леглото си по гръб, покрит с одеяло, вдигнато до брадата му. По одеялото имаше

порязвания на местата, през които ножът е прониквал в тялото на мистър Рийз. Одеялото бе пропито с кръв, а мистър Рийз беше мъртъв.

— Ще повикам този свидетел по-късно за по-нататъшни въпроси — съобщи Хамилтън Бъргър, — сега само исках да установя *corpus delicti* и моля за позволение този свидетел да бъде оттеглен временно.

— Много добре! — съгласи се съдията Маркъм.

— Вие имате ли някакви въпроси? — обърна се Бъргър към Мейсън.

— Да: Заявихте, че сте бил в къщата вечерта на тринадесети, мистър Мадъкс?

— Да.

— И сутринта на четирнадесети?

— Да.

— По кое време през сутринта на четирнадесети напуснахте за първи път резиденцията на Мистър Кент?

— Това съществено ли е? — се намеси Бъргър със смръщено чело.

— Мисля, че да — отговори спокойно Мейсън.

— А аз мисля, че не. Възраждам на основание, че това не е по същество и че не е правилен кръстосан разпит — изгърмя Бъргър.

Съдията Маркъм се поколеба за малко.

— Ще се опитам да коригирам въпроса — каза Пери Мейсън, — като го поставя така: кога за първи път напуснахте къщата през сутринта на четирнадесети, касаещо времето преди откриване на трупа?

— Този въпрос е съвсем явно в сферата на кръстосания разпит — отсъди Маркъм. — Отговаряйте!

— Не съм напускал къщата изобщо — отговори Мадъкс.

Мейсън повдигна въпросително вежди.

— Да сте напускали къщата около 3:00 сутринта?

— Не.

— Кога се прибрахте в стаята си предишната вечер?

— Бих казал, около 21:30.

— Веднага ли си легнахте?

— Не. Моят адвокат мистър Дънкън дойде с мен и имахме дълъг разговор.

— Кога станяхте сутринта на четиринадесети?

— Бях събуден от вас и д-р Келтън, когато нахлухте в стаята ми, докато се стараехте да откриете кой е бил убит.

— Предлагам — обърна се към съдията Мейсън — да се премахне тази последна част от отговора като собствено заключение на свидетеля.

— Да бъде премахната — разпореди съдията Маркъм. — Съдебните заседатели да не я зачитат.

— По кое време бе това? — продължи Мейсън.

— Струва ми, се около 8:00.

— И вие, мистър Мадъкс, искате членовете на съда да разберат, че сте бил непрекъснато в резиденцията през периода от времето, когато се оттеглихте в стаята си вечерта на тринадесети, до 8:00 сутринта на четиринадесети?

— Да, сър.

— Не сте ли ходили приблизително около 3:00 сутринта на четиринадесети до Пасифик Грейхаунд Стейдж Депо, за да проведете междуградски телефонен разговор с мисис Дорис Съли Кент в Санта Барбара?

Мадъкс стисна здраво устни и поклати отрицателно глава.

— Трябва да произнесете гласно отговора — каза секретарят на съда.

— Съвсем сигурно, не. — Мадъкс произнасяше всяка сричка отчетливо.

— Не сте ли? — Изненадата в гласа на Мейсън бе съвсем явна.

— Не, сър.

— Бяхте ли станал около 3:00 сутринта?

— Не съм бил дори буден по това време.

— Бяхте ли ангажиран в разговор с мистър Дънкън, вашия адвокат, по времето около 3:00 сутринта на четиринадесети?

— Не, сър. Абсолютно не.

— По някое време между полунощ на тринадесети и 5:00 сутринта на четиринадесети?

— Абсолютно не.

— Това е всичко — приключи Мейсън.

Хамилтън Бъргър призова чертожник, който представи планове от резиденцията на Кент, и те бяха приети като веществени доказателства без възражения. Съдебният медик определя времето за настъпване на смъртта между 2:30 и 3:30 сутринта на четиринадесети.

Детективът сержант Хъкъм зае свидетелското място и идентифицира готварския нож с окървавено острие, оцветено в зловещо ръждивочервено, като оръжието, което е било намерено под възглавницата в леглото на Кент. Пери Мейсън, който не бе подлагал на кръстосан разпит предишните прокурорски свидетели, сега пожела да разпита сержанта.

— Какво стана с калъфката на възглавницата и одеялото от леглото на Питър Кент? — постави той първия си въпрос.

— Не зная — гласеше отговорът на сержанта.

— Не знаете?!

— Е, беше ми казано, че са били пуснати в пералнята от домакинята на къщата.

— Не сте ги запазил?

— Не.

— Защо не ги представихте като веществени доказателства?

— Защото не мислех, че е нужно.

— Не е ли факт, че не е имало каквито и да било кървави петна по възглавницата и одеялото?

— Не мисля така. Струва ми се, че имаше такива петна, но не мога да си спомня.

Мейсън каза подигравателно:

— Ако е имало кървави петна по тези вещи, щяхте да ги сметете за неща от важно значение и да ги представите като веществени доказателства, не е ли така, сержанте?

— Възраждавам, поради това че въпросът се задава с цел да се породи спор — изрева Бъргър.

— А всъщност с цел за опресняване паметта на свидетеля — каза Мейсън. — Току-що той свидетелствува, че не си спомня дали е имало кръв по вещите.

— Да отговори на въпроса — отсъди председателят на

съда Маркъм.

— Не зная — призна Хъкъм, а след миг добави, — но вие трябва да знаете, мистър Мейсън. Вие бяхте този, който откри ножа.

Зрителите в съдебната зала се изкискаха.

— Да, аз зная — отвърна Пери Мейсън. — Искате ли да ви подсказжа?

Председателстващият Маркъм удари с чукчето.

— Така не може. Свидетелят трябва да бъде разпитван според процедурата. Стига вече подмятания между свидетеля и съветника.

— И — с обвинителен тон продължи Мейсън, като повиши глас — тъй като одеялото и калъфката на възглавницата бяха без каквито и да било петна от кръв и можеха следователно да послужат като доказателства, противни на теорията на обвинителя, вие се погрижихте да им осигурите пътя към пералнята, понеже имахте пълната власт да се разпореждате с цялото имение, и то преди защитата да има някакъв шанс да ги запази, така ли?

В следния миг с ръмжене Бъргър бе вече на крака, протестиращ.

— ...от любов към спора, несъществено, неоснователно, обидно, никакъв кръстосан разпит, некомпетентно, без всякаква връзка с материята.

Пери Мейсън се усмихваше едва забележимо.

— Свидетелят да отговаря! — отсеке съдията Маркъм. — Както вървят нещата, повдига се въпрос за предубеденост и заинтересуваност на свидетеля.

— Не — отговори Хъкъм, — не съм имал намерение да правя нищо с тях.

— Но сигурно сте внушил на домакинята, че не е зле да почисти стаята?

— Може би съм сторил това — нямаше и следа от напереността на Хъкъм.

— А също да оправи и леглото?

— Възможно е.

— Това — обяви Мейсън с триумфиращ поглед към съда —

е всичко!

— Повикайте Джон Дънкън — нареди Блейн, тъй като Бъргър се отпусна на стола и остави помощника си да процедира за известно време.

Дънкън пристъпи напред наперено и бе заклет.

— Името ви е Джон Дж. Дънкън. Адвокат от щата Илинойс сте и познавате обвиняемия Питър Кент?

— Да.

— Бил сте, предполагам, в дома му на тринадесети и сутринта на четирнадесети от настоящия месец?

— Така е. Бях ангажиран в делови разговор с мистър Кент и мистър Пери Мейсън, неговия адвокат. В срещата участваха също Хелън Уорингтън, секретарка на Питър Кент, и моят клиент Франк Б. Мадъкс. Струва ми се, присъствуваше също и някой си д-р Келтън.

— Вие кога се оттеглихте? Имам предвид в стаята си?

— Около 23:00. Имах разговор със своя клиент в стаята му, след като завършихме деловия разговор с другите.

— Виждахте ли мистър Кент по-късно същата вечер?

— Видях го рано сутринта на четирнадесети.

— В колко часа?

— Точно в 3:00 сутринта.

— Къде?

— На пациента.

— Можете ли да покажете върху плана, вещественото доказателство № 1 на обвинението, къде видяхте обвиняемия по това време?

Дънкън посочи мястото.

— И къде върху плана е означена вашата стая?

Дънкън показа.

— От стаята си можехте да видите ясно обвиняемия?

— Да, сър.

— Кога го видяхте най-напред?

— Бях събуден от плъзнала се по лицето ми сянка. Видях, че някой минава покрай прозореца. Станах, погледнах часовника и отидох до прозореца. Беше Питър Кент, обвиняемият по това дело, облечен само в нощница, вървящ по

пациото. В ръката си държеше нож. Достигна масичката за кафе под навеса, спря се за малко, после се обърна, премина пациото и изчезна през вратата на другия край.

— Под „вратата на другия край“ разбирате пункта, който соча сега върху плана, вещественно доказателство № 1 на обвинението, означен като „врата от северната страна на пациото“?

— Точно така.

— И приблизително къде стоеше тази масичка?

Дънкън означи с молив върху чертежа.

— Казахте, че сте погледнал часовника.

— Да.

— И колко беше часът?

— 3:00.

— Запалихте ли лампата, за да видите часовника?

— Не. Той беше със светещ циферблат и можех да виждам стрелките.

— Погледнахте часовника преди или след като забелязахте фигурата?

— Погледът ми падна върху него веднага щом седнах в леглото при ставането, отново, след като се завърнах при леглото.

— Тогава какво направихте, ако изобщо сте правил нещо?

— Бях много озадачен. Наметнах се с халата, отворих вратата към коридора, погледнах на две страни, не забелязах никого и реших, тъй като съм в чужд, и то вражески дом, че не е моя работа да се меся. Върнах се в леглото и вероятно съм заспал.

— Струва ми се — изправи се Мейсън, — ако почитаемият съд разреши, ние сме в правото си да извадим от отговора на свидетеля твърдението му, че се намирал във враждебен дом. Това е заключение на свидетеля и отговорът, доколкото отразява мотивите му, не отговаря на въпроса и търпи възражение.

— Да се извади от текста! — отсъди председателят Маркъм.

— Можете да проведете кръстосан разпит, мистър Мейсън

— покани го Блейн. — Може би се интересувате защо свидетелят е легнал да спи.

— Не така, мистър Блейн! — отправи му смръщен поглед съдията Маркъм.

— Да — отвърна приветствено Мейсън. — Точно този е въпросът ми. Мистър Дънкън, как се случи така, че бяхте способен да се върнете в леглото си и да заспите, след като сте станал свидетел на тази страхотна картина?

Дънкън се наведе войнствено напред.

— Бях твърде изморен. Цяла вечер бях слушал брътвежите ви.

Залата избухна в смях. Пазителят на реда в съда заудря с чукчето си. Председателят изчака да се възстанови редът и се обърна към свидетеля.

— Мистър Дънкън, вие сте юрист. Не е необходимо да бъдете обучаван как трябва да се държи свидетелят. Ще се въздържате от опити да предизвиквате смях или да прикачате към отговорите си коментарии, за които не е искано вашето мнение. Ще се въздържате и от влизане в пререкания със съветника.

Дънкън се поколеба за миг, а след това произнесе самоуверено.

— Да, ваша почит.

Съдията Маркъм изгледа свидетеля от упор, понечи да добави нещо към отправеното напомняне, но се облегна бавно в креслото си и кимна на Мейсън.

— Процедирайте, съветнико!

— Ако почитаемият съд разрешава — каза скромно Мейсън, — аз съм съвсем съгласен да приема отговора в неговия буквален смисъл. Не пледирам да се анулира никаква част от него. Бих искал да проведе кръстосан разпит точно върху това изказване.

— Чудесно! — одобри съдията Маркъм. — Можете да провеждате кръстосан разпит по този отговор толкова, колкото ви е необходимо, съветнико.

Мейсън се изправи. Погледът му бляскаше като стомана, когато го отправи към Дънкън.

— И така, вие бяхте толкова уморен да слушате цяла вечер моите приказки, че бяхте в състояние да се върнете към съня си, така ли?

— Това е, което казах.

— Разговаряхте с вашия клиент повече от час, след като и двамата се намерихте в стаята си?

— Да.

— Значи моите приказки не ви направиха толкова сънлив, та да не можете да стоите буден и да разисквате известни стратегически ходове и с клиентите си?

— Говорих с него.

— И си легнахте около 23:00?

— Да.

— И въпреки това приспивният ефект от моето дърдорене бе толкова голям, че ужасното видение на мъж, надянал само нощница, държащ голям кухненски нож в ръка и обикалящ на лунна светлина, не попречи на сладкия ви сън, така ли?

— Бях пробуден. Огледах коридора в двете посоки.

— И се върнахте да си доспите? — продължи да задълбава Мейсън.

— Върнах се да спя.

— И всичко това само в няколко минути? Толкова впечатления?

— В няколко минути.

— И току-що свидетелствувахте под клетва, че сте били в състояние да постъпите така само поради приспивния ефект на моя разговор?

— Знаете какво исках да кажа.

— Единственото значение, което зная за това, което сте искал да кажете, а то е единствено и за съдебните заседатели, е това, което казахте. Сега нека бъдем откровени пред съда. На нашата среща аз не говорих повече от няколко минути, не беше ли така?

— Не съм засичал времето ви.

— През повечето време моят разговор се състоеше в това, да казвам „не“ на вашите искания, нали?

— Мисля, че не е необходимо да навлизаме във всичко

това.

— Но когато заявявахте, че моите думи са ви изморили дотолкова, та не сте изпитал никакви затруднения да се върнете да спите, вие хиперболизирахте и по този начин изменяхте фактите, не е ли така?

— Върнах се да спя.

— Да, мистър Дънкън, истинското ви основание да се върнете към съня си е било това, че не сте видял по-специално нищо алармиращо във фигурата, когато сте я забелязал тогава, в онзи момент. Не е ли това истината?

— Човек, обикалящ с нож в ръка, е алармиращо обстоятелство за мен — тросна се Дънкън. — Не зная дали за вас това е тревожно или не.

— Точно така. Ако наистина бяхте видял готварски нож в ръката на лицето, което сте наблюдавал да се движи из пациото в 3:00 сутринта на четиринадесети, бихте бил достатъчно обезпокоен, за да се обадите на полицията или да вдигнете цялата къща на крак, не бихте ли?

— Не разбирам въпроса ви. Видях фигура, видях нож и се върнах да спя.

— Ще подходя по друг начин. Не е ли, факт, че не сте видял ясно готварски нож в ръката на фигурата?

— Не, видях го.

— Този, същия готварски нож? — Мейсън сочеше окървавеното оръжие, което бе прието като веществено доказателство.

— Него, същия! — сопна се Дънкън.

Мейсън не продумваше нищо, а го гледаше с насмешка. Дънкън затъпка на място, явно смутен от прибързания си отговор.

— Всеки случай нож, който изглеждаше много като този — допълни той.

Мейсън се върна назад до масата си, отвори чантата, извади пакет, обвит в кафява хартия, разви го и извади готварски нож с рогова дръжка.

— Ще ви връча този готварски нож и ще ви попитам дали не е същият нож, който сте видял в ръката на разхождащата се

на лунна светлина фигура?

— Не, не е той! — изрева диво Дънкън.

— Интересно? Как познахте, че не е той?

— Добре, мисля, че не е същият.

— Искате съдът да ви разбере, че можете да видите този нож достатъчно ясно, за да го идентифицирате?

— Не да го идентифицирам, но мога да представя общото му описание.

— И сте сигурен, че това не е същият нож?

— Мисля, че не е.

— Сигурен ли сте, че не е?

— Е, не бих бил сигурен от разстоянието, на което го видях.

— Тогава не можете да бъдете сигурен, че този нож, който бе приет като веществено доказателство № 2 на обвинението, е бил същият нож, за който твърдите, че сте видял в ръката на фигурата, можете ли?

— Е, не, не мога.

— Надявам се — отбеляза Мейсън, — че бих могъл да помоля уважаемия съд да утвърди този втори нож като веществено доказателство А на защитата за идентификация.

— Протестирам! — изрева Бъргър. — Този нож, ваша почит, по никакви пътища не може да се отнесе до случая. Това е просто трик, чрез който съветникът от защитата иска да замъгли резултата от разпита на свидетеля. Мога да докажа, че съветникът от защитата известно време след убийството се сдобил с този нож от железарския магазин на...

Мейсън се извърна свирепо към прокурора, но преди да успее да го прекъсне, съдията Маркъм избърза със своето постановление.

— Чакайте, чакайте, господин областен прокурор. Без значение е дали можете да докажете произхода на ножа. Този свидетел току-що претендираше, че фигурата, която видял на пациента, е държала нож и той счита веществено доказателство №2 на обвинението за същия този нож, че във всеки случай е бил нож, подобен на този по външен вид. От процедурна гледна точка е съвсем законно провеждащият

кръстосан разпит да представи друг нож и да постави на свидетеля въпрос, какъвто съветникът Мейсън зададе. Не направихте никакви възражения при повдигането на тези въпроси. Съветникът сега иска само ножът да бъде приет за идентификация, за да може подобният нож, за който свидетелят бе разпитван, също да се идентифицира. Това е съвсем правилно. Съдът ще приеме ножа за идентификация като веществено доказателство А на защитата.

Мейсън бързо се извърна с лице към свидетеля.

— Мистър Дънкън, истинското ви основание да се върнете в леглото си не се ли дължеше на факта, че в момента, когато видяхте фигурата, не сте осъзнавал, че има нож в ръката?

— Видях, че носеше нещо, което блестеше.

— Но не е ли факт, че тогава не го считяхте за нож, а подобна мисъл ви навести едва на другата сутрин, когато бе установено убийството? Не видяхте ли само бяла фигура, скитаща из пациото? Не си ли помислихте, че това е някой, ходещ насън, и не решихте ли, че не е ваша работа да се намесвате, а, е по-добре да се погрижите за сигурността си, като заключите вратата и легнете да спите?

— Не съм заявявал, че човекът ходеше насън.

— Но аз ви питам не бяха ли такива фактите?

— Не.

— И не е ли истина, че причината да се върнете към съня си се дължеше на липсата на нож и това, че не виждахте достатъчно ясно, та да разпознаете обекта?

— Не, не мисля така.

— Можете ли да се изразите по-точно, отколкото по този начин?

— Да. Видях нож.

— Добре. Човекът, значи, отиде до масичката за кафе?

— Да.

— Видяхте ли го да повдига като капак горната ѝ част?

— Да.

— И после видяхте фигурата да напуска масичката и през пациото да изчезва през вратата, която показахте?

— Да.

— След като напусна масичката, човекът продължаваше ли да носи нож?

— Защо, да... не зная... не мога да кажа.

— Бихте ли казал, че не носеше нож?

— Не мога да твърдя нито едното, нито другото.

— Тогавя възможно ли е фигурата да е оставила ножа в продълговатата ниша под таблата на масичката?

— Не мога да кажа.

— Сигурен ли сте, че човекът държеше нож, преди да дойде до масата?

— Възразявам поради това, че този въпрос бе поставян и на него бе отговаряно цяла дузина пъти! — надигна се Бъргър.

— Ще позволя да отговори и този път — отсече съдията Маркъм, като се понаклони напред и се втренчи твърдо в Дънкън.

— Да — гласеше отговорът на Дънкън, — имаше нож в ръката.

— Сигурен ли сте, че разпознахте фигурата? — запита Мейсън.

— Сигурен съм.

— Това беше обвиняемият?

— Той беше.

— Как бе облечен?

— Само по нощница.

— Бос ли беше?

— Да.

— Колко близо беше до вас, когато най-напред го видяхте ясно?

— Премина пред прозореца ми.

— И хвърли сянка върху лицето ви?

— Да.

— Но по това време не сте могъл да го видите отчетливо. Бил сте в леглото и сте се събудили от дълбок сън, така ли?

— Да.

— Колко далече от вас беше, когато го видяхте за първи път ясно?

— Не мога да ви отговоря точно.

— Можете ли да покажете на скицата?

— Да. Беше приблизително тук.

Мейсън отбеляза мястото с молив и се справи с мащаба.

— С други думи, на разстояние около тридесет и пет стъпки, да?

— Може би е било толкова, да.

— С гръб към вас ли бе фигурата?

— Да, струва ми се, така беше.

— И при това го разпознахте?

— Разпознах го.

— Схващате ли колко е важно да бъдете абсолютно правдоподобен в свидетелските си показания?

— Разбирам.

— Разбирате ли сериозността на съдебното дирене?

— Сигурно.

— И при все това се кълнете с готовност в истинността на вашето твърдение, че тази облечена само в нощница фигура, на тридесет и пет стъпки разстояние от вас, отдалечаваща се, обърната с гръб към вас, и то само при лунно осветление, беше обвиняемият?

— Кълна се.

— Когато сте станал, сте погледнал часовника?

— Да.

— И отново, когато се завърнахте при леглото?

— Така мисля, да.

— Колко беше часът в момента, когато станяхте?

— Точно 3:00.

— И колко, когато се върнахте до леглото?

— Защо, почти същото време. Не допускам да бяха минали повече от тридесет секунди.

— И видяхте ясно стрелките на часовника за втори път, тъкмо преди да легнете?

— Да.

— Всъщност не беше ли 00:15?

— Не.

— В предварителните си показания не казахте ли 00:15?!

— Може да съм казал.

— По това време представите и възпоминанията ви бяха по-живи и пресни отколкото сега, не е ли така?

— Не.

— Не бяха ли?

— Не.

— Трябва ли да разбирам твърдението ви в смисъл, че колкото времето ви отдалечава от дадено събитие, спомените ви за него стават по-живи и ясни?

— В случая е така, да.

— Защото когато научихте, че убийството най-вероятно е станало приблизително около 3:00, вие променихте в ума си положението на стрелките така, че да станете свидетелят звезда на делото и...

Председателят Маркъм удари с чукчето.

— Струва ми се, съветнико, че това за свидетеля звезда не бе нужно.

— Искам да покажа мотивите на свидетеля, ваша почит.

— Не е така — изкрещя Дънкън, — сега знам, че беше 3:00 сутринта. Няма никаква вероятност да е било 00:15.

— Вашето зрение добро ли е? — попита Мейсън.

— Много добро.

— И бе в същото състояние в утрото на четиринадесети?

— Положително.

— Служите си с очила, нали?

— С очила си служа от тридесет и пет години.

— И обикновено носехте очила през периода, който покрива вашите свидетелски показания?

— Да.

— Сложихте ли си очилата, когато станяхте да погледнете през прозореца?

— Не... Да, предполагам, че съм ги сложил. Мисля, че трябва да съм ги сложил.

— Защо ги сложихте?

— За да гледам през тях, разбира се.

Още веднаж залата бе готова да избухне в смях, но нещо в напрегнатия израз на Пери Мейсън го потисна, даже преди пазителят на реда да успее да прикани публиката към тишина.

— С други думи, когато се събудихте поради мародерското шетане около стаята ви в дълбоката мощ, първото нещо бе да поставите очилата си, за да виждате по-добре, така ли?

— Е, та какво нередно има в това?

— Нищо нередно, мистър Дънкън. Питам ви само дали беше така?

— Да, предполагам така.

— С други думи, знаехте, че без очила очите ще ви служат зле?

— Не съм казвал това.

— Не — усмихна се Мейсън, — не го казвате, но действията ви го казват по-ясно от думите. Сложихте очилата си, защото знаехте, че не ще можете да виждате без тях. Не, е ли вярно?

— Знаех, че биха ми помогнали да виждам.

— Знаехте, че не бихте могъл да видите без тях на малко по-голямо разстояние, нали?

— Добре, зрението ми е много по-добро с тях, отколкото без тях.

— И поставил очилата, зрението ви стана значително по-добро?

— О, да.

— Бихте ли казал перфектно?

— Бих казал, че стана нормално.

— Перфектно нормално?

— Ако държите да се изразя така, да.

— Тогава — и Мейсън насочи застрашително показалеца си в Дънкън — защо стана така, че непосредствено след разпита ви в службата на прокурора, където сте говорил за това, което сте видял, вие бяхте изпратен при окулист за нови, по-подходящи очила?

— Никой не го е съветвал — прогърмя Бъргър — да върши нещо подобно. Възмутен съм от подобна инсинуация!

— Защо сторихте това? — Мейсън полита отново Дънкън.

— Не казах, че съм го сторил.

— Вие не казвате — Мейсън удари с юмрук по масата, — но аз го казвам! Отговорете защо?

Дънкън се гърчеше неловко.

— Е, добре, защото исках, това е то.

— А защо искахте?

— Възнамерявах от известно време, но все нямах възможност. Бях страшно зает. Разбирате ли, аз съм много зает адвокат.

— О, тогава сте го отлагал от доста време?

— Да.

— Много сте зает, а?

— Да.

— От колко време сте така много зает?

— От години.

— И отлагахте ли постоянно подменянето на очилата през това време на заетост?

— През повечето време, да.

— Тогава сте отлагал от години, прав ли съм?

— Да... Не, не това исках да кажа...

— Няма значение какво сте искал да кажете. Важно е какви са фактите! Колко време отлагахте да се сдобие с нови очила?

— Не зная.

— Кога беше последният път, когато сте си преглеждал очите за подходящи очила, колко време преди четиринадесети т.м.?

— Не мога да кажа.

— Да речем, преди пет години?

— Не зная.

— Може би преди десет години?

— Мисля, не.

— А сега изведнъж първото нещо, което сторихте, след като дадохте показанията си пред прокурора относно видяното от вас, бе да се консултирате с очен лекар и да подмените очилата си. Вярно ли е?

— Това не беше първото, което сторих.

— Но бе едно от първите неща, нали?

— Не зная.

— Беше същата вечер, така ли?

— Да, същата.

— И успяхте точно същата вечер да намерите окулист в кабинета му?

— Да.

Усмивката на Пери Мейсън стана демонична.

— Намерихте го там, мистър Дънкън, защото предварително бяхте телефонирал и уговорил да ви чака. Не е ли вярно?

Дънкън се подвоуми за секунда и после каза:

— Не, аз не съм му телефонирал.

Мейсън сбърчи чело за миг, а после триумфално постави въпроса.

— Тогава кой му телефонира?

— Ваша почит — скочи от мястото си Блейн, — този въпрос търпи възражения като некомпетентен, нямащ отношение към делото и неоснователен. Какво значение има кой се е обадил на окулиста?

— Има голямо значение от гледна точка на отговорите, които свидетелят даваше по този въпрос — намеси се Мейсън. — Това е свидетел, който всъщност е юрист. Имам основание да се съмнявам в свидетелските му показания и се старая да ви покажа състоянието на зрението му по времето, за което свидетелствува. Свидателят прие, че се нуждае от очила; прие също, че очилата, с които си е служил, не са му били пригодни да вижда, и то от години. Имам основание също да ви покажа неговата предубеденост и заинтересованост, както пролича от уклончивите му отговори.

— Мисля — отсъди Маркъм, — че ще позволя свидетелят да отговори на въпроса. Кой телефонира на очния лекар, мистър Дънкън, ако ви е известно?

Дънкън се колебаеше.

— Хайде — подкани го Мейсън, — отговорете на въпроса! С глас, който едва се чуваше, Дънкън промълви:

— Мистър Блейн.

— Заместник-областният прокурор! — възкликна Мейсън. — Този, който току-що приключи гръмкия си протест, че въпросът ми бил некомпетентен, не касаел делото и

неоснователен?

Гръм от смях заля съда. Съдията Маркъм се поначумери, а после си позволи една полуусмивка.

— Не бива така, съветнико — произнесе той официално и като погледна часовника си, продължи: — Наближава времето да закрием днешното заседание. Струва ми се, днес понавлязохме доста в същността на делото. Съдът ще бъде закрит до утре. Съдът поверява охраната на членовете си на шерифа, който ще ги държи под своя опека и не ще позволява нито едно лице да ги доближава или да се обръща към тях; и той не ще се обръща към тях — изключение само за въпроси, които не засягат делото по какъвто и да е начин. Разглеждането на делото ще се поднови утре сутринта в 10:00.

ГЛАВА XX

Както крачеше из кабинета си дълбоко замислен, със смръщени вежди, Мейсън хвърли поглед към секретарката си. Косо падащата прикрита светлина не успяваше да заглади бръчките, покрили челото му.

— Проклятие, Дела! Нещата не искат да се подредят по местата си.

— Защо?

— Не мога да разбера докрай мисис Кент.

— Да нямате някаква вест от нея?

— Нито думица. Сигурна ли си, че Питчърд се срещна с нея?

— Абсолютно. Беше започнал да се насочва към мен, но ме захвърли като горещ картоф, когато му споменах за парите на Дорис Кент.

— Красавец ли е?

— Бих казала.

— Разтупка ли ти сърцето?

— Моето не, но е конте и изглежда като „Заповядайте в Холивуд“.

— Косата му?

— Чудесна, тъмнокафява, изкусно накъдрена, с отблясъци по нея. Очите отиват на косата му. Младежко лице, без нито една бръчка. Малки тънки мустачки. Носи дрехи като на модно ревю, а устните му са обаятелни, особено когато говори. Вижда се как отчетливо оформят всяка дума. Когато пък танцува, кара те да се чувствуваш като пеперуда.

— Изглежда, тя ще си падне по него?

— Ще падне е добре казано. Гледаше го така, та сърцето ѝ преливаше през очите ѝ.

— Как, дявол да го вземе, жените могат да докарат сърцето в очите си?

— Искате ли да ви покажа аз?

С една крачка той бе до нея. Очите ѝ обляха лицето му с нежна топлина.

— Само служебно ли да ви демонстрирам? — добави тя.

Тъкмо Мейсън повдигаше ръце към главата ни на вратата за коридора се чу леко похлопване. Той замръзна по средата на порива си. Почукването се повтори.

— Обзалагам се, че това е Дорис Съли Кент — прошепна Мейсън.

Дела Стрийт се плъзна към библиотеката.

— Предчувствувах, че ще се случи нещо — отбеляза тя вече на прага. — Да не забравите високоговорителя, шефе. Аз имам молив и бележник — и тя затвори леко вратата зад себе си.

В следния миг Мейсън отвори и насреща му се усмихна Дорис Кент.

— Знаех си, че тук бих ви намерила, мистър Мейсън.

— Влезте, моля.

Озовала се в стаята, тя му се усмихна още по-пленително и се разположи в креслото така, че русата ѝ коса да контрастира върху черната кожена облицовка на креслото.

— Работите здраво, мистър Мейсън, а?

— Работя.

— Съжалявам, че ви преча, но помислих, че ще ви интересува.

— Нали си имате адвокат?

— Не. Вече не.

— Е, и?

Тя започна да плъзга пръст по извивката на полата си на това място, където прилепваше плътно върху бедрото ѝ. Очите ѝ следваха движението на пръста и докато говореше, не ги повдигна нито веднаж.

— Премислих доста неща. Готова съм да приема, че започнах това дело в Санта Барбара, понеже знаех за намерението на Пит за нов брак. Сметнах, че не бива да наблюдавам безучастно как разпилява богатствата си по някаква търсачка на златен съпруг. Разбрах, че била медицинска сестра. Като си помисля само, Питър Кент да се ожени за медицинска сестра!

— Какво лошо има в това, че е медицинска сестра?

— Какво ли не, щом се отнася до Питър Кент. Та тя е трябвало сама да припечелва своята прехрана.

— Тъкмо това е най-достойното и хубаво нещо у нея. Уважавам жените, които се издържат със свой собствен труд.

— Това не е най-важно, не и това, че аз съм сноб. Важен е фактът, че тя тича подир парите на Питър Кент.

— Не съм съгласен с вас.

— Не е необходимо да спорим, нали така?

— Вие повдигнахте този въпрос.

— Е, опитвах се само да ви обясня защо промених намеренията си.

— Да разбирам ли, че сте преживяла промяна на чувствата си?

— Да.

— Защо?

— Внезапно разбрах, че дори Питър да е малко побъркан и иска да прахосва парите си, не би трябвало да му преча. Ако това ще го направи щастлив, искам да бъде щастлив.

— Е, и какво? — попита Мейсън скептично.

— Зная, че не ще ми повярвате — каза тя уморено. — Считате ме за пресметлива и продажна. Така ми се иска да сторя нещо, та да ви докажа, че не съм такава. Държа наистина много на вашето добро мнение, може би повече, отколкото

допускате, мистър Мейсън. Среещала съм много юристи, но нито един не е като вас така праволинеен, така енергичен и така... така грубо честен. И аз мога да видя, че не ви се нравя. Мъжете обикновено ме харесват. Толкова силно желая да стане така, че и на вас да се харесам.

Мейсън извади табакерата си и ѝ я поднесе. Тя взе цигара, повдигна изведнъж очи към него и се усмихна.

— Кажете „благодаря“, мистър Мейсън.

— Благодаря — произнесе той беззвучно. След това докосна с огъня на запалката си нейната цигара, запали своята и ѝ отправи изучаващ поглед през облак от дим.

— Е, и? — настоя той.

— Прокурорът иска да ме изправи на свидетелската скамейка.

— За да доказвате какво?

— Да докажа, че Питър се е опитвал да ме убие с готварския нож.

— Смята ли, че може да се опре на вашите свидетелски показания?

— Заяви ми, но нека си послужи с неговите думи: „Все някъде в хода на делото Мейсън ще ми отвори вратичка, та да мога да ползувам вашето свидетелствуване, за да го опровергая“.

— Нещо друго?

— Все още не сте никак любезен с мен и не ме улеснявате в сътрудничеството, което възнамерявам да ви предложа.

— Стига да знаех какво точно имате на ум, бих ви улеснил.

— Искам да помогна на Питър при получаване на развода.

— Защо?

— Мисля, че така ще е най-добре за него.

— И какво по-точно ще извършите?

— Смятам да прекратя заведеното от мен дело. Това ще развърже ръцете му. Окончателното решение е вече почти издадено и ако аз се оттегля, това ще даде на Питър пълна свобода, не е ли така?

Мейсън не отговори направо, а ѝ зададе въпрос:

— И колко очаквате да получите в отплата?

— Кое ви кара да мислите, че очаквам нещо?

— А нима не очаквате?

— Не съм продажна и не бих пожелала парите на Питър, но нямам никаква професия, никакви способности или дарования. Не умея дори машинопис или стенография.

— Колко искате? — подкани я Мейсън.

Някаква бърза емоция светна в погледа ѝ, но веднага замря.

— Колко бихте предложил вие, мистър Мейсън?

— Не мога да правя никакви предложения.

— Бихте могъл да внушите какво Питър би желал да плати, не можете ли?

— Не.

— Бих приела двеста хиляди долара в брой. Те ще ми дадат възможност да живея в стила, към който ме приучи Питър.

— Недейте следва тоя стил, не струва.

— Кое не струва?

— Да продължавате да живеете така.

— Опитвайте се да ме учите как трябва да живея? — пламна тя.

— Не — поклати глава той, — опитвам се да ви дам да разберете какво не бихте получила.

— Какво не бих получила?

— Двеста хиляди долара.

— Не мога да си представя — отвърна тя, като въртеше нервно кръгчета с пръст върху полата си — как бих могла да живея с по-малко?

— Е, добре. Сега получавате по хиляда и петстотин долара месечно. Представете си, че продължите да ги получавате. Това ще бъде много по-добро от единична сума. Ще имате постоянен месечен приход, ако ви се случи нещо.

— Колко време ще ги получавам?

— Докато сте жива, ако не решите, разбира се, да се омъжите отново.

— Не. Не искам по този начин да бъда функция от Питър. Бих предпочела да получа някаква малка компенсация и да

изчезна от живота му.

— Какво разбирате под „малка компенсация“?

— Двеста хиляди долара.

— Не — тежко поклати глава Мейсън, — не бих посъветвал клиента си да ви плати еднократна сума. Бяхте така задоволена през цялото време, че струва ми се, със сумата от хиляда и петстотин долара месечно наистина ще бъдете далеч по-добре, отколкото с големи пари в ръка.

— А ако намаля своите претенции?

— Колко?

— Представете си, предлагам най-малкото, което ми е необходимо. Сто хиляди долара?

Мейсън се прозина, прикри учтиво с пръсти прозявката си и поклати отрицателно глава.

— Много сте труден за договаряне, мистър Мейсън.

— Отлично. Ако мислите така, наемете адвокат и с него ще се разберем.

— Не желая да дяля с никого.

Мейсън сви рамене.

Дорис Кент хвърли изведнъж цигарата си на пода и скочи.

— Та направете някакво предложение! Не стойте така като гъба на пън. Мен ми предстои да върша много неща.

— Какви? — повдигна вежди Мейсън.

— Това не е ваша работа. Направете някакво предложение.

— За какво?

— За пълно ликвидиране на цялата работа.

— И вие ще изчезнете?

— Ще изчезна с готовност.

— Без да срещате и безпокоите повече Питър Кент?

— Да не го виждам никога може да се осъществи едва след шест месеца.

— Не. Изглежда, моят клиент е променил намеренията си относно новия брак. Вчера ми спомена колко хубава сте била. Откровено, струва ми се, това е възможно да доведе до сдобряване.

— Не искам сдобряване.

Мейсън сви рамене.

— Вижте какво, мистър Мейсън, прочетох в днешните вестници съобщенията за хода на делото.

— Е?

— Е, Мадъкс е бил разпитван относно телефонен разговор.

— Е, и?

— Представете си възможност да докажете, че той е лъгал?

— Това ще бъде много благоприятно.

— Добре, представяте ли си как заставам на свидетелската скамейка и заявявам, че съм била повикана от него по телефона? Колко би ви струвало това нещо?

— Нито цент. Не ще тръгна да купувам подготвени свидетелски показания.

— Представете си, че то е истина?

— А истина ли е?

— Не ще ви отговоря тъкмо сега.

— Все едно, когато ви изправят пред съда, ще отговаряте на въпросите.

— И ще отговарям, по дяволите, така, както на мен е угодно — изсъска тя, като пристъпи до бюрото и удари с юмрук. — Не се заблуждавайте, че ще ме уплашите, мистър Пери Мейсън.

— Не искате да кажете, че ще лъжесвидетелствувате, нали?

— Сигурно ще лъжесвидетелствувам! Повръща ми се вече от мъже. Лъжат жените от всички страни, а ако жената излъже, смятат я за измамница... Дайте ми петдесет хиляди!

Мейсън поклати глава в знак на отказ. Мисис Дорис Кент впи нокти в дланите си.

— Бих посъветвал своя клиент да ви даде двадесет и пет хиляди долара — каза бавно Мейсън, като наблюдаваше на всяка дума.

— Той ще ги плати, ако вие го посъветвате.

— Ще го посъветвам, ако кажете истината.

— Това пазарлък ли е?

Той кимна утвърдително.

— Да ви вземат дяволите! Мразя ви! Ако Пит не бе зад решетките, бих отишла при него и бих получила като нищо двеста хиляди, а даже и повече.

— Хайде, мразете ме — усмихна се Мейсън.

— Мразя ви, но ако някога затына в някаква каша, вие ще сте ми адвокат.

— Искате да кажете, че един ден можете да застреляте съпруга си?

Гневът в очите ѝ бавно угасна. Тя доближи креслото и кацна на облегалката му грациозно.

— Не се занасяйте. Изглеждам ли толкова глупава? Никога не ще убия гъската, която ми снася златни яйца.

— Добре, ще ви издействувам двадесет и петте хиляди долара.

— Кога?

— Утре сутринта чекът ще ви бъде връчен, преди да отидете на свидетелския стол, за да не се повдигат въпроси, че възнаграждението ви е зависело от свидетелските ви показания.

— Направете ги тридесет хиляди.

— Двадесет и пет! — Тонът му бе заканителен.

Тя въздъхна.

— А какво ще кажете за разговора си с Мадъкс?

— Искате да знаете цялата история?

— Да.

— Във връзка с мен влезе най-напред Дънкън. Представи ми се като адвокат на Мадъкс. Позвъни ми около 23:00 и изяви желание да се видят с мен. Предложи за място на срещата кантората на моя адвокат. После, в 3:00 сутринта, ми телефонира Мадъкс и аз му обясних, че вече сме се договорили с адвоката му.

— Състоя ли се срещата ви?

— Да.

— Какво ви предложиха?

— Смятаха ме за будала. Искаха да им подпиша договор, че те ще ми помогнат да докажа невменяемостта на Питър, а аз се задължавам след това да прехвърля на Мадъкс всичките

права на Питър в Манифактурната компания Мадъкс. Освен това след като поема в ръцете си цялото имущество на мъжа си, да им броя сто хиляди долара.

— Какво им отговорихте?

— Казах им, че трябва да си помисля.

— Казахте ли им колко време ви е необходимо за обмисляне?

— Не.

— Опитаха ли да ви принудят да бързате?

— Разбира се.

— Можете ли да ми кажете кога точно ви телефонира Дънкън?

— Не. Беше някъде около 23:00, между 22:00 и 23:00.

— А точно кога позвъни Мадъкс?

— Беше 3:00 сутринта. Погледнах часовника. Това просто ме подлуди, да ме събудят по това време! Не можах да заспя.

Мейсън взе написан на машина лист и попита:

— В отговор на позвъняването на Мадъкс казахте ли приблизително следното? — и той зачете бавно от листа: — „Ало... да, тук е мисис Кент... Да. Мисис Дорис Съли Кент от Санта Барбара... Моля, повторете името... Мадъкс? Не мога да разбера защо звъните по това време... Защо? Струва ми се, всичко бе уговорено... Вашият адвокат беше уговорил срещата и аз ще бъда там според уговорката... Можете да влезете във връзка с мистър Сам Хийтли от фирмата Хийтли и Хийтли, ако ви е необходима повече информация. Лека нощ!“

— А! — учуди се тя. — Точно такива трябва да са били думите ми! Как узнахте?!

Мейсън поклати глава и продължи да пита.

— Какво направихте после?

— В продължение на един час се мъчих да заспя, но като не успях, качих се в колата и потеглих за Лос Анжелос.

— Къде беше колата ви?

— Случи се така, че я бях оставила при един съсед, половин блок по-долу.

— Правихте ли опити да се измъкнете незабелязано?

— Съзнателно не. Наистина имаше един, когото забелязах

по-преди да виси пред къщата. Помислих, Питър е решил да постави детектив, което би било глупаво, защото не бих допуснала да оставя следа подир себе си. По-преди също са ми поставяни детективи.

— Опитайте ли да се изплъзнете, значи?

— Е, не излязох със съпровод на духов оркестър.

— През задната врата ли минахте?

— Да.

— И по циментираната пътека?

— Не, по тревистата ивица край нея.

— Така че стъпките ви да не предизвикват шум?

— Да.

— И не бяхте проследена по пътя си до Лос Анжелос?

— Не, но в хола на зданието, където е кантората на моя адвокат, видях човек, който ми заприлича на детектив.

Поизплаших се малко. Предупредих адвоката да бъде бдителен и да уреди нещата така, че Мадъкс и Дънкън да не напуснат кантората по-рано от час след мен.

— Още един въпрос. Къде бяхте на тринадесети?

— Денят преди убийството?

— Да.

— В Лос Анжелос.

— И какво вършихте?

— Ходих по покупки и се консултирах с адвокатите си.

— Нещо друго?

Тя помисли малко, а после се засмя.

— Видях Пит на улицата и го проследих за кратко време.

— Защо?

— Не знам, просто любопитство, предполагам. Последвах го до тук и разбрах, че се консултира с вас. Бях освободила адвокатите си от Санта Барбара и когато видях Пит да влиза при вас, разбрах, че всичко ще се започне наново. Това ме накара да потърся съветите на Хийтли.

— Докъде проследихте Кент?

— Докато тръгна за Холивуд. По едно време мислех да го спра и да се договорим. Така ми се иска да бях сторила това!

— Нищо, така е по-добре. Понеже Хийтли и Хийтли са ви

представлявали, трябва да ги помолите да ви изготвят и подпишат декларация, че прекратяват делото срещу Питър Кент. Пригответе документа и ще ви връча двадесет и петте хиляди долара.

— Това е наред. Накарах адвокатите си да свършат тази работа още преди два дни и сега документът е у мен.

Как ги убедихте да сторят това?

— Необходимо ли е да се впускаме толкова далеч?

— Искам да имам пълна представа за положението.

— Всичко се уреди много просто — усмихна се тя. — Казах им, че съм направила някои лъжливи твърдения в жалбата си, и ги попитах наемат ли се да продължават делото при тази обстановка. Съобщих им също, че съм споделила някои твърде опасни неща с една много привлекателна жена, която после се оказала детектив. Така противната страна е открила лъжата ми. Естествено те проявиха такава готовност да се отърват от мен, че ме помолиха да не стъпвам повече в кантората им. Платих петстотин долара, за да ми изготвят нужните документи, и по този начин си измиха ръцете напълно.

— Винаги ли събирате така двата края в средата? — засмя се Мейсън.

— Точно така. Привлекателна съм. Никога не съм се омъжвала по любов, поне за типове, които досега съм имала за съпрузи. Те бяха все избръмчали старци с купища пари... Ако се омъжа отново някога, ще бъде по любов. Омръзна ми да копая злато.

— Намислила сте да се омъжвате?

— Не. Разбира се, не!

— Много добре. Утре сутринта ще получа вашите пари.

Той я съпроводи до вратата. Вече в коридора тя се обърна към него.

— Не ще разкажете на Хийтли и Хийтли за номера, който им изиграх, нали?

— Не е моя работа. Единственото, което искам, е да получа документите надлежно оформени и ще получите своите двадесет и пет хиляди. Също така ще бъдете призована за свидетел на защитата.

— Чудесно.

— И не допускайте грешка да изменяте вашата история, когато застанете на свидетелската скамейка.

— Не се безпокойте. Познавам достатъчно добре мъжете, за да схвана кога не му е времето да подлагам пръст под съскащия трион. Ще играя честно с вас, мистър Мейсън.

Той кимна, усмихна се и затвори вратата.

Дела Стрийт изхвъркна от библиотеката с бележник и молив в ръка.

— Дяволски хитра изнудвачка — възкликна тя. — Да ѝ оскубеш косата. Каква долна мошеница!

— Всеки, който успее да подхлъзне така Хийтли и Хийтли, е длъжен да бъде такъв. Това е пример за рязане на диамант с диамант. Те се надяваха да я оскубят като гъска, но тя ги зашлеви през лицето.

— Противно ми е да гледам как ѝ броите двадесет и пет хиляди.

— Не се тревожи. Твоят приятел Джордж Питчърд ще се облагодетелствува от по-голямата им част, а той се нуждае от пари, за да се издължи на Мирна Дюшен. Можеш да я намериш по телефона и да ѝ напомниш, че точно сега е времето да навести Питчърд в хотела му и го заплаши с арест, ако до утре сутринта не върне ограбеното от нея.

— И с истинско удоволствие ще направя, както ми казахте — отвърна Дела Стрийт, като посягаше към телефона.

ГЛАВА ХХІ

Председателстващият Маркъм, разположен в креслото си зад съдийската маса, хвърли поглед към съда.

— Налице ли са всички съдебни заседатели, джентълмени? Доведен ли е и обвиняемият в съда?

— Налице са — отвърна Мейсън.

— Обвинението е също налице — обяви Хамилтън Бъргър.

— Струва ми се, на свидетелския стол бе мистър Дънкън за по-нататъшен кръстосан разпит — напомни Маркъм. — Елате,

мистър Дънкън.

Като се перчеше, Дънкън пристъпи до свидетелската скамейка.

— Мисля, че остава само още един пункт за изясняване — започна Мейсън, когато свидетелят зае мястото си. — Вярвам, мистър Дънкън, заявихте, че сте имал разговор с вашия клиент до около 23:00 и след това сте легнал?

— Да, около 23:00.

— Тогава бил сте в спалнята на мистър Мадъкс приблизително до 23:00?

— Да.

— Отидохте при него непосредствено след приключване на деловите разговори, както свидетелствувахте вчера?

— Да.

— И останахте там през цялото упоменато време?

— Да.

— Сигурен ли сте, че не сте напускал имението?

— Не, аз... — гласът му заглъхна в мълчание.

— Хайде! — подкани го Мейсън.

— Не виждам смисъл на това... — Дънкън бързо се извърна и отправи питащ поглед към прокурора.

Блейн скочи на крака и запротестира.

— Възразявам, ваша почит! Това е некомпетентен и незасягащ делото въпрос. Това всъщност не е кръстосан разпит.

— Възражението се отхвърля! — отсече Маркъм.

— Като помисля добре — отговори Дънкън, — всъщност да, излизах за малко.

— Мистър Мадъкс придружаваше ли ви?

— Да.

— Къде ходихте?

— Бяхме до една аптека няколко блока по-надолу.

— Колко време престояхте там?

— Около десет минути.

— И какво правихте през тези десет минути?

— Протестирам срещу този въпрос като некомпетентен, незасягащ същността и нереален кръстосан разпит — възрази

Бъргър. — Директният разпит на свидетеля уточняваше времето и часа, в който си е легнал. Свидетелят фиксира времето чрез засвидетелствуване какво е правил тази вечер. Когато защитникът доказва, че е излязъл, няма никакво значение къде е ходил и какво е вършил. Въпросът засяга само това, колко време е отсъствувал от къщата.

— Мисля, че ще подкрепя възражението — обяви председателят Маркъм.

— Водихте ли телефонен разговор? — запитва Мейсън.

— Същото възражение! — протестира Бъргър.

— Същото решение! — оповести Маркъм.

— Не е ли вярно, че точно в 23:00 сте водил междуградски телефонен разговор с мисис Дорис Съли Кент и следователно не е било възможно да бъдете в резиденцията на Питър Кент?

— Същите възражения! — прогърмя Бъргър.

— Ако съветникът измени въпроса така, че свидетелят да бъде запитан дали не е водил телефонен разговор от някое друго място по времето, за което свидетелят твърдеше, че е бил в къщата, ще допусна въпроса — постанови председателят, — но, струва ми се, за да е уместен и по същество кръстосаният разпит, не бива да включва въпроса за името на лицето, с което е воден телефонният разговор.

— Много добре — съгласи се Мейсън, — не проведохте ли точно в 23:00 междуградски телефонен разговор от казаната аптека, мистър Дънкън?

— Беше преди 23:00. Пет минути преди 23:00. В 23:00 бяхме вече обратно в резиденцията.

— Това е всичко — засмя се Мейсън.

Бъргър и Блейн проведоха шепнешком кратък разговор, след което областният прокурор обяви:

— Нямаме към свидетеля други въпроси, ваша почит. Следващият ни свидетел е Една Хамър. Предполагам, че съдът е наясно, че тя е враждебен свидетел, тъй като е племенница на обвиняемия. Може би ще ми се налага да я разпитам чрез водещи въпроси...

— Ще мислим как да минем по този мост, когато стигнем до него — прекъсна го съдията Маркъм. — Мис Хамър, заемете

мястото.

Една Хамър пристъпи напред, бе заклета и седна на свидетелския стол. Лицето ѝ беше бледо и измъчено.

— Името ви е Една Хамър — започна Бъргър. —

Племенница сте на обвиняемия и живеете с него в къщата му на 3824 Лейквю Терас, Холивуд?

— Да, сър.

— И бяхте там през нощта на тринадесети и сутринта на четирнадесети от настоящия месец?

— Да, сър.

— Познавате ли по външен вид известен готварски нож, който е бил държан обикновено в най-горното чекмедже от кухненския шкаф?

— Да, сър.

— Видяхте ли този нож сутринта на тринадесети?

Тя наведе очи, захапа устната си и не каза нищо.

— Отговорете на въпроса! — нареди съдията Маркъм.

— Видях нож, който приличаше на него.

— Къде беше този нож?

— Възразявам — каза Мейсън, — въпросът не е по същество и е некомпетентен.

— Възнамеряваме да докажем, ваша почит — обясни Бъргър, — че ножът е бил във владение на обвиняемия.

— При това основание възражението се отхвърля — отсъди Маркъм.

— Отговорете на въпроса! — настоя Бъргър.

— Кухненски нож, подобен на този, който обикновено се намира в горното чекмедже на бюфета, видях в спалнята на вуйчо си под възглавницата му.

— Това беше сутринта на тринадесети?

— Да.

— Какво направихте с ножа?

— Върнах го обратно на мястото му в бюфета.

— Споменахте ли на вуйчо си за ножа?

— Не.

— Взехте ли някакви мерки този нож да не попадне отново у вуйчо ви, след като го бяхте поставила на мястото му?

— Заключение чекмеджето вечерта на тринадесети.

— И кога видяхте след това отново ножа?

— Не зная.

— Не знаете?!

— Видях кухненски нож, но не съм сигурна дали беше този същият.

— Обръщам вниманието ви върху ножа, обозначен като веществено доказателство № 2 на обвинението. Видяхте ли този нож сутринта на четирнадесети?

— Да... предполагам.

— Къде?

— Под възглавницата на леглото във вуйчовата ми стая.

— И беше приблизително в същото състояние, що се отнася до петната по острието му?

— Да.

— Е, добре, когато го заключвахте вечерта на тринадесети, ножът беше ли вътре в чекмеджето?

— Не зная.

— Защо не знаете?

— Защото не отворих чекмеджето, преди да заключа.

— Кой бе с вас по това време?

— Възражявам — протестирам Мейсън. — Некомпетентно, не по същество.

— Възражението се отхвърля! — отсече председателят.

— Мистър Мейсън — отговори тя на въпроса.

— Имате предвид Пери Мейсън, адвоката, който седи тук в съдебната зала?

— Да, сър.

— Различен ли е по външен вид и форма този нож, веществено доказателство № 2 на обвинението, от ножа, който поставихте в чекмеджето на тринадесети сутринта?

— Не, изглежда. Подобен е на ножа, който прибрах в чекмеджето тогава.

— Когато сте давала показания пред служебното лице на четирнадесети сутринта, сте заявила, че ножът е бил същият, така ли?

Председателят Маркъм погледна към Пери Мейсън,

очевидно очакващ протест от негова страна, но адвокатът бе неподвижен, внимателно съсредоточен.

— Да. Предполагам, така беше.

— Сега приемате само, че той е подобен на ножа, който намерихте под вуйчовата си възглавница на тринадесети сутринта и поставихте в чекмеджето. Можете ли да обясните противоречието в тези два отговора?

— Само това, че когато помислих върху същността на въпроса, стигнах до заключение, че много ножове могат да изглеждат еднакви.

— И доколкото знаете, този нож, вещественно доказателство №2 на обвинението, е същият, който намерихте под възглавницата на обвиняемия сутринта на тринадесети и го поставихте в чекмеджето, така ли е, мис Хамър?

— По външен вид е подобен на този нож.

— Кръстосан разпит! — извести триумфално Хамилтън Бъргър.

Мейсън започна въпросите си с успокояващ тон.

— Как се случи, та вие разкрихте кухненския нож под възглавницата на вуйчо си сутринта на тринадесети, мис Хамър?

— Аз... аз... тревожех се за вуйчо.

— С други думи, имала сте основания да предполагате, че предишната нощ той е бродил насън, така ли?

— Да.

— И вашата тревога относно сомнамбулизма му се дължеше на факта, че приближава периодът на пълнолуние ли?

— Да — промълви тихо тя.

— Откъде знаете, мис Хамър, че сомнамбулите са по-склонни към активност по време на пълнолуние?

— Чела съм за тези неща.

— В някаква книга?

— Да.

— Медицинска?

— Да.

— Откъде взехте тази книга?

— Поръчах я от издателството.

— Бяхте ли изучавала книгата, преди да заключите чекмеджето на бюфета?

— Да, сър.

— За колко дълъг период от време?

— Три седмици или може би месец.

— Сега, като насочвам вниманието ви към този нож, вещественно доказателство А на защитата, искам да ви попитам дали сте го виждала някога преди?

— Да, сър.

— Поставихте ли този нож в чекмеджето на бюфета на следващия ден от убийството, както ви бях инструктирал самият аз?

Хамилтън Бъргър скочи, понечи да протестира, а после бавно седна.

— Да, сър — гласеше отговорът на свидетелката.

— Казах ви, доколкото си спомням — и Мейсън се усмихна към прокурора, — че искам да подставите ножа в чекмеджето, така че на следния ден да бъде разкрит от сержант Хъкъм; че искам да объркам резултатите от следствието, та да стане трудно за прокурора да намери свидетели, които да идентифицират смъртоносното оръжие с ножа, който е бил в чекмеджето. Така ли беше?

Областният прокурор Бъргър примигваше така удивен, сякаш не се доверяваше на сетивата си. Съдията Маркъм се наведе напред, поиска да каже нещо, замълча и впери с почуда широко отворените си очи в Мейсън.

— Ваша почит — скочи на крака Блейн, — струва ми се, съветникът трябва да бъде предупреден, че ако отговорът на този въпрос е положителен, прокурорският състав няма да се задоволи само с простата му регистрация, а ще предприеме стъпки да покаже, че подобна непрофесионална етика е...

Хамилтън Бъргър бе докопал полата на сакото му и го бе дръпнал силно върху стола.

— Отговорите на въпроса, Една — каза Мейсън, без да обръща внимание на коментара на Блейн.

— Да, сър — гласеше отговорът ѝ.

— И ножът, който ви дадох тогава, е този, който

предложих да бъде приет като веществено доказателство А на защитата за идентификация?

— Да, сър. Струва ми се, че е същият.

Гласът на Една Хамър бе тих и силно разтревожен. Очите ѝ издаваха вътрешния смут, който я бе обхванал.

— И вие заключихте в чекмеджето този нож, веществено доказателство А на защитата?

— Да.

— Но той не бе там, когато отворихте чекмеджето на следната сутрин?

— Нямаше го, сър.

— И така вие бяхте разбрала, Една — Мейсън заговори мило почти като в разговор — че от около шест седмици или два месеца ходите насън?

Двамата прокурори бяха заети в усърден шепот помежду си и въпросът се плъзна покрай ушите им. Една Хамър, зашеметена от наглия начин, по който Мейсън направи публична конспирацията им, загуби контрола си за самосъхранение и отговори механично:

— Да, сър.

Съдията Маркъм бе този, който мигновено схвана значението на въпроса и отговора. Той се наклони напред и се втренчи в свидетелката.

— Какво отговорихте?

— Да, сър — повтори тя и след това, осъзнала внезапно какво бе казала, — о, не... не исках да кажа това... не исках.

— А какво искахте да кажете, Една? — попита Мейсън.

— Какво е това? Какво е това? — крещеше Бъргър изправен. — Протестирам! Това не е кръстосан разпит!

— Въпросът, отнасящ се до нейния сомнамбулизъм, бе вече отправен и му бе даден отговор — обясни Мейсън. — Сега и давам възможност да обясни какво искаше да каже с отговора си.

— А аз възразявам.

— Много добре, ваша почит — обърна се Мейсън към председателя, — ще оттегля въпроса си.

Първият отговор говори сам по себе си.

Видимо объркан, Бъргър седна бавно на мястото си.

— Ползувахте ли често — отпрати много мило думите си Мейсън — това място под масичката за кафе, за да скривате разни предмети от време на време, Една?

— Да, сър.

— И така, когато заключихте чекмеджето на тринадесети вечерта и отидохте да спите с обзелата съзнанието ви мисъл, че мистър Кент може да се добере до ножа в сомнамбулството си, вие по-късно станяхте насън и, недоверяваща се на ключалката да опази ножа, го взехте от чекмеджето и го поставихте под масичката за кафе точно в 00:15, нали така?

— Възразявам! — закрещя Бъргър. — Това няма нищо общо с кръстосания разпит. Това е оспоримо. Това е крайно неправилно и няма никаква юридическа основа!

— Има — започна да убеждава съда Мейсън. — Мис Хамър свидетелствува, че е заключила чекмеджето; че е видяла ножа на тринадесети сутринта, а после и на четиринадесети сутринта. Имам право на кръстосан разпит, чрез който да докажа, че тя трябва да го е видяла и по-рано на четиринадесети сутринта, т.е. когато го е изваждала от чекмеджето.

— Но — възпротиви се Бъргър, — ако тя е сторила това в сомнамбулно състояние, не би знаела нищо за своите деяния.

— В такъв случай — отвърна Мейсън тя може да отговори на въпроса, като заяви: „Не зная“.

— Възражението се отхвърля! — кимна съдията Маркъм.

— Не зная! — Гласът на Една звучеше като стон.

Мейсън махна с ръка в знак, че е свършил, и произнесе:

— Това е всичко.

Хамилтън Бъргър размени поглед с Блейн и те отново зашепнаха.

— Допълнителни въпроси по директния разпит? — запита Маркъм.

— Ако може за момент да имаме снизхождението на съда — каза Бъргър, — целият случай взе някак много странен обрат.

Блейн все още шепнеше възбуден, но Бъргър поклати

глава.

— Много добре — реши накрая Бъргър. — Ще отправя към мис Хамър още няколко въпроса. Трябва ли да разбирам от вашето изявление, че наистина сте ходила насън, мис Хамър?

— Да.

— Кога разбрахте, че имате сомнамбулни прояви?

— Преди около шест седмици или два месеца, а може би и малко повече.

— Как открихте това?

— Бях обезпокоена много за едни твърде важни документи на вуйчо, които бе оставил незаклучени върху бюрото си в дневната. Настоях да ги прибере, но той не се съгласи с мен, понеже счете, че няма кой да се интересува от тях. Легнах си с тревожната мисъл за тези книжа и когато се събудих на утринта, те бяха под възглавницата ми.

Бъргър се извърна към Блейн и му отправи поглед, с който сякаш му натякваше: „Аз нали ти казвах“. Блейн се завъртя неспокойно и прошепна още нещо.

— Защо не ни казахте предварително всичко това? — обърна се той към свидетелката.

— Защото никой не ме е питал.

— По същото време ли се сдобихте с тази книга по сомнамбулизъм?

— Да, потърсих я.

— Защо?

— Изгарях от желание да зная, дали ще се излекувам. Искан също да разбера наследствено ли е заболяването.

— Имала ли сте и други сомнамбулни прояви?

— Да.

Бъргър се извърна със свиреп израз към Блейн.

Мейсън хвърли тържествуващ поглед към масата на обвинението и се засмя на двамата блюстителите на закона, водещи шепнешком разпален спор. Чуваше се само съскане и свистене, без публиката да може да разбере какво точно се казва, но долавяше ясно отчаяния тон на Бъргър по маниера му.

— Това е всичко! — избоботи областният прокурор,

сподавяйки внушенията на своя помощник.

— Допълнителни въпроси по кръстосания разпит? — погледна съдията към Пери Мейсън.

— Не, ваша почит — поклати глава той, — съвсем съм удовлетворен от показанията на тази свидетелка такива, каквито са.

— Това е всичко, мис Хамър! — и Маркъм се обърна към Бъргър. — Призовете следващия свидетел, господин областен прокурор!

— Да се яви Джералд Харис!

Като доближаваше свидетелската скамейка, той отпрати загрижен поглед към Една. Тя направи жалко усилие да му се усмихне.

След като Харис бе заклет, Бъргър отблъсна с ръка шепнещите съвети на Блейн и започна да поставя въпросите си.

— Името ви е Джералд Харис?

— Да.

— Познавате Питър Кент, обвиняемия?

— Познавам го.

— И бяхте в дома му на тринадесети вечерта?

— Бях.

— Ще ви покажа нож, мистър Харис, който бе приет като вещественно доказателство № 2 на обвинението, и ще ви запитам дали сте виждали и по-преди същия този нож?

— Виждал съм го често.

— Къде?

— Когато съм гостувал в къщата на мистър Кент. Това беше ножът от комплекта, с помощта на който Кент разсичаше печените птици и разрязваше месо. Имаше, струва ми се, и по-малък комплект за скара.

— Знаете ли къде обикновено се държеше ножът?

— Зная.

— Къде?

— В бюфета на столовата.

— А къде по-точно в бюфета?

— В най-горното чекмедже, сър. Там има тапицирана с

плюш секция, пригодена за съхраняване на комплекта.

— Имахте ли възможност да идете до това чекмедже вечерта на тринадесети от настоящия месец?

— Имах.

— По кое време?

— Приблизително около 21:40.

— Какво правихте там?

— Взех някои принадлежности за приготвяване на напитки.

— По това време ножът беше ли там?

— Не беше.

— Положителен ли сте в това?

— Съвсем положителен съм.

— Имаше ли ключалка на чекмеджето?

— Имаше.

— По времето, за което говорите, чекмеджето беше ли заключено или не?

— Бе отключено.

— Къде бяхте по времето, когато е извършено убийството?

— В Санта Барбара.

— Кой ви изпрати там?

— Питър Кент.

— По чий съвет?

— По съвет на Пери Мейсън.

— Знаете ли дали мистър Коултър, главният прислужник, е ходил до чекмеджето същата вечер?

— Зная един случай, когато той отиде там, да.

— Това беше преди или след като забелязахте, че ножът не е там?

Харис се размърда неспокойно и каза:

— Предпочитам да не отговарям на този въпрос.

— Вашите предпочитания нямат никакво значение.

Намирате се в този съд като свидетел, и то под клетва.

Отговорете на въпроса!

— Преди — произнесе Харис с приглушен тон.

— Говорете по-силно, така че да могат да ви чуят заседателите. Какво казахте?

— Казах, че това бе преди.

— От къде знаете?

— Видях мистър Коултър при бюфета.

— Какво правеше там?

— Отвори чекмеджето. Не зная дали е взел или сложил нещо, после затвори и се отдалечи.

— Колко време, преди да отворите вие чекмеджето, стана това?

— Около пет минути, бих казал.

Бъргър кимна тържествуващ към Пери Мейсън.

— Можете да продължите със своя кръстосан разпит.

Мейсън започна с най-обикновен тон.

— Между другото, вие сте тайно венчан за Една Хамър, свидетелката, която току-що напусна мястото, заемано сега от вас, нали?

Съдебната зала, която от няколко минути бе напрегнато притихнала, изведнъж зашумя леко, когато присъстващите се наведоха напред, за да доловят отговора. Харис се поколеба за миг и каза.

— Да, женени сме.

— От колко време?

— От десети миналия месец.

— Къде?

— В Юма, Аризона.

— И това бракосъчетание бе запазено в тайна?

— Да, сър.

— След сключване на брака Една Хамър монтира секретна брава върху вратата на своята спалня, нали?

— Да, сър.

— И вие също получихте ключ от тази брава?

Харис показваше явно своето неловко положение. В следващия миг Бъргър бе на крак.

— Възразявам, ваша почит! Това не е кръстосан разпит.

— Оттеглям въпроса си — веднага реагира Мейсън — и запазвам правото си да го поставя по-късно отново, когато покажа юридическото му основание.

Бъргър седна бавно на мястото си, но показваше с

държанието си, че е готов всеки миг да скочи пак. Седнал удобно, прехвърлил крак върху крак, Мейсън ясно демонстрираше, че е доволен от развоя на разпита.

— И така, отидохте в Санта Барбара през нощта, когато бе извършено убийството, така ли?

— Да, сър.

— И сторихте това по мой съвет?

— Така беше.

— Кой друг замина с вас?

Мис Уорингтън, секретарката на мистър Кент.

— Някой друг?

— Никой, сър.

— Положителен ли сте в това?

— Да, сър.

— Отидохте, струва ми се, до резиденцията на Дорис Съли Кент?

— Един момент, ваша почит — намеси се Бъргър, — мисля, че този въпрос е съвсем некомпетентен, не по същността и няма нищо общо с кръстосания разпит. Няма значение къде е ходил и какво е правил свидетелят, докато е бил в Санта Барбара.

— Съветникът сам открехна тази вратичка, ваша почит — усмихна се Мейсън. — В стремежа си да докаже пред съда, че аз съм се разпореждал с всичко в къщата и съм изпратил свидетеля в Санта Барбара, той го попита къде е бил по време на извършване престъплението и кой го е изпратил. Следователно и аз имам право да го разпитам много задълбочено и в най-големи подробности с цел да проверя достоверността на показанията му, отнасящи се до тази фаза от разказа му.

Съдията Маркъм понечи да каже нещо, после се въздържа и отсече:

— Възражението се отхвърля!

— Отговорете на въпроса, мистър Харис — подкани го Мейсън. — Отидохте ли до резиденцията на мисис Дорис Съли Кент?

— Да, отидох.

— Какво направихте при пристигането си там?

— Когато пристигнах при къщата, заварих мистър Джексън от кантората, на Пери Мейсън, поставен на наблюдение. Той предложи да остане до 2:00, но понеже знаех, че трябваше да работи на сутринта в съда, казах му да се приберат с мис Уорингтън в хотела и аз поех дежурството. Те заминаха с колата на Джексън, а аз паркирах своята така, че да наблюдавам къщата. Останах там до около 8:00, когато ме замени един частен детектив.

— Бяхте ли пред къщата в 3:00 сутринта?

— Да, сър.

— Какво се случи?

— В 3:00 мисис Кент бе повикана по телефона.

— Чухте ли нейните думи?

— Да.

— Какво каза тя?

— Ваша почит — запротестира Бъргър, — порочността на цялата тази верига от въпроси стана сега явна. Този свидетел е враждебен към мен и приятел на защитата. То пролича ясно от начина, по който той отговори на един от въпросите с голямо значение, когато му го поставих. Сега под маската на кръстосан разпит и чрез прилагане на водещи въпроси защитникът търси да установи нещо, което не би могло да се докаже при директния разпит. Това е неправилно.

— Но, ваша почит — отвърна Мейсън, — самият съветник попита свидетеля къде е бил по време на престъплението и...

— И вие искате — продължи мисълта му съдията — да проверите правилността на това, което свидетелят си спомня специално по този въпрос чрез кръстосан разпит?

— Точно така, ваша почит.

— Мисля — продължи Маркъм, — че е правилно съдът да разреши разпита на свидетеля по отношение на това къде е бил, какво е видял и най-общо какво е чул, но не специално какво може да е казвало друго лице в негово присъствие. Боя се, че това би ни отклонило твърде много от същността, ако се отнася до неща, неприемливи или приемливи частично само за защитата.

— Много добре, ваша почит.

За миг настъпи тягостна тишина.

— Процедирайте по-нататък, съветнико — съдията подкани Пери Мейсън.

— Когато се провеждаше този телефонен разговор — продължи Мейсън, — къде бяхте вие?

— Оттатък улицата, срещу къщата на мисис Дорис Съли Кент.

— Познавате ли тази дама по външност?

— Да.

— Лично тя ли отговори на телефона?

— Възразявам — изстреля Хамилтън Бъргър — на същото основание. Съветникът Мейсън не може да доказва своето виждане на случая, като подлага на кръстосан разпит мой свидетел.

— Имам право, ваша почит, ако прокурорът ми е отворил пътя за това при директния разпит.

— Смятам да отхвърля възражението — извести председателят Маркъм. — По този начин може да се провери правилно ли си спомня и верни ли са показанията на свидетеля. Не бих позволил обаче тази проверка да се извършва чрез цитиране на чутия разговор.

— Тя ли отговори на телефонното повикване? — повтори Мейсън.

— Да.

— Видяхте ли я ясно?

— Да.

— Впрочем знаехте ли... — Мейсън внезапно спря по средата на изречението и се замисли. Както се полюляваше на въртящия се стол, очите му се спряха върху препълнената с хора зала. Внезапно той скочи.

— Ваша почит, случайно забелязах, че мисис Дорис Съли Кент е в съдебната зала. Разбрах, че тя поначало е призована като прокурорски свидетел, но като се има предвид, че е предприела законни действия, целещи да предотвратят издаването на решение за развод, възникна въпросът, може ли да свидетелствува тя срещу обвиняемия, докато той още е неин

законен съпруг. Преди много кратко време с нея бяха уредени всички спорни въпроси и окончателното решение на съда за прекратяване на брака ѝ с Питър Кент е в сила. Тъй като мисис Кент сега е в залата, искам да я ползувам за свидетел на защитата. Мога ли да замоля почитаемия съд да даде указания на мисис Кент да не напуска залата, докато получа възможност да ѝ връча призовка за явяването ѝ като наш свидетел?

Маркъм замислено сбърчи вежди за кратко време, а после разпореди.

— Мисис Дорис Съли Кент, моля ви, станете.

Млада руса жена се изправи сред редиците и всички глави се извърнаха към нея.

— Не напускайте съдебната зала, докато съветникът намери възможност да ви връчи призовката. С оглед да го улесни веднага в тази задача съдът ще направи десетминутна почивка, през време на която мисис Кент се задължава да остане в залата. Напомня се на съдебните заседатели да не разискват делото с никого, нито да позволяват то да бъде разисквано в тяхно присъствие и да не формират или изразяват никакво мнение за виновност или невинност на обвиняемия, докато делото не им се представи официално в окончателен вид. Съдът се оттегля на десетминутна почивка.

Съдията се отправи към кабинета си. Залата се превърна в бълбукащ котел от гласове. Мейсън отиде до чиновника, който му издаде призовката, и я подаде на поддържащия реда в залата, за да я връчи на мисис Кент.

Непреднамерено Мейсън се отправи по посока на съдийската стая. Тук към него се присъедини Хамилтън Бъргър. Гласът му бе скован от формализъм.

— Мисля, ще бъде добре и за двама ни да посетим заедно съдията Маркъм, мистър Мейсън.

— О, отлично! — съгласи се той.

Влязоха заедно. Седнал зад бюрото си, отрупано с правна литература, съдията вдигна очи от отворения пред него наказателен закон. Изразът му бе на човек, сепнат по средата на припряно ровене за нещо много важно.

— Не исках да правя предложения пред съдебните

заседатели, ваша почит — започна Бъргър с хладен и официален глас, — но почувствувах, че поведението на мистър Мейсън се свежда до обида на почитаемия съд.

— Поведението ми?! — учуди се Мейсън.

— Да.

— В какво съм се провинил?

— В предумишлено подставяне на втория нож в чекмеджето с цел да объркате следствените органи при диренето.

— Но аз не съм подставял никакъв нож с подобна цел.

Съдията Маркъм свъси чело, потънал в мисли.

— Страхувам се, съветнико... — започна той, но спря внезапно поради нещо, което видя в изражението на Мейсън.

— Този път няма да се измъкнете, Мейсън — изрече заплашително Бъргър. — Под клетва Една Хамър свидетелствува, че намеренията ви са били тъкмо такива.

— Тя не знае нищо за намеренията ми — изтъкна Мейсън.

— Да не би да умее да чете мисли. Досега не е квалифицирана като експерт по телепатията.

— Но тя заяви, че сте и съобщили какви са намеренията ви.

— О, да — прие с готовност Мейсън, — така й казах.

— Трябва ли да разбирам — намеси се Маркъм, — че искате да кажете за изявленията си пред нея, че са били неверни?

— Да, разбира се, точно така — отвърна Мейсън, като палеше цигара.

— Какви, по дяволите, ни ги разправяте вие?! — кипна Бъргър.

— Та аз бях сигурен — обясни Мейсън, — че тя е сомнамбул. Не виждате ли, Бъргър, тя единствена имаше ключ от чекмеджето и въпреки това ножът бе изчезнал. Разбира се, имаше и някаква малка вероятност Кент да е насилил ключалката или да е имал дубликат от ключа. Докато Кент бе задържан, реших да проведа един опит. Моята теория бе, че самата Една Хамър е сомнамбул; че се безпокоеше за вуйчо си и е легнала с мисълта за кухненския нож, дълбаеща мозъка й.

Случаят, когато скри кафената чашка под капака на масата, ме убеди, че е използвала това място и преди като скривалище. Следователно какво по-естествено от това, когато е заспала с тревогата в ума си за ножа, да е решила, че чекмеджето не е сигурно място, да се надигне спяща през нощта и, облечена само по нощница, да отключи чекмеджето, да вземе ножа, да заключи отново и да го скрие под масичката? Чувствувах, че единственият начин да проверя тази своя теория е да повторя още веднъж тези обстоятелства. И така, дадох ѝ другия нож, като ѝ внуших колко е важно той да бъде заключен в чекмеджето и опазен добре. Тогава бе пълнолуние и тя е заспала с тревожната мисъл за съхраняването на този втори нож. Навикът потвърди себе си по най-категоричен начин. Когато дойде ред за защитната ми реч, мистър Бъргър, ще ви покажа, че този нож, означен като вещественно доказателство А на защитата, е същият, който ѝ дадох да скрие в чекмеджето и че той след това бе открит на следващата сутрин от един детектив на Пол Дрейк в скривалището под масичката.

— Да не искате да ни убеждавате, че тя е убила Рийз? — изкрещя Бъргър. — Та това е нелепост! Това е абсурд!

Мейсън бе устремил поглед в димящата си цигара.

— Не, не мисля да правя подобни изводи. Моята защита ще се развива съвсем логично в съдебната зала, като показва фактите един по един, а тази дискусия се ограничава само до внушението от ваша страна, мистър Бъргър, че поведението ми трябвало да се разглежда като оскърбление на съда, а също така, предполагам, да бъда държан отговорен и третиран дисциплинарно от юридическата асоциация. Направих тези обяснения, само за да ви изясня, че тогава провеждах опит.

Оглеждайки залата, съдията Маркъм запита:

— Връчихте ли вече необходимата ви призовка, мистър Мейсън?

— Да, сър.

— Струва ми се, мистър Харис бе на свидетелската скамейка?

— Да.

— Приближете се, мистър Харис!

Не последва никакъв отговор.

— Може би е излязъл за малко навън — проточи шия към залата Бъргър.

— Имах още един въпрос по кръстосания разпит към мистър Мадъкс — каза Мейсън. — Можем да не губим време и го повикаме, ако почитаемият съд позволи да открия отново кръстосания разпит.

— Някакви възражения? — обърна се съдията към Бъргър.

— Мога да кажа за пояснение на съветника — вмъкна Мейсън, — че този въпрос стана наложителен поради непредвидени обстоятелства, т.е. че мисис Дорис Съли Кент също ще свидетелствува.

— Не — отговори прокурорът, — нямам възражения.

— Мистър Мадъкс, моля, минете напред! — подкани поддържащият реда в залата.

Още веднаж никакъв отговор и никакво помръдване.

— Има ли друг свидетел, когото желаете да разпитате? — запита Маркъм.

— Моля извиненията на почитаемия съд — отговори Мейсън, — но бих искал да приключа с кръстосания разпит на мистър Харис, преди делото да продължи по-нататък. Единственото изключение, за което бих молил, е да поставя само едничък въпрос на мистър Мадъкс.

— Много добре — каза председателят Маркъм.

Настъпи няколко секунди неловка тишина. Свидетелите бяха изчезнали, потънали сякаш в земята. Миг по-късно съдията се завъртя нервно в креслото си и обяви.

— Съдът ще направи кратко прекъсване, през време на което съдебният пристав да издири и доведе изчезналите свидетели.

Мейсън се извърна към Питър Кент, потупа го по коленете успокоително и му прошепна.

— Отлично, Питър! Само след тридесет минути ще прекрачите прага на съдебната зала като свободен...

Като връхлетя в кантората, Мейсън ловко хвърли шапката си върху мраморния бюст на Блякстоун. Тя удари косо главата му и се плъзна така, че застана весело кривната на една страна.

Дела Стрийт се опитваше да си надене маската на безразличие, но очите и блестяха тържествено.

— Отвъд гол-линията, а, шефе?

— Точно в средата между двете странични греди!

— Кога проблясва в ума ви мисълта, че е той?

— Да пукна, ако зная — отвърна той, като се настаняваше върху ръба на бюрото и се хилеше по момчешки. — Дребни факти бодяха непрекъснато съзнанието ми. Защо, по дяволите, Една Хамър е седнала да изучава сомнамбулизъм? Защо ѝ е притрябвало да слага секретна брава на вратата си? Защо фигурата, която Дънкън беше видял да броди из пациото, се е спряла до масичката за кафе и защо вторият нож, заключен от нея в чекмеджето, изчезна? Защо Мадъкс е телефонира на Дорис Кент в 3:00 сутринта, когато е знаел много добре, че срещата е била уговорена?

Направих шконто на голяма част от показанията на Дънкън, понеже си знаех, че той е от онези надути, егоистични патоци, които могат съвсем несъзнателно да извършат лъжесвидетелство. Дай му копче и е готов да пришие палто на него. Несъмнено беше обаче, че е видял някого, обикалящ пациото по нощница. Когато заяви, че като станал от леглото, първата му работа е била да сложи очилата си, той лъжеше най-безсрамно. Не бе сторил нищо подобно. Всичко, видяно от него, е било една бяла фигура, бродеща на лунна светлина. Когато предположи от последвалото развитие на събитията, че тази фигура трябва да е била самият Кент, хипнотизира себе си с убеждението, че наистина е видял Кент. Бе достатъчно пристрастен, та да става все по-положителен в тази мисъл, но това не изясняваше мистериозния следполунощен разговор.

Мадъкс бе съвсем хитър, за да избегне сам той да извърши телефонния разговор с Дорис Кент, който проведе Дънкън около 23:00 вечерта. Отговорите му при директния разпит не

ми говореха и най-малко, че той е провел втория разговор. Разбира се, имах намерение на кръстосания разпит да запитам Дънкън дали е имало преди това други разговори, защото думите на мисис Кент по телефона, че срещата е била уговорена с адвоката на Мадъкс, говореха че Дънкън вече се е бил свързал с нея. От друга страна, Мадъкс твърдеше най-убедително, че не е телефонира на Дорис Кент з 3:00 сутринта. Никога не съм и допускар, че той ще лъжесвидетелствува за нещо, което може лесно да се провери и докаже.

Това ме накара да съсредоточа вниманието си върху Харис и в минутата, когато го сторих, осъзнах, че съм на вярна следа. Харис бе този, който обръщаше всички обстоятелства около делото с главата надолу. Той се стремеше да изкара Кент виновен. Когато му стана ясно, че Кент може да осъществи добра защита на базата на сомнамбулизма си, опита се да изтръгне тази основа под краката му, като свидетелствува, че ножът не е бил в чекмеджето, когато Една го е заключила. Остави се също да бъде призован като прокурорски свидетел. Явно той е телефонира няколкократно на прокурора анонимно. Някой предупреди Хъкъм, че съм се приготвил да вмъкна в случая дубликат на ножа. Когато попитах Една, дали е казвала някому за този нож, тя отрече, но по-късно прие, че трябва да е казала на Харис.

— Наистина ли не сте искал, шефе, с ножовете да объркате следствието?

— Разбира се, не. Всичко, което опитвах да сторя, бе да вбия в главата на Една важността на този нож, заключен в чекмеджето, така че когато легне да спи, тази мисъл да доминира в ума и.

— Допускахте, че тя отново ще стане насън?

— Да.

— И ще вземе ножа?

— Да.

— И какво мислехте, че ще прави с него?

— Ако основанията ми се окажеха верни, щеше да направи същото, което извърши и преди. Щеше да го сложи, разбира се,

под капака на масичката за кафе. Там беше нейното малко, лично скривалище...

— То бе известно също и на Харис?

— Разбира се, знаел го е. Живееше с нея тайно като законен съпруг повече от един месец. Притежаваше ключ от къщата и от стаята на Една. Налице бе и друг факт, който ме караше още повече да го подозирам. През тази нощ той наблюдаваше къщата в Санта Барбара. Ако е бил там, както заяви, не можеше да не види след телефонния разговор мисис Кент да напуска резиденцията, да изкарва колата си и да поема за Лос Анжелос. Не е видял всичко това, следователно не е бил там. Ако не е бил там, къде е бил тогава? Бе в състояние да посочи съвсем точно времето на разговора с Дорис Кент. Бе в състояние да цитира думите ѝ. Как бе възможно това, ако не е бил там? Имаше само едно-единствено обяснение — той е бил този, който е провел разговора. Когато обсъдих внимателно тази вероятност, бях напълно убеден в единственото ѝ обяснение. То стоеше открито и минаваше през целия случай като червена нишка, зовяща за внимание, но ние просто не бяхме помислили за него. Харис наблюдаваше къщата в Санта Барбара само привидно. На него му бе необходимо да се върне обратно в Лос Анжелос, да извърши убийството и след това да заеме пак мястото си пред дома на Дорис Кент в Санта Барбара. Завърнал се в Лос Анжелос, той е осъзнал, че ако мисис Кент излезе през това време, за него ще е от голямо значение да знае този факт и е решил да я повика по телефона. Естествено не е можел да ползува собственото си име и му се наложило да избира чуждо. Спрял се е на Мадъкс, понеже доловил, че според съвсем логичното развитие на събитията Мадъкс сигурно ще потърси връзка с мисис Кент, за да я увещава в сътрудничество. Бедата е там, че всичко е било твърде много логично, изключително добре намислено, но той е закъснял, понеже Мадъкс вече се бе свързал с Дорис Кент чрез Дънкън. Посредством този телефонен разговор Харис бе постигнал два много важни за себе си резултата. Първо, беше се убедил, че мисис Кент е у дома си в 3:00 сутринта; второ, бе си взел бележки за всичко, което тя беше казала, така че

можеше да повтори разговора и да докаже с това, че е бил в Санта Барбара по време на убийството.

— Но защо е искал да убие Рийз?

— Основанията му са две. Освен Една Хамър, която наскоро бе станала съпруга на Харис, Рийз беше единственият друг наследник на богатствата. Чрез убийството на Рийз той премахваше този друг наследник. От друга страна, като припише престъплението на Кент, палачът щеше да очисти и него от пътя си.

— Но Кент беше направил завещание, което обезнаследява Една.

— Не, не бе го още направил. Щеше да го напише, след като Харис се ожени за Една. Тъкмо това накара Харис да убеди Една за сключване на таен брак. Надяваше се, че ще му се удаде случай да премахне Кент, преди да е променил завещанието си.

— Но нали Харис бе този, който поиска от Кент да лиши племенницата си от наследство?

— Това беше най-ловкият му трик — усмихна се Мейсън. — Харис е долен авантюрист и мошеник. Разбрал веднаж, че Една Хамър е много привлекателна млада жена, която ще наследи голямо богатство, той същевременно успял да узнае, че Кент е изритвал всеки кандидат, за когото долови колко много го привлича наследството. Харис би Кент именно тук, като му предложи да обезнаследи Една след сключване на брака. Играеше същата игра както Питчърд. Беше прибрал парите на някоя нещастница и ги използваше да направи себе си по-представителен, с надеждата да се ожени за богатата жена.

— А какво щеше да стане, ако Кент бе взел думите му за чиста истина и бе променил вече завещанието?

— Не. Кент е твърде делови, за да предприеме подобно нещо. Искаше да види Една омъжена щастливо, преди да промени завещанието.

Ако хвърлим поглед назад, не допускам Харис да е планирал това престъпление още отначало. Като всеки авантюрист е започнал стъпка по стъпка да изчаква сгодния момент. Изведнъж е съзрял блестящата възможност да се

отърве едновременно и от Рийз, и от Кент и не е можел да устои на това изкушение. Една му е разказала историята на вуйчовото си сомнамбулство. По-късно е разбрал, че и тя е сомнамбул, и е решил да осребри този недъг на фамилията. И ето през нощта на дванадесети, след като Една беше взела ножа от чекмеджето и го бе скрила под масичката в сомнамбулен транс, а после си легнала, Харис е станал, взел е ножа от скривалището, вмъкнал се е тихо в стаята на Кент, като е отключил вратата с ключа, взет от чантата на Една, и поставил ножа под възглавницата му. На сутринта Кент го е намерил и едва не се парализирал от страх. Една също го е открила. И у двамата се затвърдило становището, че Кент отново ходи насън. Една е знаела, че самата тя е сомнамбул, но не е осъзнала, че е взимала ножа от чекмеджето и го е скривала. Сега вече Харис си е разработил подробен план за действие. Не зная точно какъв е бил, но когато му се наложи отиването в Санта Барбара, изменил го е така, че да се облагодетелствува от това обстоятелство. Харис бе подредил сцената, оставаше му да си уреди само непоклатимо алиби. Без да зная, аз му поднесох тази възможност, като го натоварих с мисията в Санта Барбара. Така той замина, върна се обратно, след като изпрати Джексън и мис Уорингтън да спят, и се вмъкна незабелязано в резиденцията. Имаше ключ, който Една му беше дала. Трябваше само да иде до масичката в пациото и да повдигне капака. Ако ножът не би бил там, сигурно е имал някаква друга схема за убийството, но той е бил там. Взел го, убил Рийз, отишъл в спалнята на Кент — по това време той вече е имал готов дубликат от ключа, — поставил ножа под главата на Кент и се е върнал на поста си.

— Но тогава не би могло да бъде 3:00 сутринта, когато Дънкън е видял фигурата на сомнамбула?

— Положително не. Било е 00:15, когато Една в сомнамбулен транс е скрила ножа под масичката. Таза игра със стрелката бе добре дошла за Харис.

— Но той избяга?

— Разбира се. Щом ме чу да казвам, че Дорис Съли Кент е в съдебната зала и че сме се споразумели с нея, той разбра, че

тя ще свидетелствува относно телефонния разговор и ще разкаже откровено за срещата си с Мадъкс и Дънкън и за нейното уговаряне. Харис схвана рано в играта, че фактът на заминаването на Дорис Кент за Лос Анжелос след телефонния разговор е обстоятелство, което ще постави него под съмнение, ако някой прецени напълно значението на случилото се. Също така твърдението на Дънкън, че са били заедно с Мадъкс, когато са се договаряли с Дорис Кент за срещата по телефона в 23:00, напълно провали версията на Харис, че Мадъкс е телефонира на мисис Кент в 3:00 сутринта.

— А и Мадъкс също избяга. Защо?

— Той бе забъркан в измама и единствената му надежда да изплува от тинята беше да уреди изгодно за себе си парично споразумение с Питър Кент. Като не успя, надеждата му бе, докато Кент е в затвора, да уреди нещата с Дорис Кент. Когато видя, че и тази врата е затворена, изчезна, но той не бягаше от обвинение в убийство, а от обвинение в измама.

— Щеше ли да се стигне до обвинение срещу Питър Кент, ако Рийз не бе заменил стаята си с тази на Мадъкс?

— Ако проследиш всичко от самото начало, ще видиш, че внушението за тази размяна изхожда пак от Харис. Рийз е бил хипохондрик и за Харис е било достатъчно само да подхвърли идеята за смяната на стаите с цел да избегне течението и всичко се е подредило, както той го е желал. Припомни си, че Харис бе любимец на цялата къща. Мил, привлекателен...

— Господин областният прокурор Хамилтън Бъргър сигурно остана изумен?

— И още как! Докато слушаше обясненията ми в кабинета на съдията Маркъм, така зяпна, че набута пурата в устата си откъм горящата ѝ страна и изгори устните си до обезобразяване — каза Мейсън.

Тъкмо Дела Стрийт понечи да отвърне нещо и вратата за чакалнята се отвори. На прага се появи Джексън.

— Очаквате ли бишоп Малъри, мистър Мейсън?

Адвокатът поклати глава, засмя се и отвърна:

Точно владиците стоят малко по-далеч от обсега на моите занимания, Джексън. Какво иска този?

— Не пожела да ми изложи същността на работата си, но се интересува може ли човек да бъде арестуван за убийство, след като са изтекли три години оттогава.

— И този човек е владика? — повдигна Мейсън вежди в почуда.

— Да. Епископален бишоп от Австралия.

Очите на Мейсън бляснаха с интерес.

— Предполагам, че отправя въпроса си от името на някой покаял се свой енорияш?

— И аз помислих същото отначало, но той настоява да ви види и изглежда извънредно разтревожен. Ръката му трепереше, когато поднасяше запалена клечка кибрит към цигарата си, и започна да заеква, когато ми обясняваше от какво голямо значение е да ви види лично.

Мейсън погледна към Дела Стрийт, която поклати глава и каза:

— Толкова много хора искаха да се срещнат с вас, шефе. Задържах ги, докато приключите с това трудно дело. Да допуснем, че отговорите на този бишоп да поприказва с Джексън или да си намери някой друг адвокат?

— Дела! — в гласа на Мейсън звучаха укорителни нотки. — Владика, виновен за убийство, избягал от Австралия, иска да се върне обратно, но се бои да не бъде предаден на прокурора и започва да заеква, когато е разтревожен, а ти искаш да го подмина!?

— Не да го подминете — поправи го тя, — а да го зарежете.

Мейсън поклати глава.

— Как можете да сте сигурен, че е извършил убийство? — запита тя.

— Само догадка, но държа бас, че го е извършил — и той се обърна към Джексън.

— Покани бишоп Малъри да влезе. Ти, Дела, седни на секретарското си бюро да водиш бележки.

— И предполагам, трябва да изготвя досие...

Мейсън кимна, усмихна се и продължи мисълта й:

— Случаят на заекващия владика.

